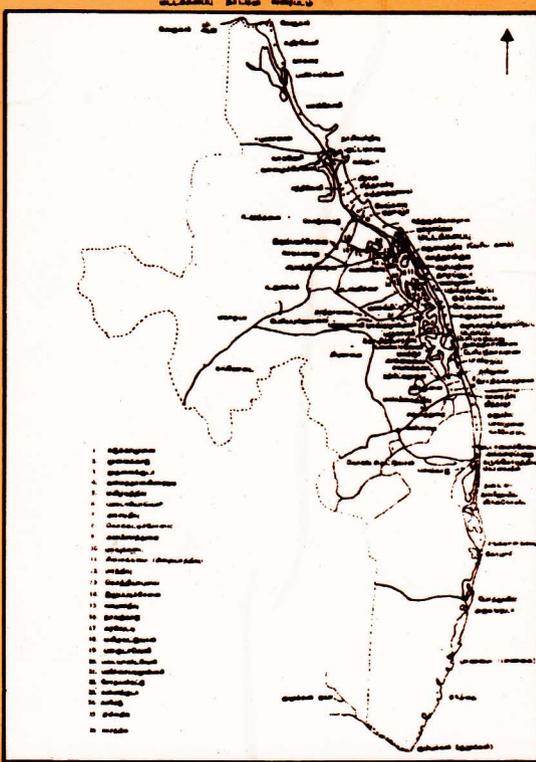

மட்டக்களப்புக் குகன்குல முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும்

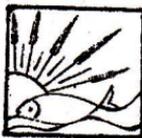

ஞா. சீவசண்முகம்

மட்டக்களப்புக் குகன்குல
முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும்

G. சிவசண்முகம் J. P

2/005

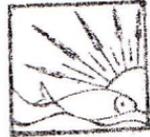
விபுலம் வெளியீடு - 9

Vipulam Publications -9

நூல் :- மட்டக்களப்புக் குகன்குல
முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும்.
ஆசிரியர் மதுரைக்குடி சிவசண்முகம் J.P
உரிமை :- ஆசிரியருக்கே.
நூல் அளவு :- 316 பக்கங்கள்
முதல் பதிப்பு :- ஏப்ரல்- 2000.
வெளியீடு :- விபுலம் வெளியீடு - 9
33 பாடசாலை வீதி, ஜெயந்திபுரம்,
மட்டக்களப்பு.
அச்ச :- ஈஸ்ரன் கிராபிக்ஸ் அச்சகம்,
230, திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.
தொ.பே.இல: 065 - 24821
பக்கங்கள் :- (XVI + 174) = 190
பிரதிகள் :- 1000
விலை :- 200/-

Title :- Maddakalapu Kugankula Mutkukar
Varalarum Marabukalum.
Category :- Historical Research.
Author :- G.Sivashanmugam J.P
Publisher :- Vipulam Veliyeedu
Language :- Tamil
Printers :- Eastern Graphics, Batticaloa.
Date of Publicatoin:- April 2000
Size :- Half Crown
Pages :- (XVI + 174) = 190
No. of copies :- 1000
Price :- 200/-

உ - இயங்கிவிடும் முயற்சி
Vipulam Publications

அணிந்துரை

“மட்டக்களப்புக் குகன்குல முற்குகர் வரலாறும் மரபுகளும்” என்னும் நூலை ஆக்கியுள்ள திரு.ஞா.சிவசண்முகம் அவர்களைச் சிறந்தவொரு சமூக சேவையாளராகவும், விவசாயியாகவும் மட்டுமே கருதி வந்த என்னை இந்நூலைப் படித்த போது, அவரை சிறந்தவொரு ஆய்வாளனாகவும் வரலாற்று உணர்வு மிக்கவராகவும் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. ஆறு அத்தியாயங்களாக எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூல், குகன்குல முற்குகர் பற்றிய சகல விடயங்களையும் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் முற்குகருடைய குடியேற்றம் நடைபெற்ற காலப்பகுதி பற்றி, ஆசிரியர் மிக விபரமாகவும் ஆய்வு நோக்கிலும் இந்நூலில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இலங்கையில் போர்த்துக்கீசர் காலம் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானக் கையேடு, பிதா குயறோசின் நூல், மேகவண்ணனது ஆட்சிக் காலம் ஆகிய பலநூல்களை ஆய்ந்து இந்நூலை ஆசிரியர் இயற்றியுள்ளார். மட்டக்களப்பு மாநிலம், தனி இராச்சியமாக இருந்த வரலாற்றுண்மைகள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. மட்டக்களப்பு இராச்சியத்தை ஆண்டு வந்த வன்னிமைகள், போடிகள் பற்றியெல்லாம் விரிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. மட்டக்களப்பு இராசதானிக்கு, கண்டி அரசுடன் இருந்த தொடர்பும் ஏனைய விடயங்களும் சிறப்பாக எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியர் ஒரு விடயத்தை எடுத்துக் கூற முற்படும் போது பல உதாரணங்கள் மூலமும், தகவல்கள் மூலமும் காட்ட விழைவது, நூலிற்கு மேலும் சிறப்பைக் கொடுக்கின்றது. மட்டக்களப்பு மாநிலம் எவ்வாறு அமைந்திருந்ததென்பதையும், மக்களுடைய பண்பாட்டு விழுமியங்கள், மரபு முறைகள், குடி முறைகள் யாவும் இந்நூலிலே தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

மட்டக்களப்பு முற்குகர் வரலாறு சிறப்பாக இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதோடு, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களும், அது பற்றிக் கூறும், மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்புத் தமிழகம், நாடு காட்டுப்பரவணிக்கல்வெட்டு, முற்குகர் ஏற்பாட்டுச் சட்டம், நாட்டார் பாடல்கள் யாவும் இந்நூலில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் தெளிவான வரலாற்றுண்மைகளை வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார் ஆசிரியர் சிவசண்முகம் அவர்கள். மட்டக்களப்பு வரலாறு பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு, நமக்குப் போதிய சான்றாதாரங்கள் இல்லை என்ற குறையை, இந்நூல் ஓரளவு நிவர்த்தி

செய்வதாகவுள்ளது. முற்குட்களில் ஏழு குடியினர் பற்றியும் அவர்கள் மிகவும் பிரசித்தமான வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க கொக்கட்டிச்சோலை ஸ்ரீ தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயத்தில் செய்த தொண்டுகள் பற்றியும், எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. முற்குகரின் சாதிவழமை, முற்குகச்சட்டம் ஆகியன பற்றி, மிக விரிவாக இந்நூலிலே ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

மட்டக்களப்பு மாநில மக்களின் சமய வழிபாடு, அதிலும் கண்ணகை அம்மன் வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம், கலைகளின் வளர்ச்சி, சமூக வாழ்க்கை முறைகள், தீருமணம், மரணம் ஆகியன பற்றிய விளக்கங்கள் தெளிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பிறப்புத் தொடக்கம் இறப்பு வரை பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய முறைகள் யாவும் இந்நூலில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

மக்களின் பிரதான தொழிலான வேளாண்மைச் செய்கை பற்றியும், அது எவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பது போன்ற விடயங்களும் நூலிலே மிக விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன. ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் மாணவர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும் எனக் கூறலாம். இந்நூலில் காட்டப்பட்டுள்ள பல விடயங்கள் முற்குகர்களுடைய வாழ்க்கைமுறை பற்றிச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினாலும், மட்டக்களப்பு மாநிலப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைச் சிறப்பாக அறிந்து கொள்வதற்கு பெரிதும் உதவியாக விளங்குகின்றது.

நூலாசிரியர் சிவசண்முகம் அவர்கள், இந்நூலை ஆக்கித்தந்ததின் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், வரலாற்றுத்துறைக்கும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு சேவை செய்துள்ளாரெனக் கொள்ளலாம். இந்நூலை அடியொற்றி மேலும் பல ஆய்வுகளை அறிஞர் பெருமக்கள் மேற்கொள்வதற்கு முயற்சிக்கலாம். ஆசிரியர் தனது இப்பணியினை தொடர்ந்து மேற்கொண்டு, வெளிவராமல் உள்ள பல விடயங்களை வெளிக்கொணர்வதற்கு முயற்சி எடுக்க விழைவார் என எதிர்பாக்கலாம். மேலும் இது போன்ற நூல்களை எழுதுவதற்கு அவருக்கு நீண்ட ஆயுளும், திடகாத்திரமும் இறைவன் அளிக்க வேண்டுமென இறைஞ்சுவோம்.

திருவிரசிங்கம் சதுக்கம்

மட்டக்களப்பு.

10.11.1999

எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்.

கலாசார உதவிப் பணிப்பாளர்.

வடக்கு - கீழ்க்கு மாகாணம்.

திருகோணமலை.

அணிந்துரை

திட்டமிட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புகளை பதிந்துகொண்டு வருபவர்களும், ஆதிக்கம் நிலைநிறுத்தும் நோக்குடன் தமது ஆளுமையை வெளிப்படுத்த முயல்பவர்களும் தமக்குச் சார்பான போக்கில் வரலாறுகளை எழுதும் போதெல்லாம் அந்நிகழ்வுகளோடு சம்பந்தப்படுபவர்களை குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகிறார்கள். கடைமுறைப்படி வக்காது சூப்பறியாளர் உட்பயிற்சிக்குரிய காரணத்தினால் இவ்வாறு தாம் கூறப்படும் வரலாற்றைப் பிரபலப்படுத்த நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் அவற்றோடு இணைந்த வரலாற்றுத் தரவுகளைக் குறிப்பிட்டு ஆகவேண்டியுள்ளது. வரலாற்று ஓட்டத்தில் இது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்று. இக்கட்டத்திலே புல சீரான வரலாறுகள் தமிழ்நாட்டில் அல்லது மறைக்கப்பட்டு அல்லது தூறப்பட்டு வந்துள்ளன. இவ்வகையிலே, குறிப்பாக தமிழர்களின் வரலாறு சந்தித்து வந்துள்ள தூர்ப்பாக்கிய நிலையாகும். வக்காது சூப்பறியாளர் உட்பயிற்சிக்குரிய காரணத்தினால் இவ்வாறு விட்டும், தொடரும், தூற்றியும் வந்த பல்வேறு தகவல் தரவுகளை இனம் கண்டு கோத்து ஆய்வு நோக்குடன் நுழைவோர்க்கும் களம் அமைத்து, தொடர்பு அறாமல் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்பதில் மிக அவதானமாக, மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் பிரபலமான ஒரு குலமுறையின் வரலாறு படைத்த விதம் பாராட்டத்தக்கது. இக் குலவரலாறு மூலம் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் வரலாற்றின் ஒரு பகுதி வெட்டுமுகம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பல்வேறு சரித்திர ஆசிரியர்களால், ஏனையோரின் வரலாறு கூற அவ்வப்போது எடுத்தாளப்பட்ட முற்குறிப்புகளும், எத்தகைய தோர் பாரம்பரியமும் ஆழமுமான வரலாற்றையும் கொண்டு நுழைந்திருப்பதால் தனது நிலைநிறுத்தவதில் ஆசிரியர் திரு. சிவசண்முகம் அவர்கள் வெற்றிகண்டுள்ளார். இவ்வாறு இது வட்டியில் வக்காது சூப்பறியாளர் உட்பயிற்சிக்குரிய காரணத்தினால் இவ்வாறு விட்டும், தொடரும், தூற்றியும் வந்த பல்வேறு தகவல் தரவுகளை இனம் கண்டு கோத்து ஆய்வு நோக்குடன் நுழைவோர்க்கும் களம் அமைத்து, தொடர்பு அறாமல் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்பதில் மிக அவதானமாக, மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் பிரபலமான ஒரு குலமுறையின் வரலாறு படைத்த விதம் பாராட்டத்தக்கது. இக் குலவரலாறு மூலம் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் வரலாற்றின் ஒரு பகுதி வெட்டுமுகம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பல்வேறு சரித்திர ஆசிரியர்களால், ஏனையோரின் வரலாறு கூற அவ்வப்போது எடுத்தாளப்பட்ட முற்குறிப்புகளும், எத்தகைய தோர் பாரம்பரியமும் ஆழமுமான வரலாற்றையும் கொண்டு நுழைந்திருப்பதால் தனது நிலைநிறுத்தவதில் ஆசிரியர் திரு. சிவசண்முகம் அவர்கள் வெற்றிகண்டுள்ளார்.

மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தை பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கண்டு
 நாட்சியத்திற்குட்பட்ட பகுதியாகவே குறிப்பிட்டு வந்த நிலையை இந்நூலா
 சிரியரின் ஆய்வு ஒரு கோள்விக் குறியாக்கியிருப்பதனை அவதானிக்கக்
 கூடியதாயினும், மட்டக்களப்பு பிரதேசம் தனித்தனியான ஓர் அரசு
 பாரம்பரியத்தைக் கொண்டு பரிபாலிக்கப்பட்ட தனி இராச்சியம் என்பதனை
 நிறுவ பல ஆதாரங்களைத் தேடி முன்வைத்திருப்பது, பின்னோக்கிய
 கண்டு வரலாற்றுக்கு ஒரு திறவு கோலாக அமைந்தள்ளிமையைக்
 காணலாம். பாரம்பரியமாக மட்டக்களப்பின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும்
 பேணப்பட்டு வந்த குடியும், அதனோடியியந்ததான சமுதாய நடைமுறைப்
 பழக்க வழக்கங்களும், மிகப் பிரயத்தனத்தின் மத்தியில் தொகுக்
 கப்பட்டுள்ளன. அவ்வப்போது எடுத்தாளப்பட்ட கைக்கேட்டிய ஆதாரங்களும்
 அவற்றுக்கு உரமுட்புவையாக உள்ளன. இவ்வுரமுட்குட்புள்ளவை
 மரபுகள் பற்றிய அத்தியாயத்தில், ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்லும்

தனக்கு முந்திய தலைமுறையின் முத்த குடிகளாக இருந்து
 அஸ்தமித்தவர்களிடமிருந்தும், அஸ்தமனத்தை அணுகிக் கொண்டிருப்
 பேரிடமிருந்தும் பெறப்பட்ட தரவுகள் குடிமரபுகள், பற்றியும், அதனோடு
 இணைந்த வரலாறுகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பெரிதும் உதவியுள்ளதைக்
 காண முடிகிறது. நவீன விஞ்ஞான முன்னேறும் உலகினைச்
 சுருங்கவைத்துக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய குழுவில், மிக விரைவில்
 அருகிப்போகும் ஆபத்தை அணுகிக் கொண்டிருக்கும் இப்பிரதேசத்தின்
 சமூக கலாச்சரி பாரம்பரியங்கள் பல ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முற்கா
 குள் வரலாற்று ஓட்டத்தோடு முக்குவசுட்டத்தையும் இணைத்து இந்நூலை
 ஆக்கியுள்ளன. இதன் பெறுமனத்தை கணிதமாகக் கருது.

மரபுகள் பற்றிய அத்தியாயத்தில், ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்லும்
 கிராமிய சமூக நடைமுறைகள், இன்றைய முத்த தலைமுறையினரின்
 பாலியப் பருவத்தில் கண்ணாடிக் கண்டும், பங்கு கொண்டும் அனுபவித்த
 வையாகும் கிராமங்களின் நகரை நோக்கிய பிறழ்வு காரணமாக இவை
 அருகிக்கொண்டு வருகின்றன. இவற்றைத் தந்து வாழ் நாளுள்ளேயே
 கண்டு கலந்து அறிப்பிக்கக் கிட்டத்த வாய்ப்பு, அதற்கைய பாரம்பரிய
 மரபுகளை எவ்வித திரும்பும், மிகைப்படுத்தலும் இன்றி உள்ளதை உள்ள
 வாரே குறிப்பிடுவதனை அவதானிக்க முடிகிறது.

இன்றைய தலைமுறையின் மன்றவீண்பின், எங்கோ காணப்படும்
 எச்ச சொச்சங்களை மூலமாகக் கொண்டு, பல்வேறு ஆதாரங்களும்
 தேடி பல ஆய்வுகளால் இந்த பாரம்பரியங்களை, கோள்விக் குறியாக
 வாசுபற்று கண்டு வருவாங்கெ டுக்காங்கெ

கப்படலாம். எனவே இந்நூலில் குறிப்பிட்டுச் செல்லப்படும் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்துக்குப் பொதுவான கிராமிய கலாச்சாரபாரம்பரியங்கள் உரிய காலத்திலே, இந்நூல் மூலமாக ஆவணப்படுத்தப்படுவதோடு எதிர்கால சந்ததியனருக்கு பின்னோக்கிப் பார்க்கக் கூடிய தடயங்களாகவும் விளங்குகின்றது.

மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் பிரதான வளம் தருதொழிலான விவசாயம், குறிப்பாக நெல்வேளாண்மைச் செய்கைக்கு ஒரு தனி மரபு பேணப்பட்டு வந்தமை, ஒழுங்குக் கிரமமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவை பற்றிய குறிப்புக்கள் கூட இன்று பதியப்படாவிடில் அவற்றின் உண்மையான வடிவம் திரிந்து அல்லது மறைந்து போக வாய்ப்புண்டு. ஏனெனில் இத்துறையில் நவீன தொழில்நுட்ப பிரவேசம் மிகவேகமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தி பழமையை முற்றாகவே தடமழித்து விடக்கூடிய சாத்தியங்கள் நிறையவுள்ளன.

1960களின் முன்னர் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் தென்கோடியாகவும் இன்று அம்பாறை மாவட்டத்துள் அடங்கப்பெற்றதுமான பூர்வீகத் தனித்தமிழ் கிராமமான தம்பிலுவிலைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் திருப்படைக் கோயில்களில் ஒன்றான திருக்கோவில் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் ஆலய பாரம்பரிய நடைமுறைகளோடு ஈடுபட்டுள்ளவனாயிருந்ததனால், ஆசிரியர் அதிக கவனம்செலுத்தி ஆய்ந்து கண்ட இன்றைய மட்டுநகரை அண்டிய பூர்வீக கிராமங்களினதும், ஆலயங்களினதும், பழக்கவழக்க நடைமுறை பாரம்பரியங்கள், அப்பகுதிக் கிராமங்களின் பெரும்பாலான அம்சங்களுடன் ஒத்த தன்மை கொண்டனவாயுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இன்றைய அம்பாறை மாவட்ட தமிழ்க் கிராமங்களில் பரம்பரையாக வாழ்ந்து மடிந்த மூத்தோரின் கருத்துக்களோடும் இந்நூலில் காணப்படும் பெரும்பாலான அம்சங்கள் ஒத்திருப்பதுடன், அருகிச் செல்லும் ஆலய மரபுகளுட்பட்ட, கிராமிய கலாசார பண்பாட்டு பாரம்பரிய நடைமுறைகள் யாவும் இன்றும் பொதுவானதாயிருப்பதனைக் காண முடிகிறது.

இக்கால கட்டத்திலாவது, கிடைக்கக்கூடிய தரவுகளையும், நிகழ்வுகளையும் பதிந்து வைக்காது போனால், தமிழர்களின் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய அனேக உண்மைகள் அப்படியே அமுக்கப்பட்டுவிடும். இதன் பிரதிபலன் நாளைய சந்ததி, இன்றைய தலைமுறையினரை நொந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்படலாம்.

இத்தகைய நிலைக்கு இடம் தராத விதத்திலும் முன்னைய தலை முறையினர் செய்யாதொழிந்த கால இடைவெளியை நிரப்பும் விதத்திலும் நூலாசிரியர் திரு. ஞா. சிவசண்முகம் அவர்களின் இந்த அரிய முயற்சி பெரிதும் பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

ஆக, ஆய்வு நோக்கில் இப்பிரதேச வரலாற்றை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்வோர்க்கு இந்நூல் வழி திறந்து விடுகிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இல. 32, பண்டிங்ஸ் ஒழுங்கை,

சே. சீவரெத்தினம்,

மட்டுநகர்.

பிராந்திய முகாமையாளர்,

05.10.99

மக்கள் வங்கி,

மட்டக்களப்பு பிராந்தியம்.

யானையு) வுடிகுக்குடிகை சா... மகனாகுக்கு
 வுப்பாடு மனாமைபை... மனையு மனையு
 குக்கு மனாகு... மனையு மனையு
 மனையு மனையு மனையு மனையு

முன்வைப்பு

மட்டக்களப்பு முற்குர் வரலாறு பற்றிய இந்நூல், சாதியமைப்பைக்
 கடும் ஒரு நூல் அல்ல. மட்டக்களப்பிலும் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே
 தமிழர் குடியேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்கு,
 பிரதேசங்களிலும், தமிழர் குடியேறி வாழ்ந்ததைப் பற்றிய விபரங்கள், பலரால்
 எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் மட்டக்களப்பில் தமிழர் குடியேற்றம் பற்றிய
 வரலாறு இன்னும் ஒருவராலும் சரியாக எழுதப்பட்டவில்லை. மட்டக்களப்பில்
 ஆட்சி செலுத்திய கலிங்க மன்னர்களின் சந்ததியினர், மட்டக்களப்பு பூர்வீக
 சரித்திரமென்னும் புத்தகங்களிலே மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
 இதிலிருந்து எடுத்தியம்புகிற விபரங்களே 'மட்டக்களப்பு மான்மியுத்தி'யில்
 வெளியிடப்பட்டுள்ளன. மான்மியுத்தியில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளவாறு, மட்டக்களப்பில்
 முதலில் குடியேறிச் சிறப்புடன் அரசியலாதிக்கம் செலுத்தி வாழ்ந்த முற்குர்
 குலத்தினர் பற்றி விரிவாக அறிந்து கொள்வதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

மட்டக்களப்பில் முற்குகர்கள், கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே
 ருந்தே குடியேறி இங்கு வாழ்ந்தார்கள் என்று சில கல்வெட்டுப் பாடல்களின்
 மூலம் அறியக்கூடியதாய் இருக்கிறது. மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் பற்றி சில
 மேல் நாட்டு, உள்நாட்டுச் சரித்திராசிரியர்கள், அவர்கள் இந்தியாவின் மலபார்
 பிரதேசத்திலிருந்துதான் வந்தார்கள் என்று கூறுவது அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள
 முடியாததாக உள்ளது. முற்குகர்கள் குகன் குலத்தினைச் சேர்ந்தவர்களென்றும்,
 அயோத்தி, கலிங்கம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து இவர்கள் வந்தவர்களென்றும்,
 கல்வெட்டுப் பாடல்களிலே தெரிவிக்கப் படுகிறது. மட்டக்களப்பில் ஆட்சி
 செலுத்திய கலிங்க மன்னர்களுக்கும், இவர்களுக்கும் உள்ள நெருங்கிய
 தொடர்பிணையிட்டு மட்டக்களப்பு பூர்வீக சரித்திரத்தினை ஆழமாகப் படிப்பவர்
 கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

முற்குகர்கள், புதுப்புது இடங்களிற்குச் சென்று குடியேறி வாழும், ஒரு
 வீர மறவர் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களென்று கூறுவதும் பொருத்தமுடையதாகும்.
 மட்டக்களப்பு நாட்டில் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன் குடியேறி இந்நாட்டின்
 பல பகுதிகளிலும் வண்ணிய அரசர்களாக ஆட்சி செலுத்தியவர்கள் முற்குகர்களே.
 இங்குள்ள நிலுலன்களுக்கெல்லாம், சொந்தக்காரர்களாக இருந்தவர்களும்
 இவர்களேயாகும். மட்டக்களப்பு நாட்டின் திருப்படைக் கோவில்களின் பாதுகாவ
 லர்களாக, வண்ணக்கர்களாக இருந்து இங்கு வீரசைவமும், தமிழும் சிறந்
 தோங்க வழிவகுத்தவர்களும் இவர்களேயாவர்.

பிரதேசத்தின்மேற்கு இந்தியாவிலும் சேரநாட்டில் மலபார் பிரதேசத்தில் முக்கு
 வர்கள் என்றே பெயருடன் விழந்த ஒரு சந்ததியினரின் வழிவந்தவர்களே
 இவர்கள் என்று யல்சரித்திராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். ஆயினும் தலவெட்டு
 என்று அழைக்கப்படும் மம்பிக்களப்பு ஆர்விக சரித்திரமான் ஏட்டுப் பிரதிகளில்
 கூறப்பட்டுள்ள கலிங்க மன்னர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பினைப்
 யற்றி இதவரை எவருமே ஆய்வு மேற்கொள்ளவில்லை. இதற்குரிய காரணம்
 தமிழறிஞர்களின் அசிரத்தையான மனப்போக்கும், கிராமப்புறங்களிலே சிலரிடம்
 முடங்கிக் கிடக்கும் இந்த ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பெறுவதில் உள்ள சிரமமும்
 என்று கூறுதல் பொருத்தமானதாகும். யாழ்ப்பாண சரித்திரத்தினைக் கரும்
 “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை” போன்ற நூல்கள் பல அறிஞர்களால் ஆய்வு
 செய்யப்பட்டு அச்ச வாகனமேற்றப்பட்டள்ளது. மட்டக்களப்பு ஆர்விக சரித்திரத்
 தினை மூழு ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டிய பொறுமையுடையவர்களிடமிருந்து தமிழறிஞர்
 களுக்குள்ள ஒரு குறியாக உடமை எழுந்தனை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.
 இந்துவிசயத்தில், தமிழறிஞரான காலஞ்சென்ற திரு. F. X. D. நாராயண அவர்கள்,
 மம்பிக்களப்பு மான்மியும் என்னும் நூலைப் பதிப்பித்ததில் மூலம் மட்டக்களப்புச்
 சரித்திரத்திற்கும் பெருமிடம் காற்றியுள்ளமை யப்பட்டு இங்கு அவசியம் குறிப்பிட
 வேண்டியுள்ளது. உட்புக் கவரவாக சூழி சரிக்கவசூழிப் பகிழை நின்ற
 சூழை காவசாக பண்டி யிப்பக் கெருவு வுடொப்பா புப்பாகப்பட்ட யுடொபி
 பாளா மகாவம் சம்புசூறும் கெபண்டையர் உறுகுணைப் பிரதேசத்திலே பெ
 மம்பிக்களப்பு நாட்டின் பெரும் பகுதி கெபங்கி இருந்தாலும் இங்கு தமிழர்
 குடியேற்றம் வெகுநீண்ட காலத்திற்கு முன்பே ஏற்பட்டு விட்ட தென்பது ஒரு
 பெரிய வரலாற்று உண்மையாகும். 8 சிலாசிகள் சரித்திராசிரியர்களைக் கூறுவது
 போல், தமிழ்க் குமுகானத்தின் தெற்குப் பகுதியாகிய பூட்டகங்களில் தமிழர்கள்
 பிறகாலத்தில் கவந்தா குடியேறியவர்கள் என்றே கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படிக்
 கூடிய தொன்றல்ல. மம்பிக்களப்பின் காலநகரங்களிலும் ஆட்சி செலுத்திய
 முற்குக சிற்றரசர்களாகிய அவன்னியர்களைப் பரரசர்கள்” (Kings of Batticaloa)
 என்றே சரித்திராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இவர்கள் மற்றவர்களுள் தலையிட்டு
 சுயமாக ஆட்சி செலுத்தியதாலேயே, மன்னர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
 இலங்கையில் மம்பிக்களப்பு நாட்டிலும், மத்தியப் பிரதேசத்திலும் மட்டுமே
 முற்குகாவின்னியர் நீண்ட காலமாக ஆட்சி செலுத்தியுள்ளனர். இவர்களுக்கி
 க்கிற்ப் ப்பாணப்பிராக்ஷ சூழ்க்கிக்குகாமலே ரிகுசூராகாசாக, சூழை யுறவு
 சூழை பன்னியர்களின் முறைவிற்குப் பயிறகு, இங்கு செல்வாக்குச் செலுத்திய
 இருபெரும் போடிகளான அறுமக்குட்டிப்போடி, கந்தப்போடி ஆகியோர் பற்றி
 மப்பிக்களப்பு மான்மியத்தின் மூலம் புலர் அறிந்திருப்பார்கள். மம்பிக்களப்பு
 நாடு ‘முற்குக தேசம்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. அந்நாட்டினால் மம்பிக்களப்பு
 நாட்டில் முற்குககலத்தவர்களின் ஆட்சி அதிகார சபையாக, ‘முத்திரகூடம்’
 என்னும் அமைப்புக இருந்தது. வச்சக்காரரின் மலான்டிக் நாய்க்க என்னும் சபை
 அழைக்கப்படும் வரை இது செயலில் இருந்தது. அமைப்புகளில் நகரங்களில்

மட்டக்களப்பில் ஆட்சியதிகாரம் செலுத்திய முற்குக வன்னியர்களும், போடிகளும், கண்டி அரசு தனி அரசாக வலுப்பெற்ற பின் பல இழப்புக்களையடைந்தாலும், கண்டி மன்னர்களுடன் மிக நல்லுறவுடனேயே வாழ்ந்தனர். அன்னியரான போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் போன்றோர் மட்டக்களப்பின் முற்குகர் குலத்தவருக்கெதிராக பல நடவடிக்கைகளை எடுத்த போதெல்லாம், அவர்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தினைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவர்களுக்கெதிராகச் சண்டையிட்டு, வீர மறவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். யாழ்ப்பாண, கோட்டை அரசர்களைப் போல் மட்டக்களப்பின் வன்னிய அரசர்களும் அன்னியருக்கெதிராகப் போராட்டம் நடத்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களாகவே இருந்தனர்.

கடைசியில் ஆங்கிலேயருடனான சண்டையிலேயே 1803ம் ஆண்டில் தமது சுதந்திரத்தினை முற்குகர் இழந்தனர். முதல், இரு அத்தியாயங்களில் முற்குகர்கள் குடியேற்றம் பற்றியும், முற்குக வன்னியர்கள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன. மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் முற்குகச் சட்டம் பற்றி விரிவான தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையின் வடமாகாணப் பிரதேசமான யாழ்ப்பாணம், வன்னி ஆகிய பிரதேசங்களில் தேசவழமைச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது போன்று, மட்டக்களப்பு நாட்டிலும் முற்குகச் சட்டமே நீண்டகாலமாக அமுலில் இருந்தது. இச்சட்டம் இங்குள்ள எல்லாச் சாதி மக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சட்டமாக இருந்தது. மட்டக்களப்பில் மட்டுமன்றி திருகோணமலை மாவட்டம் முழுவதிலும் முற்குகச் சட்டம் அமுலிலிருந்தது பற்றி விரிவான தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. 1876க்குப் பின்னேயே இலங்கைச் சட்டவாக்கத்திலிருந்து இது நீக்கப்பட்டது. வெளியில் இருந்து வந்த ஆங்கிலேயரின் அடிவருடிகளே, இதனைச் சட்டவாக்கத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் செய்தவர்களாவர். ஆனாலும் முற்குகச் சட்டத்தின் சிறப்புக்களைப் பற்றி இந்நூலில் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் தெளிவாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளதை வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

நான்காம் அத்தியாயத்தில் மட்டக்களப்பு நாட்டில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்து வந்த முற்குககுலத்தினருக்கு, சைவசமயத்தோடு உள்ள தொடர்புகள் மற்றும் கலை, கலாசாரத்தோடு அவர்களுக்கிருந்த பங்களிப்பினையும் பற்றிக் கூறியுள்ளேன். தமிழ் மதமான சைவசமயத்தினைப் பற்றி நின்று வாழ்ந்தவர்கள் முற்குககுலத்தினர். நில உடைமையாளர்களாக இருந்தவர்கள். மட்டக்களப்பின் வேளாண்மைச் செய்கை என்னும் பகுதியைப் படிப்பவர்கள் இவற்றையிட்டு தெளிவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

மட்டக்களப்புக்கேயுரிய திருமண சம்பிரதாயங்கள் மற்றும் சமூக நிகழ்வுகள் தனித்துவமானவை. சுமார் நாற்பத்தைத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு

வரை இவையெல்லாம் தனித்தவத்துடனேயே நடைபெற்று வந்தன. திருமணம் மற்றும் மரணவீடுகளில் கூரை முடி வைத்தல் என்பது, பலராலும் கட்டாயமாகப் பேணப்பட்டு வந்தது. இன்று இவையெல்லாம் மறைந்து விடுமோ என்று அஞ்சவேண்டிய நிலையில் நாம் உள்ளோம்.

இந்நூல் சாதிப் பிரிவை எடுத்துக் காட்டும் ஒரு நூலல்ல. இதனை யிட்டு தொடக்கத்திலும் கூறியுள்ளேன். வெகு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே, தமிழ் முற்குக வன்னியரால் ஆளப்பட்டு, தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழ்ந்த, தமிழர் தாயகமரக இருந்த இடமே மட்டக்களப்பு நாடாகும். மேலும் இந்நூலில் பல ஊழியக் குடியினரையிட்டுக் கூறும்போது, முன்பு இருந்த சாதிப்பிரிவில் உள்ளவாரே கூறியுள்ளேன். இப்படிக்கூறியது, எவரையும் புண்படுத்தும் நோக்கத்தில் அல்ல என்பதையும் மனதில் கொள்ள வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மட்டக்களப்பிற்கும் முற்குககுலத்தினருக்கும் இருந்த தொடர்பினை யிட்டுக் கூறும் ஒரு நூல் வெளிவர வேண்டுமென்பதே எனது நீண்ட காலக்குறிக்கோளாகும். இக்குறிக்கோள் ஈடேறதுணை நின்றது தான் தோன்றீஸ்வரப் பெருமானது அருளையன்றி வேறெதுவுமல்ல என்பதே எனது துணிவு. அத்துடன் இந்நூலை எழுதும்படி ஊக்குவித்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் திரு.கே. ஆறுமுகம் (மக்கள் வங்கி முகாமையாளர்) இதனை விரைவில் முடிக்கும்படி பல தடவைகளாக ஊக்கமளித்துக் கொண்டேயிருந்தார். மற்றும் எஸ்.சந்திரசேகரம் (மக்கள் வங்கி) அவர்களும் இதற்கான ஆய்வினை மேற்கொள்ளப் பெரிதும் உதவினார். அத்துடன் திரு.க.திருநாவுக்கரசு (மக்கள் வங்கி) திரு.மா.செல்வராசா (கிழக்குப் பல்கலைக் கழகம்) ஆகியோர் பல வழிகளிலும் உதவினர்.

நூலுக்கான கல்வெட்டுத் தகவல் சிலவற்றை தந்துதவியவர்களில் காலஞ்சென்ற ஆறுமுகதேசிகர் (தம்பிலுவில்) அவர்களுக்கு என் நன்றிகள். மற்றும் காலஞ்சென்ற திரு.செம்பாப்போடி சட்டம்பியார் அவர்களின் மகனான விசுவாசம் (தாழங்குடா) அவர்களும் அவரின் இரு சகோதரர்களும் பல தகவல்களைத் தந்து உதவினர். மேலும் திரு.கோபாலசிங்கம் (வெல்லூர்க் கோபால்) அவர்களும் பெரிதும் ஊக்கமளித்தார்கள். இன்னும் பல நண்பர்கள் தேவையான ஊக்கமும், ஆக்கமும் அளித்தார்கள். எல்லோரது பெயரையும் கூற இடம் போதாமையால் விட்டு விடுகிறேன். ஆரம்பத்திலிருந்து எனது கையெழுத்துப் பிரதியை அழகாக பிரதி செய்து தந்தவர் திரு. எஸ்.புண்ணிய மூர்த்தி (கி.சே.உ.).

நூலின் கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பார்வையிட்டு, தேவையான

இது ஒரு வரலாற்று நூலையன்றி வெறும் என்பதே உண்மையாகும். வரலாற்று மனமும் புண்படுத்தப்படவில்லை என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்தவேண்டியிருக்கிறது. இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிற கலாச்சார உதவிப் பணிப்பாளர் - வ.கி. மாகாணசபை, திரு.எஸ்.சீவரெத்தினம் (பிராந்திய முகாமை யாளர்) மக்கள் வங்கி ஆகியோருக்கும், எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

தற்போதுள்ள யுத்த சூழ்நிலையில் மட்டக்களப்பில் உள்ள பல கிராமங்களுக்கும், முக்கிய இடங்களுக்கும் சென்று கூடிய தகவல்களை எடுக்க முடியவில்லை. இதனால் முற்கூடக் குடிகள், வயிற்றுவார்வோன்றி விபரங்கள், மரபுகள் முதலியனவற்றில் சில தவறுகள் நேர்த்திருக்கக் கூடும். மேலும் இத்தலைப்பில், இது ஒரு ஆரம்ப (முதல்) நூலாக மட்டுமே கருதப்பட வேண்டுமென்பதைக் கருத்தில் கொள்ளுமாறும், கற்றறிந்த பெருமக்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.¹⁰

1 - வ்யாயதீக்து 20
 வ்யுறுயிஷிஷு வ்யூரூரூ

மேலும் இந்நூலினை அழகாக அச்சிட்டுத் தந்த "ஈஸ்ரன் கிராபிக்ஸ் (மட்டக்களப்பு) அச்சக உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். கற்றறிந்த மட்டக்களப்பு நாட்டு பெரியோர்கள் இதனை முழுமனதுடன் வரவேற்க வேண்டுமென்பதும் எனது பணிவான வேண்டுகோளாகும்.

2 - வ்யாயதீக்து 20
 வ்யப்சு க்ரூக்யு

தூ. சீவசண்முகம் ச.நீ.
 கிஷுப்படிச்சேனை.
 கன்னன்குடா.

78, நல்லையா வீதி,
 மட்டக்களப்பு
 20. 03. 2000

- 841 - 841
- 001 - 041
- 001 - 101
- 171
- 271
- 371
- 471

- 2 - வ்யாயதீக்து 20
- 3 - வ்யாயதீக்து 20
- 4 - வ்யாயதீக்து 20
- 5 - வ்யாயதீக்து 20
- 6 - வ்யாயதீக்து 20
- 7 - வ்யாயதீக்து 20
- 8 - வ்யாயதீக்து 20
- 9 - வ்யாயதீக்து 20
- 10 - வ்யாயதீக்து 20
- 11 - வ்யாயதீக்து 20
- 12 - வ்யாயதீக்து 20
- 13 - வ்யாயதீக்து 20
- 14 - வ்யாயதீக்து 20
- 15 - வ்யாயதீக்து 20
- 16 - வ்யாயதீக்து 20
- 17 - வ்யாயதீக்து 20
- 18 - வ்யாயதீக்து 20
- 19 - வ்யாயதீக்து 20
- 20 - வ்யாயதீக்து 20

வாராளுக்கம்

பக்கம்

01.	பதிப்புரை	III
02.	அணிந்துரை I	IV
03.	அணிந்துரை II	VI
04.	முன்னுரை	X
05.	அத்தியாயம் - 1 வரலாறும் குடியேற்றமும்	01 - 31
06.	அத்தியாயம் - 2 முற்கு வன்னியரும் சிற்றரசர்களும்	32 - 62
07.	அத்தியாயம் - 3 முக்குவச் சட்டம்	63 - 86
08.	அத்தியாயம் - 4 மரபுகள்	87 - 142
09.	அத்தியாயம் - 5 போடி கல்வெட்டு	143 - 148
10.	அத்தியாயம் - 6 மட்டக்களப்பில் வதனமார் சடங்கு	149 - 160
11.	புகைப்படங்கள்	161 - 170
12.	பின்னிணைப்பு மட்டக்களப்பு தேசப்படம்	171
	அனுபந்தம் I	172
	அனுபந்தம் II	173
	அனுபந்தம் III	174

வருகையும் குடியேற்றமும்

1) அறிமுகம்:

மட்டக்களப்பிலே நீண்ட காலமாக வாழ்ந்து வரும் தமிழ் சாதிப் பிரிவுகளிலே முற்குகரும் ஒரு பிரிவினராகும். இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனர்? எக்காலகட்டத்தில் இங்கு குடியேறினர்? என்பதையிட்டு சரியாகக் கணக்கிடுதல் முடியாதெனினும் அச்சமூகத்தினிடையே உள்ள பல கல்வெட்டுப் பாடல்களாலும், மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்திலுள்ள பல குறிப்புக்களாலும் இதனை ஒருவாறு அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் தாம் இராமனுக்கு கங்கை நதியைக் கடக்க உதவிய குகனின் மரபுவழியில் வந்தவர்களென்றே கல்வெட்டுக்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். முற்குகர் என்பது, முக்குகர் என்று திரிபுபட்டு பின்னர் பேச்சுவழக்கில் முக்குவர் என்றாயிற்று. மட்டக்களப்பு நாட்டின் (மட்டக்களப்பு நாடு என்பது தெற்கில் பாணமையின் எல்லையாகிய குமுக்கன் ஆற்றிலிருந்து வடக்கே வெருகல் கங்கை வரையும், மேற்கே வெல்லச என்னும், பிரிவிலிருந்து கிழக்கே வங்காளக் குடா கடல் வரையுள்ள பிரதேசமாகும்) முற்குகர் வருகையைப் பற்றி கூறும் “குகன் முறை அகவல்” என்னும் பாடலை இங்கு கூறுதல் பொருத்தமானதாகும்.

சீர்வருதுளவச் சீதரன் மார்பினில்
மருவளர் புவியில் மனுவாய் உதித்து
குகனெனக் குலமும் குவலயத்தமைத்து
மிக மகிழ்வோடு வேண்டிய வரமும்
சங்கு சக்கரமும் தண்டாயுதமும்
கூலமும் கெருடத் துவசமும் பெற்று
ஞாலத்துயர்ந்த நறும் புனை மாலையும்
சங்கினால் ஓளிர் பசுந் தாமமும் இலங்க
இங்கிதமாக இருந்திடும் வேளை

இராம இராமா அரி ராமா வென்று
 சேமமுடனே செங்கோலோட்சி
 நாராயணனை தொழுதடி பணிந்து
 காரார் குழலி கணவனை வணங்கி
 பட்டாப் பரிசு பஞ்சாயிதமும்
 திட்டமாய் எடுத்து சிரசில் முடித்து
 பதினெண் வரிசை பவிசுடன் நடக்க
 அதிர் முரசறைய அரிவையர் ஆட
 ஆனை சேனை அணி அணி சூழத்
 தானை சூழ் தலைவர் தான் திறையளிக்க
 கொங்கு வங்காளம் கோசலம் தத்தை
 மங்குறாச் சீனம் மயிலை புன்னாலை
 அயோத்தியா தேசம் ஐம்பத்தாறும்
 துய்யதோர் குடைக்கீழ் துரைத்தனம் இயற்றி
 இருக்கும் நாளில் இடறுதல் போலே
 கண்ணகை அம்மன் காற்சிலம்பிற்காய்
 வண்ணமாய் நாக மணிதனை எடுக்க
 வந்த மீகாமன் வழிதனை மறித்து
 ஆகாச் செயல்கள் அடாது புரிந்து
 தொந்தோம் என்றாடி தோற்கப்பண்ணி
 வந்தவழியே வகையாய் துரத்திட
 கோவலன் தேவி கூறு சாபத்தால்
 பூவுலகந்தனில் புறங்கொடுத்தேதான்
 அம்புவியோர்கள் அனைவரும் மதிக்க
 தம்பி தமயனாய் சத்தியம் செய்து
 ஓடமீதேறி ஓடியே வந்து
 நீடிய இராட்சதர் நிறைந்திடும் இலங்கையில்
 மட்டுமாநகரில் வந்தே இறங்கி
 பாட்டாணிகளைப் பரிவுடன் சேர்த்து
 கந்த பாணத்துறைக் கந்த மூர்த்திக்கும்
 கொக்கட்டிச்சோலை குருபரனார்க்கும்
 பண்டகாணிக்கை பரிவுடன் கட்டி *
 தொண்டனாய் சரணம் பதமலர் பணிந்து
 திமிலரை வெட்டிச் சீக்கிரம் துரத்தி
 கமல மலர் மகள் கணவனை வணங்கி
 பட்டாபிசேகம் பரிவுடன் சூட்டி

திட்டமாய் அரசு செய்திடும் நாளில்
 கண்டி அரசன் கனமகிழ்வாகி
 எண்டிசை உள்ளோர் அனைவரும் மதிக்க
 வன்னிமைப்பட்டம் வளம்பெறத் தரித்து
 இந்நிலத்துள்ள எச்சாதிகளும்
 வந்தடி பணிய மானிலம் புரக்க
 செந்திரு கேழ்வனை தினம் தியானித்து
 பண்டைய நாளில் படில் புரந்திருக்கும்
 வண்டிறல் சூகன்குல வரல் முறை இதுவே.

மேற்கூறிய பாடலில் முற்குட்கர்கள் குகன் குலத்தில் இருந்தே வந்தவர்கள் என்றே கூறப்படுகின்றது. மேலும் இப்பாடலில் இந்தியாவில் பல இடங்களில் வாழ்ந்த முற்குட்களிற பலர் இலங்கையில் மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறியதைப் பற்றிய செய்தி கூறப்படுகின்றது. கண்ணகி தேவியின் காற்சிலம்பிற்கு நாகமணி எடுக்க வந்த மீகாமன் என்பவனுடன் போரிட்டு அவனைத் தோற்கடித்துத் தூரத்தியதால் அத்தேவி இட்ட சாபத்தினாலேயே அங்கிருந்து குடிபெயர்ந்து மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறியதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. கண்ணகி அம்மனின் வரலாற்றைக் கூறும் முதல் தமிழ் காப்பியமான சிலப்பதிகாரம் கி.பி 2ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தைச் சேர்ந்ததென அறிஞர் கூறுவர். இதன்படி கண்ணகியம்மனின் காலமும் 2ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாக இருப்பதால் முக்குட்கர் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய காலமும் அதே காலப்பகுதியைச் சேர்ந்தென்றே நாம் கூறவேண்டியுள்ளது. 2ம் நூற்றாண்டிலேயே இவர்கள் குடியேறியதாக கலாநிதி H.W. தம்பையா அவர்களும் கூறுகிறார்.

மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரமும், கல்வெட்டுப்பாடல்களும்.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் பூர்வ சரித்திரத்தில் (இதிலிருந்தே மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்னும் நூல் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டது) மட்டக்களப்பில் ஆட்சிசெலுத்திய பல மன்னர்களின் வரிசை பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இலங்கையின் சரித்திரமாகக் கொள்ளப்படும் மகா வம்சத்திலோ அல்லது சூழவம்சத்திலோ இவை பற்றி ஏதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அறிஞர்கள் மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தை முற்றிலும் ஏற்க முடியாத தொன்றென்றும் தள்ளிவிடவில்லை. மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தில், மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பல மன்னர்கள் பற்றியும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலும் முற்குட்கர்கள் மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறியதைப் பற்றியும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

அவர்கள் கடல்வழியாக வந்து மட்டக்களப்பு வாவியினூடே உள்நோக்கிச் செல்லும் போதே மண்மேடு செறிந்து குறுகியதாக இருந்த ஒரு பகுதிக்கு “மண்முனை” என்று பெயர் இட்டனர். அதன்பின் தொடர்ந்து வாவியின் தென்பக்கம் சென்றபோது அப்பால் செல்ல முடியாதவாறு தமது ஓடங்கள் தரை தட்டியதும் “இது மட்டும் மட்டலா, மட்டக்களப்பா” என்று கூறி அங்கு ஓடங்களை விட்டு இறங்கி ஒரு கிராமத்தை உண்டாக்கினர் என்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் வாவியின் தென்புறமே (சம்பாந்துறைப் பிரதேசம்) மட்டக்களப்பு என்று அழைக்கப்பட்டது. நாம் முன்பு கூறியுள்ள பாடலின் படி முற்குகர் மட்டக்களப்பில் 2ம் நூற்றாண்டில் குடியேறினர் என்று கூறக்கூடியதாயிருந்தாலும், மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் காலம் எதுவும் குறிப்பாகக் கூறப்படவில்லை. மேலும் அயோத்தியில் இருந்து முற்குகர்கள் இங்கு வந்தார்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், அந்த இடம் தற்போது இந்தியாவில் உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள அயோத்தியா? அல்லது இந்தியாவில் வேறு பாகத்தில் இதே பெயருடன் இருந்த இடமா என்பது பற்றித் தீர்மானிப்பதற்கு ஒரு பெரிய ஆய்வு தேவை என்பது பற்றி இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் தென் பாகத்தில் உள்ள அக்கரைப்பற்று, திருக்கோவில் ஆகிய பகுதிகளில் முற்குகர் வருகை பற்றிக் கூறப்படும். இன்னுமொரு கல்வெட்டுப் பாடலையும் இங்கு நோக்கலாம். அவை பின்வருமாறு.

கலியப்தம் இருபது நூறு உடன் எண்ணூறு எட்டடைந்து வர்ச்சரம்
என்றுரைப்பர்

வலிமையுடன் மட்டுநகர் வந்திறங்கி, புலி புகுந்த பசுநிரல் போல்
திமிலர் யாவும்

பொன்று விழப்பொருது கொன்று புகழே பூண்டு, நலியாத

திரையியெனும் துறையில் முழ்கி

நடந்து வருங்காலம் சிலை நாட்டலுற்றார்.

உற்றகாலத்தில் ஒரேழு முற்குகர்,

பெற்ற நாட்டின் பிரசைகளானவர்

சுற்றமோடும் துணைவர்கள் தம்மோடும்

நற்றவத்தினர் நாடினர் இவ்விடம்.

நாடிவந்து நகர்தனைக் கண்டதும்
 வாவி மாமடம் மற்றும் உண்டாக்கியே
 கோடி செம்பொன் குவியலுண்டாக்கியே
 தேடினார் குடி சேர்த்திட யாவரும்
 அந்நாளில் நல்ல திதி வாரயோகம்
 அவையறிந்து பெரியோரின் ஆசியோடு,
 பன்னாகம் ஆணி சிவனுக்கு உபதேசித்த
 பாலகனின் ஆறெழுத்தை பரிவாய் உன்னி,
 எந்நாடும் தாய்நாடாய் ஏற்கும் நாடு
 இந்தியா எனும் நகருக்கேகி,
 அந்தப்பொன்னாச்சி வழவனுடன் வைகை மாறன்
 புகழ்சேர பூபதிவாழ் புகன்றான் யாவும்.
 புகன்ற மொழி செவிப்படலும் புண்ணியோர்தம்
 பொன்னேட்டில் வரைந்த முறை பொலியவென்றும்
 அகமிறந்த புலைமுதலாய் புலை ஈறாக
 அனந்த குடிகளை ஊர், ஊர் அலைந்து தேடி
 நாகமுடன் மீடலை போல் மாழுவர் கலிங்கர்
 நாடறிய மல்லி கார்ச்சுகைக் குருக்கள்
 செகம் புகழக் கப்பல் வழி கொண்டு வந்தே
 சேர்த்த பின்பு செப்பேடு திருமுகங்கள்
 அவரவர்கள் பிரியமுறக் காணியுமி
 ஆலயத்திற்காய் அமைத்து அன்பினோடு
 தவ விரத தமிழிசை சுபநிலங்கள் தழைத்தோங்க தங்கள் தங்கள்
 சிவமுறைகள் மூவேந்தர் செப்பு நூல் பட்டயத்தில் சிரமேற் கொண்டு
 பவ மணுகா முறை தெரிந்து வாழ்ந்த இந்தப் பதிப் பெருமை
 பகரப்போமோ?

மேற்கூறிய பாடலின் படி கலி பிறந்து இரண்டாயிரத்தி எண்ணூற்றி
 நாற்பதாம் ஆண்டுகளில் (கி.மு.261) முற்குகர் இங்கு வந்து குடியேறிய
 தாகவும் மற்றும் குடியினரைக் கொண்டு வந்து குடியேற்றியதாகவும்
 நாடுநகரங்களை உண்டாக்கியதாகவும் தெரிய வருகிறது. இப்பாடலை
 வழங்கிய தம்பிலுவில்லைச் சேர்ந்த ஆறுமுகதேசிகர் என்னும் பெரியார்
 பாடலின் இறுதியில் கூறப்பட்ட பதி திருக்கோவில் பதி என்று கூறினார்.
 மட்டக்களப்பு நாட்டிற்கு முதன் முதல் குடியேறிய தமிழர்கள் முற்குகர்
 களாக இருப்பதால் அவர்களே திருக்கோவில் பதிக்கு ஊழியம் செய்வ
 தற்காக ஆட்களை கொண்டு வந்து குடியேற்றி ஆலயத்திற்கும், ஆலய

ஊழியர்களின் சேவைக்கும் தேவையான காணியூழிகளை வழங்கி ஆலய வழிபாட்டு முறையை நடைமுறைப்படுத்தினர் என்று பாடலின் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் திருப்படைக் கோவில்களில் கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றீசுரர் ஆலயமும், திருக்கோவில் சித்திரவேலாயுத சுவாமி ஆலயமும் காலத்தால் முந்தியவை என்பது எவராலும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். இங்கு மகாவித்துவான் பண்டிதர் வீ.சி.கந்தையா அவர்கள் மட்டக்களப்பு சைவக்கோயில்கள் என்னும் தமது நூலில் முதலாம் பாகத்தில் கூறியுள்ளது கருத்துடன் நோக்கவேண்டியதொன்றாகும்.

“திருப்படைக்கோவில்களின் பாதுகாவலர்களாக மட்டக்களப்பு தேச வன்னிமைகளாக அக்காலந்தொடர்ந்து இருந்துவந்த முற்குக் குலப் பிரபுக்களே சாசன ரீதியாக அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர்.”¹ இதிலிருந்தே திருப்படைக் கோயில்களின் பரிபாலகர்களாக முற்குக் குல வன்னிமை களும் பின்பு போடிகளுமே இருந்தார்கள் என்பதே மிகத் தெளிவான ஒன்றாகும்.

திருக்கோயிலில் அமைந்திருந்த பண்டைய கோயில் “ஐசிவிடோ”² எனும் போர்த்துக்கீசத் தளபதியால் இடித்து அழிக்கப்பட்டு கோயிலின் பெறுமதி வாய்ந்த பொருட்களும் கொள்ளையிடப்பட்டன. மேலும் அங்கிருந்த கோயில் குருக்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் எனப் போர்த்துக்கீசர் கால சரித்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.³

இப்பிரதேசத்தில் நீண்ட பல வருடங்களுக்கு மக்கள் குடியிருக்காமல் காடு வளர்ந்திருந்தது என்று டச்சுத் தளபதி கூறுகிறார். தற்போதுள்ள கோவில் 18ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அல்லது 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மீண்டும் கட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். (யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துக்கீசரால் அழித்தொழிக்கப்பட்ட சைவக் கோவில்களும் டச்சுக்காரர் காலத்திலேயே மீள அமைக்கப்பட்டன என்பதை இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்) ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் ஆரம்பகாலத்திலேயே கோயில் பரிபாலன முறையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று நம்ப இடமுண்டு.

நாம் மேலே கூறியுள்ள கல்வெட்டுப் பாடலின்படி முற்குக் இங்கு குடியேறிய காலம் கி.மு.261 எனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இது

காலத்தை மிகைப்படுத்திக் கூறிய கூற்றாகவே கொள்ள வேண்டி உள்ளதா என்பது ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். ஆரம்ப காலத்தில் மட்டக்களப்பு நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் திமிலரும், மணற்காட்டு வேட்டுவரும் குடியிருந்தார்கள். முற்குகர் தமது ஆட்சியை இங்கு நிறுவ முற்பட்ட போது இங்கு வாழ்ந்த திமிலர்களால் அவர்களுக்குப் பல தொந்தரவுகள் ஏற்பட்டன. இதனால் திமிலர்களை இங்கிருந்து துரத்திவிட எண்ணினர். திமிலர்களோடு பல போர் தொடுத்து அவர்களில் பலரை வெட்டிக் கொன்று இங்கிருந்து துரத்தினர். அப்படி அவர்களால் திமிலர் கொல்லப் பட்ட இடமே “சத்துருக்கொன்றான்” என்று அழைக்கப்படும் இடமாகும்.

திமிலரைத் துரத்திச் சென்ற முற்குகர் படையினர் அவர்களைக் கதிரவெளிக்கு அப்பால் கொண்டுவிட்டு, அங்கு ஒரு கல் நாட்டி மீண்டும் திமிலர்கள் இப்பக்கம் திரும்பி வரக் கூடாதென ஆணை செய்துவிட்டுத் திரும்பினர். திரும்பி வரும்போது பல வழிகளிலும் சென்றவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்த இடமே “சந்திவெளியாகும்.” பின் அவர்கள் எல்லோரும் வந்து ஒன்று கூடி களைப்பாறி ஆறுதலாக இருந்த இடமே “வந்தாறுமுலை” என அழைக்கப்படலாயிற்று. மேலே கூறப்பட்ட விபரங்கள் மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

திமிலரை இங்கிருந்து துரத்துவதற்கு உதவியாக ஆபுகானஸ் தானத்தில் இருந்து வியாபாரத்திற்கு வந்த பட்டாணிகளைத் தமக்குத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொண்டனர். இதன் பின் தமக்கு உதவிய பட்டாணிகளை ஏறாவூரில் குடியேற்றினர். இது மாத்திரம் அன்றி தமது குடிப்பெண்கள் எழுவரையும் இவர்களுக்கு மணம் முடித்து வைத்தனர். மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் (பக் 7, 8) இது கூறப்பட்டுள்ளதை நோக்கலாம். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் (அம்பாறை பிரிபட முன் உள்ள மட்டக்களப்பு) வாழும் தற்போதைய முஸ்லீம்கள் இவர்களின் சந்ததியினரே ஆகும். இது பற்றி இலங்கையின் பிரபல முஸ்லீம் அறிஞர் டாக்டர் M.C.M.கலீல் அவர்கள் “ஐலண்ட்” என்னும் பத்திரிகையில் 10.11.86ல் எழுதிய கட்டுரையில் விளக்கமாக எழுதியுள்ளதும் இங்கு நோக்கற்பாலது.

முற்குகர் மட்டக்களப்பில் மட்டும் குடியேறவில்லை. அவர்கள் இலங்கையில் புத்தளம் கற்பிட்டி, யாழ்ப்பாணத்தில் சில இடங்கள் ஆகியவற்றிலும் மிகப் பழங்காலத்திலேயே குடியேறி இருந்தார்கள். புத்தளத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள குதிரமலைத் துறைமுகம் பண்டைய நாட்களிலேயே

மிகப் பிரசித்தி பெற்ற துறைமுகமாக இருந்தமையால் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே இந்தியாவிலிருந்தும், வெளிநாடுகளிலிருந்தும் வந்த வர்த்தகர்கள் இத்துறைமுகத்தையே பாவித்தனர். குதிரமலையை அண்டிய பிரதேசம் கடல் பிரதேசமாகும். இங்கு முத்துக் குளிப்பர். முத்துக் குளிப்பதற்கு பிரசித்தி பெற்ற இடமாக இருந்தமையால் தென்இந்தியாவில் இருந்து முத்துக்குளிப்பதற்காகவும் பலர் இங்கு வந்து குடியேறினர். தென் இந்தியாவின் தென்மேற்குக் கரைப்பிரதேசம் இன்றும் மலபார் பிரதேசம் என அழைக்கப்பட்டு வருகிறது. அங்கும் முக்குவர் எனும் ஒரு இனம் இருந்தமையால் இலங்கையில் குடியேறிய முற்குகர்களும் அங்கி ருந்தே வந்தார்கள் என பல சரித்திராசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

திருவாங்கூர் பிரதேச கையேடு என்ற நூலின்படி மலபார் பகுதியில் முத்துக்குளிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் முக்தவர்கள் (முத்துக்களை உடையவர்கள் என்ற கருத்து) என அழைக்கப்பட்டார்கள். முக்தவர் என்ற சொல்லே திரிபுட்டு முக்குவர் என்று வந்ததாக மேற்கூறப்பட்ட புத்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴

உலகநாச்சி வருகையும், மண்முனைக் குடியேற்றமும்.

கல்வெட்டுப் பாடல்கள் மற்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் போன்றவை மட்டுமன்றி இலங்கையின் புகழ்மிகு சரித்திர ஆசிரியர்களும் மட்டக்களப்பு முற்குகர்களைப் பற்றி நிரம்ப எழுதியுள்ளனர். இவையெல்லாம் பற்றி விரிவாக நோக்க வேண்டியுள்ளது. மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலே மண்முனைக் குடியேற்றம் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளதை முதலில் நோக்கலாம். கலி பிறந்து மூவாயிரத்து ஐந்நூறாம் வருடம் (கி.பி.399) குணசிங்கன் என்னும் மன்னன் மட்டக்களப்பை ஆட்சி செய்து வரும்போது கலிங்க ஓரிசா தேசத்திலிருந்து அதனை ஆட்சி செய்த குகசேனன் என்பவருடைய புத்திரி உலகநாச்சி என்பவள் கௌதம புத்தருடைய தசனத்தை எடுத்து தனது கூந்தலுக்கள் மறைத்துக் கொண்டு கைலங்கிரியில் குகவம்சத்தார் முன்நாளில் எடுத்து வைத்திருந்த சிவலிங்கத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு தனது சகோதரன் உலகநாதனிடம் சென்று அவனுடன் கப்பல் மூலம் வந்து மணிபுரத்தில் இறங்கி பின்பு விஜயதுபீவத்தைச் சென்றடைந்து மேகவண்ணன்⁵ எனும் அரசனைக் கண்டு தன்னைப்பற்றி அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி புத்தருடைய தசனத்தையும் கொடுத்தாள்.

பின் அரசனிடம் காடுகளால் சூழப்பட்ட குடிமக்கள் வாழ்வில்லாத

இடம் ஒன்று தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்டபோது மேகவண்ணன் தனது சினைகிதனான மட்டக்களப்பு மன்னன் குணசிங்கன் என்பவனுக்கு ஒரு திருமுகம் எழுதி அவர்களை அவனித்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். அவர்கள் வந்து திருமுகத்தைக் குணசிங்கனிடம் கொடுத்தபோது அவனும் அதனை வாங்கி அவர்களும் தனது சந்ததியாரே எனக்கண்டு சந்ததியுரிமை கொண்டாடி மகிழ்ந்து மட்டக்களப்பின் வடபால் அம்பிளாந்துறைக்கு அப்பால் காடு சூழ்ந்து குடிவாழ்வற்றிருந்த மண்ணேறி முனைப்பகுதியை கொடுத்து, காடுகளை வெட்டி வெளியாக்கி ஒரு மாளிகையும் அமைத்து உலக நாச்சிக்குக் கொடுத்தான். அவளும் சிலகாலம் அங்கு வாழ்ந்து வருகையில் மேலும் தனது ஆட்களையும், சிறைகளையும் கொண்டு வருவதற்காக தம்பி உலகநாதனை தந்தையின் இடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான். அவன் அங்கு சென்று தந்தையைக் கண்டு பேசி, குகக் குடும்பம் நூற்றி ஆறும் சிறைக்குடும்பம் முப்பதும் கொண்டு வந்து குகக் குடும்பங்களை தன்னருகில் இருத்தி அந்த இடத்தில் ஒரு ஆலயம் அமைத்து சிவலிங்கத்தையும் தனது சகோதரி தாபிக்க உதவினான். மேலும் ஓரிசாவிலிருந்து அனேக குகக்குடும்பங்களை அழைப்பித்து காப்புமுனைக் காட்டை வெட்டி வெளியாக்கி அவர்களை அங்கு குடியேற்றி தான் அரசியாக இருந்து ஆண்டான். அந்த இடத்திற்கு “மண்முனை” எனவும் நாமம் சூட்டினான். மண்முனைக்குத் தென்பால் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற தலமான தான்தோன்றீஸ்வரம் எனும் கோயிலை அமைத்தவள் இவளே ஆகும் என்று மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகிறது.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் வடபால் அமைந்துள்ள மண்முனையிலேயே உலகநாச்சியால் அமைக்கப்பட்ட மண்முனை நகரம் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதுவே முற்காலத்தில் “கைதை” நகர் என்று அழைக்கப்பட்ட இடமாகும். இந்நகரில் உலகநாச்சியால் அமைக்கப்பட்டு அந்த அரசியின் சந்ததியாரால் ஆட்சி செய்து வந்த மாளிகை பிற்காலத்தில் போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வந்தபின் அவர்களுக்கும், இங்கிருந்து ஆட்சி செய்த முற்குக மன்னர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற சண்டையில் இடித்தொழிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அங்கிருந்த கோயிலும் அவர்களாலேயே அழிக்கப்பட்டிருக்கும். மற்றைய பிரசித்தி பெற்ற கோயில் களை அழித்தொழித்தவர்கள் இக்கோயிலை விட்டிருப்பார்கள் என்று கூறச் சிறிதும் இடமில்லை. மட்டக்களப்பு நாட்டை ஆண்டவர்களை போர்த்துக்கீச சரித்திர ஆசிரியர்கள் அரசர்கள் என்றே கூறுகின்றனர். (KINGS OF BATTICALOA.) இவற்றையிட்டு முற்குக அரசர்களும் வன்னியர்களும் எனும் பகுதியில் சிறிது விரிவாக எழுதப்படும்.

உலகநாச்சி வரலாற்றோடு ஒத்ததான போர்த்துகீச வரலாற்றாசிரியர் கூற்று

போர்த்துகீசர் காலத்தில் கோவாவில் மதப்பிரசாரம் செய்ய வந்திருந்த பிதா குயரோஸ் என்பவர் மட்டக்களப்பின் முற்குடிகள் பற்றி தனது சரித்திரப் புத்தகத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார். மிக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த வரலாற்று வழக்காற்றுப்படி இந்தியாவில் தென்னசேரீம் (இந்த இடம் எங்கு இருந்ததென்பதையிட்டு சரியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.) (TENNECERIM) எனும் இடத்திலுள்ள ஒரு இராசகுமாரன் அந்த நாட்டில் தன்னுடன் விருப்பம் கொண்டிருந்த ஒரு அரசனின் மகளாகிய அரசிளங்குமாரியை களவாய் அழைத்துக் கொண்டு நாற்பது கப்பல்களில் தனது உறவினர்களுடன் வெளிக்கிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறும் நொக்குடன் அங்கு சென்றான். அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த மன்னன் அதனை எதிர்த்ததினால், அவன் கவலையடைந்தவனாக தனது கூட்டாத்தாருடன் மட்டக்களப்பை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மரணமடைந்தான். இளவரசியும் மற்றவர்களும் மட்டக்களப்பிற்குச் சென்று அங்கு ஆட்சி செலுத்திய மன்னனைச் (KING OF BATTICALOA) சந்தித்து தமக்கு நேர்ந்ததைப் பற்றிச் சொல்லி தாங்கள் அங்கு இருப்பதற்கு ஓர் இடத்தைத் தருமாறு கேட்டுப்பெற்றுக் கொண்டனர். மன்னன் அங்கிருந்த வாவினின் குடாவுக்குள் இருந்த தீவு ஒன்றைக் கொடுத்தான். இவர்கள் முக்குவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் சிறிது காலம் அங்கு வசித்து வருகையில் மட்டக்களப்பை ஆண்ட மன்னன் அந்த இளவரசியை மணந்து கொண்டான். அரசகுமாரியுடன் வந்தவர்கள் மட்டக்களப்பில் எழுபத்திரண்டு கிராமங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். சில வருடங்களில் அரசி மூன்று மகன்களைப் பெற்றெடுத்தாள். இவர்கள் பலம் வாய்ந்த வாலிபர்களாக வளர்ந்து வந்தனர். இவர்கள் தமது தகப்பனிடம் இருந்து அரசினைக் கைப்பற்றி ஆளவேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டவர்களாக உள்ளார்கள் என்று அரசன் அறிய வந்ததும் அவர்களையும், அவர்களுக்கு உடந்தையாக இருப்பவர்களையும் கொன்றுவிட இரகசியத் திட்டம் தீட்டினான். இதனை அறிந்த இளவரசர்கள் தகப்பனைக் கொன்றுவிட்டு மட்டக்களப்பு நாட்டினை மூன்றாகப் பிரித்து தாங்கள் அரசர்களாகி மூன்று நகர்களை சம்மாந்துறையிலும், பழுகாமத்திலும், ஏறாவூரிலும் அமைத்து அங்கிருந்து ஆட்சி செலுத்தினர். இவர்கள் வன்னிய இராசாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் சந்ததியினர் தொடர்ந்தும் வன்னியர்களாகவே ஆண்டு வந்தனர். மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் நெல், தயிர், பால், மீன், யானைகள், யானைத் தந்தம் முதலியன ஏராளமாகக்

கிடைக்கின்றது என்றும் பிதா குயரோஸ் கூறுகிறார். நாம் மேலே கூறியுள்ள கதையோடு சில மாற்றங்களுடன் ஒத்துப்போவதாக உள்ள மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் கூறப்படும் உலகநாச்சியின் கதைக்கும், இதற்கும் தொடர்பு இருப்பது இங்கு உற்று நோக்கற்பாலதாகும்.

பிற நூல்கள் தரும் தகவல்கள்

இனி மட்டக்களப்பில் பிரபல்யம் வாய்ந்த தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவரும் மகாவித்துவானுமாகிய பண்டிதர் வீ.சி.கந்தையா அவர்கள் முற்குகர் பற்றி மட்டக்களப்புத் தமிழகம் எனும் தமது நூலில் கூறியுள்ளதையும் நோக்குவோம். “இலங்கையின் சிறப்பைக் கேள்வியுற்று வட இந்தியாவில் இருந்து திரண்டு வந்த முற்குகர் கூட்டத்தினர், ஈழத்தின் கிழக்குக் கடல் வழியாக வந்து உப்பு நீர் ஏரி ஒன்றின் ஊடே நாட்டிற்குள் புகுந்து தம் ஓடங்களைச் செலுத்திச் சென்றனர் என்றும் தெற்கு நோக்கி நீண்ட தூரம் சென்றதும் அவர்களது ஓடங்கள் தரைதட்டியதும் அவ்வேரியின் எல்லைக்குத் தாம் வந்து விட்டதை அறிந்து, அந்தப் பகுதிக்கு மட்டக்களப்பு என்று (களப்புமட்டம்) “வாவியின் எல்லை” என்று பெயர் நிறுவினர். காடு கெடுத்து நாடாக்கி ஏழு கிராமங்களை வெவ்வேறு இடங்களில் அமைத்துத் தம் ஊரில் இருந்து மக்களைத் தொடர்ந்து குடியேற்றி சிற்றரசுக்களை இந்நாட்டில் கோலிய முற்குகரே மட்டக்களப்பு மண்ணை வழம் கொழிக்கச் செய்த முதல் மக்கள் என்று தெரியவருகிறது.”

இலங்கையை ஆண்ட வாட்டிய அபயன் எனும் மன்னன் காலத்தில் (கி.மு.474 - 454) புத்தளத்தில் மக்கள் குடியேறினர் என்று “வன்னி உபட்ட” எனும் நூல் கூறுகிறது. புத்தளத்தில் இருந்தே முற்குகர்கள் கிழக்கு, வடக்குப் பகுதிகளுக்குச் சென்றனர் என்றும் பல சரித்திர நூல்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நமக்கு தற்போது கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கும் மட்டக்களப்பு மான்மியம், மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் மற்றும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளிலிருந்தும் பல விடயங்களைத் தெரிந்து கொண்டாலும் பல சரித்திர ஆசிரியர்களால் இலங்கை பற்றியும், முற்குகர் பற்றியும் எழுதப்பட்டுள்ளவற்றில் இருந்தும் நாம் மேலும் பலவற்றினை அறியக்கூடிய தகவல்கள் தரக்கூடியதாக உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆண்டு வந்த பாண்டு என்னும் மன்னன் காலத்தில் (கி.பி.433 - 438) கீரிமலைப் பிரதேசத்தில் இருந்த முற்குகர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறினர் என்றும் அவர்களும் இரு தலைவர்களுடன் மட்டக்களப்பில்

வலையிறவு, பாணகை (பாணமை) ஆகிய இடங்களில் வந்து குடியேறினர் என்றும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. 1911ம் ஆண்டில் இலங்கையின் மக்கள் தொகைக் கணிப்பிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த ஈ.பி.டென்காம் (E.B.DENHAM) என்பவர் தனது அறிக்கையில் வடபகுதியில் இருந்து சாந்தன், உசுமன் என்னும் இரு தலைவர்களின் கீழ் மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களான வலையிறவு, பாணமை ஆகிய இடங்களில் முற்குகர்கள் குடியேறினர் என்று கூறுகிறார். இவர் மேலும் கூறுகையில் மட்டக்களப்பை முற்குகர் தேசம் என்றும் கூறுகிறார்.

தொன்றுதொட்டே முற்குகர்கள் குடியேறி மட்டக்களப்பு நாட்டின் வன்னிய சிற்றரசர்களாக ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தமையாலும் அவர்களே இங்கு பிரிட்டிசாரின் வருகையின் ஆரம்ப காலம் வரை தனித்துவத்துடன் அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்று வாழ்ந்ததாலும் மட்டக்களப்பு நாடு இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டு வந்தது. கொக்கட்டிச்சோலை கோயில் பத்ததி மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் என்பவற்றை நன்கு தெரிந்த சில பெரியார்கள் முற்குகர் தேசம் என்று மட்டக்களப்பைப் பற்றி கூறியதையும் பல வருடங்களுக்கு முன் வரை இவ்வரலாற்றின் ஆசிரியர் கேட்டிருக்கிறார்.

இலங்கையில் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதியில் (அடங்காப்பற்று வன்னியர்களின் பிரதேசத்தை தவிர) மட்டக்களப்பு நாடு மட்டுமே ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினரின் தேசம் என்று பண்டுதொட்டே அழைக்கப்பட்டு வந்தது. இதற்கு ஆதாரங்கள் பல உள்ளன. பண்டு தொட்டே இங்கு முற்குகர்களே அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தி சிறப்புடன் வாழ்ந்து வந்தமையினாலேயே கிப்பிரதேசம் முற்குகர் தேசம் என்று அழைக்கப்பட்டது. வேறு எந்தச் தமிழ் சாதியினரின் பெயரிலும் அச்சாதியினர் நாடு என்று எப்பிரதேசமும் வடக்கு - கிழக்குப் பகுதியில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதும் இங்கு முக்கியமாக நோக்க வேண்டியதொன்றாகும்.

இலங்கையின் வடமேற்குப் பிரதேசத்திலுள்ள புத்தளத்தில் கற்பிட்டியில் பிறந்து சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை வாழ்ந்த அறிஞரும் பல உயர் பதவிகளை அக்காலத்தில் அரசில் ஷகித்தவருமாகிய சைமன் காசிச்செட்டி என்பவர் தமது "சிலோன் கசற்றியர்" எனும் நூலில் இவ்வாறு கூறுகின்றார். "புத்தளம் பிரதேசத்தில் கற்பிட்டி, குதிரைமலை, கற்பிட்டியை அண்டிய பகுதியில் முற்குகர்கள் நீண்டகாலத்திற்கு முன் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனர். இன்று இங்கு வாழ்ந்து வரும் அவர்களின் சந்ததியினர் இராமாயண கால இராமனுக்கு கங்கை நதியைக் கடக்க உதவிய

குகனின் வழித்தோன்றல்கள் தாங்கள் என்று கூறுகின்றனர்.” இவர்கள் குதிரமலைத் துறைமுகத்தில் வந்து இறங்கி அங்கிருந்து புத்தளம் பிரதேசத்துக்கும் அங்கிருந்து நாட்டின் வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசத்துக்கும் சென்றதாக அவர் கூறுகின்றார். முற்குகர் பற்றி அங்கு பேசப்படும் ஒரு கதையினையும் அவர் தெரிவிக்கிறார்.

முற்குகர்களின் தலைவராக வெடியரசன் என்பவன் இருந்தான். அங்கு வாழ்ந்த கரையர் குலத்தலைவனான மாணிக்கத்தலைவன் என்பவன் வெடி அரசனின் மகளை மணம் முடிக்க விரும்பி செய்தியனுப்பினான். அதற்கு வெடியரசன் விரும்பாததால், அவன் மீது போர் தொடுக்க மாணிக்கத்தலைவன் ஆயத்தம் செய்தான். அப்போது வெடியரசனிடம் போதியளவு ஆட்பலம் இல்லாதிருந்தமையால் அந்நேரம் குதிரமலைத் துறைமுகத்தில் வியாபாரத்திற்கு வந்திருந்த கப்பலில் இருந்த முகமதியர்களை துணை சேர்த்துப் போராடி மாணிக்கத்தலைவனைக் கொன்று அவனது ஆட்களையும் அங்கிருந்து தூரத்தி விட்டான். மாணிக்கத்தலைவனின் உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடம் மாணிக்கப் பிட்டி என்று அழைக்கப்பட்டு வருவதாகவும் தெரிவிக்கிறார். இதன்பின் தமக்கு உதவிய முகமதியர்களுக்குப் பிரதி உபகாரமாக பலமுற்குகர்கள் முகமதியர்களாக மதம் மாறினர். இப்படி முகமதியர்களாக மாற விரும்பாதவர்கள் மட்டக்களப்பிலும் வந்து குடியேறியிருக்கலாம்.

மலபாரும் மட்டக்களப்பு முற்குகரும்

போர்த்துக்கீசர் முதலில் இந்தியக்கரையான கள்ளிக்கோட்டையில் வந்திறங்கியபோது அப்பிரதேசம் மலபார் பிரதேசம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பின் அப்பிரதேசங்களில் பல இடங்களிலும் வாழ்ந்து வந்தவர்களின் நடையுடை பாவனை மற்றும் மொழி முதலியவையும், பின்பு அவர்கள் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசமான வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசம், புத்தளம் ஆகியவற்றில் ஆட்சியை நிறுவிவிபோது பார்த்த மக்களினதும், மொழி மற்றும் உடையணிகள் ஒரேமாதிரியாக இருந்தமையால் அவர்களையும் முதலில் மலபாரிகள் (MALABARIS) என்றே அழைத்தனர். மலபார் பிரதேசத்தில் முற்குகர்கள் என்ற தமிழ் சாதியினரும் வசித்து வந்தனர். இவர்களே இப்பிரதேசத்தின் பூர்வகுடிகள் (ABORIGINES) என்றும் மலபார் மக்களின் சட்டங்களும், வழமைகளும் பற்றி எழுதிய ஆசிரியரான லூயிஸ் மூர் என்பவர் கூறுகிறார். இதனைக் கொண்டு இலங்கை முற்குகர்களும் அங்கிருந்து வந்தனர் என்றும் பலர் கூறுகின்றனர்.

சைமன் காசிச்செட்டி மேலும் கூறுகையில் முற்குட்கர்கள் ஆரம்பத்தில் அயோத்தியில் அல்லது இந்துஸ்தானத்தில் இருந்த அவுடே (OUDE) எனும் இடத்தில் இருந்தும் வந்திருக்கலாம் என்றும் கூறுகிறார். ஆயினும் மலபார் பிரதேசத்தில் வாழும் முற்குட்கர்களுக்கும் இலங்கை முற்குட்கர்களுக்கும் இடையில் பல ஒற்றுமைகள் இருப்பதால் அவர்கள் மலபாரில் இருந்து தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்பது பலரின் கருத்தாகும்.

வேறு சில தகவல்கள்

முற்குட்கர்கள் பற்றி அதிகமானோர் விரிவான குறிப்புக்களை எழுத வேண்டிய காரணம் முற்குட்கர்களின் சொத்துடமையின் வாரிசு உரிமை பற்றிக் கூறும் முற்குட்கச் சட்டத்தின் சில விஷேட அம்சங்களினாலேயே என்று கூறலாம். (இதனைப் பற்றி விரிவாக பின் ஓர் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும்) இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களை முதலில் கைப் பற்றி ஆண்ட போர்த்துகேயர் இலங்கைத் தமிழர்களின் சட்டங்கள், வழமைகளைத் திரட்டுவதையிட்டு அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. அவர்கள் தங்கள் ஆட்சியை நிலை நிறுத்த இலங்கை அரசர்களோடு சண்டையிடுவதிலும், அதிக வருவாய்களைத் திரட்டுவதிலும் மதவெறியினால், இந்து, பௌத்த ஆலயங்களை இடித்து அவற்றின் விலைமதிப்பற்ற பொருட்களை கொள்ளையிடுவதிலும், தமது மதத்தைப் பரப்புவதிலும் அதிக தீவிரம் காட்டினர். இவர்கள் மக்களைத் துன்புறுத்துவதிலே அதிக கவனம் செலுத்தினர் எனலாம்.

இவர்களிடமிருந்து ஆட்சியை கைப்பற்றிய டச்சுக்காரர் சமய விசயத்தில் அதிக சகிப்புத் தன்மையுடன் நடந்து கொண்டதுடன், நாட்டு மக்களின் வழமையான சட்டங்களுக்கு அமைய ஆட்சி செலுத்தவும் தொடங்கினர். மலபார் மக்களின் வழக்காற்றுச் சட்டங்களையும் (CUSTOMARY LAWS) தொகுத்தனர். யாழ்ப்பாண மக்களின் தேச வழமையையும், புத்தளம், மட்டக்களப்பு முற்குட்கர்களின் முற்குட்கச் சட்டத்தையும் தொகுத்து அந்த வழமைகளுக்கு ஏற்ப ஆட்சி செலுத்துவதிலும் போதிய கவனம் எடுத்தனர்.

முற்குட்கர் குடியேற்றத்தைப் பற்றி இன்னும் பல நூல்களில் தெரிவிக்கப்பட்டள்ளமையும் இங்கு கூறுவது அவசியமாகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் நெடுந்தீவிலும், இன்னும் சில பிரதேசங்களிலும் ஆட்சி செலுத்திய முற்குட்கர் குலமன்னான வெடியரசனைப் பற்றியும், அவனது கடற்படையைப் பற்றியும் பல கதைகள் பேசப்படுகின்றன. இவனைப் பற்றி விஸ்னுபுத்திரன்

வெடியரசன் எனும் நூலிலும் விரிவாக விபரிக் கப்பட்டுள்ளது. வெடியரசன் அவனது சகோதரர்களான வீரநாராயணன், விளங்குதேவன் மற்றும் சிலருடன் கண்ணகியம்மனின் காற்சிலம்பிற்காக நாகமணிப்பரல் எடுக்க வந்த மீகாமனுடன் சண்டையிட்டு அதில் தோற்றுப் போனதாக கண்ணகி வழக்குரை காவியத்தில் கூறப்படுகிறது. கண்ணகியின் காலம் கி.பி.2ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாக இருப்பதால் வெடியரசனின் ஆட்சியும் இக்கால கட்டத்திலேயே இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய போரில் வெடியரசன் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின் அவனோடிருந்த பலர் மட்டக்களப்பிலும் வந்து குடியேறினர் எனவும் நம்பப்படுகிறது.

கலாநிதி எச். டபிள்யூ. தம்பையா அவர்களது புத்தகத்தில் முற்குட்கர்கள் இலங்கைக்கு பல்வேறு காலங்களில் வந்து இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் குடியேறினர் என்றும் இது கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டில் நடந்திருக்கலாம் என்றும் கூறியுள்ளார். பாலசிங்கம் எனும் சரித்திர ஆசிரியரின் நூலில் முற்குட்கர்கள் பற்றிக் கூறுகையில், முற்குட்கர்கள் நீண்ட காலத்திற்கு முன் இங்கு வந்து புத்தளம், கற்பிட்டி, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் குடியேறினர் என்றும் கூறுகிறார். கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் இலங்கை மீது படையெடுத்து வந்து பொலநறுவை அரசைக் கைப்பற்றி சைவமதத்தினை பல வழிகளிலும் பரவச் செய்தவனும் மட்டக்களப்பு நாட்டின் திருப்படைக் கோயில்களுக்கு ஊழியர்களை நியமிப்பதில் பெரும் பங்கு கொண்டவனுமான கலிங்க மாகோன் என்னும் மன்னன் (கி.பி.1215 - 1255) கேரள வீரர்கள் 30,000 பேருடன் வந்தான் என்றும் சரித்திரம் கூறுகிறது. அவனாலும் இங்கு வீர மறவர்களான முற்குக குலத்தினர் பலர் குடியேற்றப்பட்டனர்.

கி.பி.15ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கோட்டையிலிருந்து பிரிந்த ஒரு இளவரசனால் கண்டி இராசதானி அமைக்கப்பட்டதும்,⁸ கண்டி மன்னர்களுக்கும், மட்டக்களப்பு வன்னியச் சிற்றரசர்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. கண்டி இராச்சியம் பலமடைந்து பண்டைய கோட்டை இராச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்ததும் மட்டக்களப்பு முற்குக அரசர்களும் ஐரோப்பிய அன்னியர்களுக்கு எதிராக கண்டிய அரசனுடன் சேர்ந்து போரிட்டனர். இதனால் அவர்கள் கண்டியரசனின் நன்மதிப்புக்கு பெரிதும் உள்ளாகியிருந்தனர். புத்தளத்து முற்குகர்களின் அதிகமானோரும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தவர்களில் சிலரும் முகமதியர்களாகவும், கிறிஸ்தவர்களாகவும் மாறிய போதிலும் மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் நீண்ட காலமாகவே சைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் எக்காரணம்

கொண்டும் அன்னிய மதங்களுக்கு மாறிச் செல்ல விரும்பவில்லை. பிதா குயரோஸ் கூறுகையில் போர்த்துக்கீச தளபதியான கொன்ஸ்ரன்ரைன் டீசா நொரான்கா பல அடக்கு முறைகளையும், கொலைகளையும் முற்கு கர்களுக்கு எதிராக மேற்கொண்டான். என்றும் பின் மட்டக்களப்பு நாட்டின் முற்கு அரசர்களும், கண்டிய அரசனின் படைத்தலைவர்களும் சேர்ந்து போரிட்டபோது அவன் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்ட பின் முற்குகர் களின் மீது போர்த்துக்கீசரால் விதிக்கப்பட்டிருந்த எல்லாக் கட்டுப்பாடு களிலுமிருந்தும் விடுபட்டுக் கொண்டனர் என்று கூறுகிறார். அன்னிய மதத்தினரான போர்த்துக்கீசர் மட்டக்களப்பு முற்குகர் தமது மதத்தைவிட்டு கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாற மறுப்புத் தெரிவித்தமை போர்த்துக்கீசர் அவர்களோடு பெரும் பகைமை கொள்வதற்கும் மேலதிக காரணமாயிற்று.

சீல வரலாற்றாசீயர்கள் கூற்று

மட்டக்களப்பு நாட்டின் பண்டைய திருப்படைக் கோயில்களில் பாதுகாப்பாளர்களாக இருந்து தேவையான காணி பூமிகளை கோயிலுக்கும், கோயில் ஊழியர்களுக்கும் கொடுத்தவர்கள் முற்குகவன்னியர்களும், போடிகளும் என்று முன்பு கூறியிருந்தோம். மட்டக்களப்பு முற்குகர் பற்றி இலங்கையின் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் இரண்டாவது பிரதம நீதியரசராக இருந்த சேர் அலெக்ஸ் சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன்⁹ என்பவர் கூறும் கருத்து இங்கு முக்கியமாக குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

“முக்குவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மலபார் பிரதேசத்தில் இருந்து வந்து மட்டக்களப்பு, புத்தளம் ஆகிய பிரதேசங்களில் குடியேறினர். மட்டக்களப்பில் அவர்கள் மட்டக்களப்பு மாகாணத்தில் உள்ள ஏறக்குறைய எல்லா நில உடமைகளுக்குமே சொந்தக்காரர்களாயினர். காலகட்டத்தில் மட்டக்களப்பு மாகாணத்தின் ஆட்சி அதிகாரத்துக்கும் முழுமை யாக அவர்களே உரித்தாளிகளாயினர். முழு ஆசியாவின் எந்தப் பாகத்திலும் வாழ்கின்ற சதேச குடிகளில் (சாதிகளில்) முக்கு வர்களே தமது (மாகாணத்துக்கான) ஆட்சி அதிகார சபையின் அங்கத்தவர்களாக இருக்க ஐரோப்பிய அரசு ஒன்றினால் முதன் முதலில் அங்கீகாரம் அளிக்கப்பட்டவர்களாவர். மட்டக்களப்பு நாட்டில் இருந்த ஆட்சி அதிகார

சபையில் மட்டக்களப்பின் எல்லா நிலங்களுக்குமே சொந்தக் காரர்களாக இருந்த முக்குவக் குடும்பங்களின் தலைவர்களே அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர்.”

ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பை கைப்பற்றி தமது ஆட்சியினை நிறுவிய பின் முற்குகத் தலைவர்களின் ஆட்சி அதிகாரசபையாக இருந்த முத்திரக் கூடம் எனும் அமைப்பைக் கலைத்து விட்டு தமது முறைப்படி சிவில் கோடாக (LANDRARRD) “லான்ட்றாட்” எனும் அமைப்பை ஏற்படுத்தினர். ஒல்லாந்தரினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இச்சபையையே மேலே குறிப்பிட்ட சேர் அலெக்ஸ்ஸாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் மட்டக்களப்பு மாகாணத்தின் ஆட்சி அதிகார சபையென்று கூறுகிறார்.

சரித்திர ஆசிரியர் எம்.டி.ராகவன் என்பவர் மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் பற்றி கூறுகையில் அவர்கள் தமது பெறுமதி மிக்க பரம்பரை வழக்காறுகளை மிகப்பற்றுடன் போற்றுகின்றனர் என்றும் மட்டக்களப்பின் கரையோரப்பகுதிகளிலும், மட்டக்களப்பு வாவியின் மேற்கே உள்ள கிராமங்களிலும் தமது பண்டைய பெருமையை மிக ஆழமாக மனதில் பதித்தவர்களாக இருக்கின்றனர் என்றும் அவர் கூறுகிறார். அத்துடன் மலபார் பிரதேசத்தில் இருந்து குடிபெயர்ந்து மிக நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே புத்தளம், மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் குடியேறினர் என்றும் கூறுகின்றார்.

மட்டக்களப்பு நாடு பண்டைய நாட்களில் இருந்து முற்குக அரசர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இலங்கையின் டச்சுக்கார சரித்திரத்தை எழுதிய பிதாபிலிப்பஸ் வால்டியஸ் எனும் டச்சு சரித்திர ஆசிரியர் மட்டக்களப்பை ஆண்டவர்களை மட்டக்களப்பு மன்னர்கள் (KINGS OF BATTICALOA) என்றே கூறுகிறார்.¹⁰ மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றிய போர்த்துக்கீசர், டச்சுக்காரர் ஆகியோர் முற்குகர்களினது அதிகாரத்தினை முழுவதுமாக பறித்துவிடவில்லை. அவர்களின் வழமைப்படியே ஆட்சி நடத்துவதே சரியென்று ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வாறே செய்தனர். டச்சுக்காரர் மட்டக்களப்பை கைப்பற்றிய பின்னர் (1658 - 1678 காலப்பகுதி) கண்டியரசர்களோடும், அவர்களை ஆதரித்த மட்டக்களப்பு முற்குக அரசர்களோடும் பல சண்டைகளை பிடித்தனர். இக்கால கட்டத்தில் முற்குகர்கள், டச்சுக்காரர்கள் தமது அலுவல்களில் தேவையற்ற முறையில் தலையிட்டதால் முற்குகர்களும் அவர்களோடு முற்றாக ஒத்துழைக்க வில்லை. மேலும் டச்சுக்காரர் மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஏற்படுத்திய ஆட்சி சபைக்கு

டச்சுக்காரர் ஒருவரை தலைவராக நியமித்து முற்குக தலைவர்களை அவரின் கீழ் இயங்குமாறு பணித்தனர். இது முற்குக தலைவர்களுக்கு பிடிக்காதமையினால் டச்சுக்காரர் கேட்டுக்கொண்டபடி பொருட்களை அவர்களுக்கு வழங்குவதிலும் அவர்களோடு வைத்துக்கொண்ட உறவிலும் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. இதனால் மட்டக்களப்பில் முற்குக தலைவர்கள் 1675ம் ஆண்டில் டச்சுக்காரர்களுக்கு எதிராக கடும் சண்டையில் இறங்கி போர் தொடுத்தனர். இக்காலத்தில் இலங்கையின் டச்சுக் கவர்னர் ஆக இருந்த றைக்குளோப் வான்சூயனஸ் 1675 ஏப்பிரல் 12ம் திகதி வெளியிட்ட தமது அறிக்கையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை நோக்குவோம்.

“மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் வாழும் முக்குவர்கள் நம்பமுடியாதவர்களும், முர்க்கத்தனமானவர்கள் என்றும் இங்கு தமது கம்பனிக்கு (டச்சு ஆட்சிக்கு) ஏற்பட்ட கஸ்டங்களுக்கும், நஸ்டங்களுக்கும் அவர்களே காரணம் என்றும் கூறுகிறான். ஆகையினால் இங்குள்ள முற்குகத்தலைவர்களையும், அவர்களது குடும்பங்களையும் பிடித்து புளியந்தீவிலும், சின்னக்களத்தே என்னும் இடத்திலும் தமது இராணுவக் கொமாண்டன் தடுத்து வைத்துள்ளான் என்றும் கூறுகின்றான். அத்தோடு ஏறாவூரில் அப்போது ஆட்சி செலுத்திய இளம் சிங்கன் என்னும் முக்குக வன்மியன் பிடிபட்ட வுடன் அவனை கொழும்பிற்கோ, அல்லது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கோட்டைக்கோ அனுப்புமாறும், அங்குதான் அவனைக் காவலில் வைக்க சரியான இடம் உள்ளதென்றும் தளபதிக்கு உத்தரவிட்டுள்ளேன் என்று கூறுகிறான்.¹²

மட்டக்களப்பில் அப்போது செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முற்குக வன்மியர்களதும், போடிகளினதும் செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்காக அவர்களைப் பிடித்து வேறு இடங்களுக்கு ஏற்றியனுப்பியதாகவும் பலரைக் கொன்றதாகவும் கர்ண பரம்பரைக்கதை ஒன்று இன்றும் வழங்கி வருகின்றது. இக்கதை உண்மை என்று கூறுவதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டு. டச்சுக் கால சரித்திர ஆசிரியரான பிரிப்பஸ் வால்டியஸ் என்பவர் 1682 இல் வெளியிட்ட இலங்கை பற்றிய நூலில் மட்டக்களப்பில் பல உள்ளூர் தலைவர்கள் டச்சுக்காரரால் கழுவில் ஏற்றப்பட்டதைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். இச்சம்பவத்தில் டச்சுக்காரரை எதிர்த்துப் போர் செய்த முற்குகர் குலத் தலைவர்கள் பலர் இவ்வாறு கொடுமையாகக் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று தெரிய வருகின்றது.

மட்டக்களப்பில் முற்குகத் தலைவர்களையும், போடிகளையும் டச்சுக்காரர் பிடித்து இப்படிக் கொடுமை செய்த போது பிடிபட்டவர்களில்

புதுக்குடியிருப்பில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த நோஞ்சிப் போடி என்பவர் பெயர் இன்றும் பலரால் பேசப்படுகின்றது. “ஏற்றுப்பட்ட நோஞ்சிப் போடி” என்று கூறப்படும் இக்கதையில் வருபவர் உலகிப்போடி குடியைச் சேர்ந்தவர் என்றும் பெரியகளத்தில் தமது பூமியில் வைத்தே இவர் பிடித்துக் கொண்டு செல்லப்பட்டார் என்றும் பேசப்படுகின்றது.

பெரியகளத்துக்கு சுமார் இரண்டு கிலோமீற்றர் தெற்கே ஒரு சிறிய தீவு இருக்கின்றது. இது சிறிய தீவாக இருப்பதால் “சின்னக்களம்” என்று அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கு சிறையாத்தீவு என்று ஒரு பெயர் இன்றும் வழக்கத்தில் உண்டு. முற்குகத்தலைவர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் பிடித்து இங்கு சிறை வைத்ததால் தான் இத்தீவு “சிறை வைத்த தீவு” என்று அழைக்கப்பட்டு பின்பு சிறையாத்தீவு என்று பெயர் மருவியதென்று திடமாகச் சொல்லலாம். மேற் கூறப்பட்ட தகவல்களில் இருந்து டச்சுக்காரரும், முற்குகருக்கிருந்த அதிகாரங்களைக் குறைப்பதிலும் அவர்களை அழிப்பதிலும், அவர்களின் சொத்துக்களைப் பறித்தெடுப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் என்று தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மட்டக்களப்பின் முற்குகர்கள், அவர்கள் இங்கு குடியேறிய காலத்திலிருந்தே, மட்டக்களப்பு நாட்டில் அரசியல் அதிகாரம் பெற்று தனித்துவத்துடன் திகழ்ந்தார்கள் என்பதனை நாம் மேலே காட்டிய பல சான்றுகளும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

1975, 1976 காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்பு தமிழ் சமூகத்தில் உள்ள சாதியமைப்பு முறைகளையும், திருப்படைக் கோயில்களையும் பற்றி ஆய்வு செய்த அமெரிக்கரான டெனிஸ் வீ மக்கில்வ்ரே என்னும் ஆய்வாளர் தாம் எழுதிய நூலில் முற்குகர் வன்னிமை என்னும் அத்தியாயத்தில் முற்குகர் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது பின்வருமாறு எழுதுகின்றார். “மட்டக்களப்பு முழுவதிலும் உள்ள தமிழ் சாதிப்பரிவுகளில் முற்குகர்களே அரசியல் ஆதிக்கத்தில் தனித்துவம் மிக்கவர்களாக இருந்து வந்துள்ளனர் என்று தெளிவாகத் தெரிகின்றது.”

மட்டக்களப்பில் முற்குகத் தலைவர்களின் (சிற்றரசர்களின்) ஆட்சி அதிகாரம் இருந்ததற்கான சான்றுகள் 300 ஆண்டுகளுக்கு மேலான ஐரோப்பியரின் குடியேற்ற ஆட்சியினால் இல்லாதொழிக்கப்பட்டு விட்டன என்று கூறக்கூடியதாக உள்ளது. ஆயினும் கோயில்களில் காணப்படும் சான்றுகள் அவர்களது வீரம் மிக்க வெற்றியினையும், முன்னணி நிலையினையும் எடுத்துக்கூறுவனவாக உள்ளன.”

-முக்குவர் வன்னிமை - மக்வில்ரே, பக்-59

Today the system of Mukkuvar sub-chieftancies within the Batticaloa region has almost disappered under the impact of over 300 years of European colonial rule, yet the temple histories which are still recited and the symbols of the Mukkuvar Vannimai (regional chiefship of the Mukkuvars) leave no doubt as to the traditions of conquest and warrior dominance which distinguish this group.

- Mukkuvar Vannimai; Dennis B. McGilvray, pg - 59

ஒல்லாந்தர் கால தலைமைப் போடிகள்

1766 இல் கண்டி அரசனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்குமிடையே ஒரு சமதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பு நாட்டில் செல்வாக்குச் செலுத்திவந்த சாதியினர் யார் என்பதை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டனர். இதனால் மட்டக்களப்பை வடக்கு, தெற்கு என இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்து இரு பகுதிக்கும் இரு தலைமைப்போடிகளை நியமித்தனர்.

ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பை மேற்கூறிய தலைமைப் போடிமாரிடம் ஒப்படைத்து திறை பெறத் தொடங்கி பத்தாண்டுகளின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து இங்கு வந்திருந்த கணக்கர்கள் இருவர் கொல்லப் பட்டனர். மட்டக்களப்பின் நிருவாகம் தொடர்பாக அப்போதைய ஆவணங்களை ஆராயும் போது இச்சபவம் நீண்டகாலமாக தலைமைப் போடிகளுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் இடையே புகைந்து வந்த பகைமை உணர்வின் உக்கிரமான வெளிப்பாடே இது எனக் கூறலாம். இலங்கையை ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றிய காலம் தொடக்கம் அவர்கள் நாட்டின் மேற்குக் கரைப்பிரதேசம், யாழ்ப்பாணம் போன்றவற்றை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது போல் வன்னிப் பிரதேசத்தையும் மட்டக்களப்பையும் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தேசாதிபதி வான்கூயின்ஸ் மட்டக்களப்பு வன்னியர்கள் துட்டர்கள் என்று கூறுவதிலிருந்தே இதனை அறியலாம். 1794 இல் மட்டக்களப்பில் ஒல்லாந்தப் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த ஜேக்கப் வேர்னான்ட் என்பவர் போடிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவது மிகக் கடினமாக இருக்கிறது என்று தமது அறிக்கையில் தெரிவிக்கின்றார்.

போடிகளின் பிடியைத் தளர்த்தி படிப்படியாகத் தம் அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்தும் நோக்குடன் மட்டக்களப்பில் ஒல்லாந்தர் பல மறைமுக

மான நிர்வாக ஒழுங்குகளை காலத்துக்காலம் அறிமுகப்படுத்தி வந்தனர். ஒல்லாந்தரின் கையில் உண்மையான அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் நோக்குடனேயே இவர்களின் செயல் அமைந்திருந்தது. இதன்படி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆராய்ச்சிகளும், கணக்கர்களும் கொண்டு வரப்பட்டனர். 1776 இல் மட்டக்களப்பு ஒல்லாந்தர்க் கோட்டையின் உத்தியோகத்தர் பட்டியலில் இரண்டு யாழ்ப்பாண ஆராய்ச்சிகள் இருந்ததாக தெரிய வருகிறது. தலைமைப் போடிகள் பேரளவிற்கே இருக்க ஆராய்ச்சிகளினூடாக வரி அறவிட முயற்சிகள் நடைபெற்றன. எட்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை தலைமைப் போடிகள் மீட்டக்களப்புக் கோட்டைக்கு தம்பகுதி விவசாய நிலமைகள் பற்றி அறிக்கை அனுப்ப வேண்டும் எனப் பணிக்கப்பட்டனர். அப்போது ஒல்லாந்தர் அமைத்திருந்த காணிச் சபையைப் பகிஸ்கரித்த தலைமைப் போடிகளின் நிலத்திலிருந்து ஐந்து றூட்டுக்கள் நிலம் பறிமுதல் செய்யப்படும் என்று சட்டம் வகுத்தனர். தலைமைப் போடிகள் தம்பகுதியிலிருந்து வேறு பகுதிக்கு செல்வதற்கு அனுமதி பெற வேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டது. அவர்களின் கீழ் இருந்த காவல் வீரர் வகுப்பினரின் சேவை ஒல்லாந்தருக்கு மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

முன்பு மட்டக்களப்பில் இருந்த பண்டாரப்பிள்ளைகள் குகமரபினருக்கன்றி, அதாவது மட்டக்களப்பின் பிரதான வம்சத்தினருக்கன்றி வேறு குல மக்களுக்குச் சேவை செய்ய முடியாதென வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 1785 - 1794 வரையில் இலங்கையின் ஒல்லாந்தர் சேனாதிபதியாக இருந்த வாண்டிகிறாவ் என்பவர் 2.6.1789 இல் மட்டக்களப்பின் பொது இடங்களில் டச்சு மொழியிலும் தமிழிலும் வெளியிட்ட முக்கியமான பிரகடனமொன்றில் ஊர்காவல் வீரர்களாக கடமையாற்றிய பண்டாரப்பிள்ளை வகுப்பினர் மட்டக்களப்புக் கோட்டையில் இருந்த ஒல்லாந்தத் தளபதிக்கும் அவனது தலைமை உத்தியோகத்தராக இருந்த நிலவிதானைக்கும் மாத்திரமே சேவை செய்ய உரியவரென்றும், காவல்வீரர்களின் வகுப்பிற்குப் பொறுப்பாக இருந்த அதிகாரி ஒல்லாந்த தளபதியையும், நில விதானையையும் தவிர வேறு யாரிடமும் கட்டுப்படக்கூடாது என்றும் ஆணையிடப்பட்டிருந்தது. இதுவும் போடிகள் ஒல்லாந்தர் மோதலுக்கு காரணமாக இருந்ததெனலாம்.

தலைமைப் போடிகளோ அவர்களோடிருந்த மக்களோ தங்களை ஒல்லாந்தரின் முழு ஆட்சிக்குமுட்பட்டவர்களாகக் கருதாமல் இருந்தமையே இச் சிக்கல்களுக்கு முக்கியமான காரணம் என்று கூறலாம். ஒல்லாந்தர் முற்குகர் பிரச்சினையின் உச்சக்கட்டமாக 25.06.1785 இல் ஒல்லாந்தர்

அறிமுகப்படுத்திய நெல் வரி முறை அவர்களுக்கு எதிராக பெரும் கலகத்தை ஏற்படுத்தியது. தலைமைப் போடிகள் கண்டியின் உதவியோடு ஒல்லாந்தருக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தனர். இரண்டு மாத காலம் ஒல்லாந்தரால் நிலைமையை எதிர்கொள்ள முடியாது போய்விட்டது. தலைமைப் போடிகளோடு ஒல்லாந்தர் சமரசம் செய்த பின்னரே நிலைமை சுமுகமாயிற்று. கண்டி மன்னருடன் கூட்டாக இருந்தவர்களுடன் மட்டக் களப்பின் அதிகாரத்தை மீண்டும் கையளிக்க வேண்டியதாயிற்று.¹³

1766 இல் மட்டக்களப்பு ஒல்லாந்தர் கோட்டைத் தலைவனாக இருந்தவன் பீற்றர் டிகுறோவ் என்னும் ஒல்லாந்த தளபதியாகும். இவன் தனது நிருவாக அறிக்கையில் மண்முனைப் பிரதேச அதிபர்கள் (கலிங்க படையாட்சி வம்சத்தவர்) பழைய வழக்காறுகளின் படி முதன்மையானவர்களும், செல்வாக்குள்ளவர்களும் என்று கூறுகிறான்.¹⁴

மட்டக்களப்பு நாட்டின் பண்டைய சிவன் கோயிலும் போர்த்துக்கீசரால் அழிக்கப்படாது தப்பியதுமான திருப்படைக் கோயிலும், கிழக்கிலங்கையில் ஒரே தேரோடும் கோயில் என்று பெயர் பெற்றதுமான கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரன் கோயிலின் பரிபாலகர்களாக நீண்ட காலந்தொட்டே முற்குகர் குலத்தவரான காலிங்காகுடி, படையாண்டகுடி, உலகிப்போடி குடி என்பவற்றைச் சேர்ந்த மூன்று வண்ணக்குமார் வந்துள்ளமை இப்பிரதேசத்தில் இக்குலத்தவருக்குரிய செல்வாக்கை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

நாம் மேலே கூறியுள்ள சான்றுகள் பலவற்றிலும் இருந்து மட்டக் களப்பு நாட்டில் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே குடியேறிய தமிழர் முற்குகர்களே என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர்கள் இந்தியாவில் அயோத்தி என்னும் இடத்தில் இருந்து வந்தார்கள் என்றே கல்வெட்டில் கூறப்படுகிறது. “சிலோன் கசற்றியர்” என்னும் நூலின் ஆசிரியரான சைமன் காசிச்செட்டியும் அயோத்தியிலிருந்து வந்தார்கள் என்பதையிட்டும் தெரிவிக்கிறார். மேலும் மட்டக்களப்பின் பிரபல தமிழறிஞரும் “மட்டக்களப்புத் தமிழகம்” என்னும் நூலின் ஆசிரியருமான வித்துவான் பண்டிதர் வி.சி. கந்தையா அவர்கள் தமது நூலில் “மட்டக்களப்பின் சிறப்பினைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற முற்குகர்கள் அயோத்தியிலிருந்து பெருங்கூட்டமாக ஓடங்களில் வந்து மட்டக்களப்பில் குடியேறினர்” என்றும் தெரிவிக்கிறார்.

இலங்கையில் கலிங்கர் குடியேற்றம் பற்றி முதலியார் ராசநாயகம் அவர்களின் பண்டைய யாழ்ப்பாணம் (ANCIENT JAFFNA) என்னும்

நூலில் (பக்கம் 50) கூறப்பட்டுள்ளதையும் நாம் இங்கு நோக்குதல் மிக அவசியமானதாகும்.

இந்தியாவில் தக்கணப் பிரதேசத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டிருந்த கலிங்க நாடு மிகப் பண்டைய நாட்களிலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட திராவிடர்களின் இராச்சியமாகும். ஆசிரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வருமுன் ஓரிசா, வங்காளத்தின் ஒருபகுதி முதலியவற்றை உள்ளடக்கியதாக கலிங்கதேசம் (அங்க, வங்க, கலிங்கம் என்று அழைக்கப்பட்ட பிரதேசம்) இருந்ததுடன் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே இப்பிரதேசம் திராவிட நாடாக இருந்தும் வந்துள்ள தென்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இப்போது ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இந்திய மக்களில் கலிங்கத்திலிருந்தவர்களே (கலிங்கரே) மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்னேயே கடல் கடந்து சென்று பிறநாடுகளில் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தியதுடன் வர்த்தகத்திலும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் இலங்கையிலும் யாவா முதலிய தீபகற்ப நாடுகளிலும் குடியேறினர்.

மட்டக்களப்பில் தமிழர் குடியேற்றம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே தொடங்கிவிட்டதென பல அறிஞர்களும் கூறியுள்ளனர். இவற்றிலிருந்து முற்குகர்கள் கி.பி.2ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே குடியேறி இங்கு வாழ்ந்து வருபவர்கள் என்று கூறக்கூடியதாக உள்ளது. முற்குக குலத்தினர் தமிழ் பேசுபவர்களாக இருப்பதனாலும் மலபார் பிரதேசத்திலும் முக்குவர் என்ற பெயரோடு ஒரு சாதியினர் வசித்து வந்ததாலும், பலர் மட்டக்களப்பு முற்குகர்களும் மலபாரிலிருந்தே இங்கு வந்தனர் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய முற்குகர்கள் எந்த கால கட்டத்திலும் மீன்பிடித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டு இருக்கவில்லை என்பதையும் இங்கு நோக்குதல் வேண்டும். இங்கு ஆட்சி செலுத்தும் வன்னியச் சிற்றரசர்களாகவே தமது குலமக்களுடனும் ஊழியக் குடிகளுடனும் குடியேறியுள்ளனர் என்பதையும் நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாக உள்ளது.

மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்திலே கூறப்பட்டுள்ள மட்டக்களப்பு முன்னர்கள் பலர் இந்தியாவின் கலிங்க தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களாகவே கூறப்படுகின்றனர். உலகநாச்சியும் கலிங்க ஓரிசா தேசத்திலிருந்து வந்த வராக தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவற்றையெல்லாம் இட்டு நோக்கும் போதும் இந்தியாவில் அயோத்தி, கலிங்கம் ஆகியவற்றிலிருந்தும் முற்குகர் இங்கு வந்தார்கள் என்று கூறப்படுவதனையும், பல அறிஞர்கள் இவற்றையிட்டுக் கூறியுள்ளவற்றையும், ஏற்க முடியாதவைகள் என்று தள்ளிவிட

முடியாது என்பதையும் இங்கு மனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மட்டக்களப்பில் முன்பு ஆட்சி செலுத்திய கலிங்க மன்னர்களின் பரம்பரை யினரே முற்குககுல மன்னர்கள் என்று கூறப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

பிரித்தானியர் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

மட்டக்களப்பு நாட்டின் வன்னியர்களாகவும், போடிகளாகவும் பண்டைய காலத்தில் இருந்தே செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கி வந்த முற்குகர் வம்சத்தினர் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர்களால் படிப்படியாக அழித்தொழிக்கப்பட்டு அவர்களின் அதிகாரமும் அன்னியர்களால் பறிக்கப் பட்டதே மட்டக்களப்பு முற்குகர்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய இழப்பு என்று கூறவேண்டியுள்ளது.

ஒல்லாந்தரின் பின் பிரித்தானியர் 1796இல் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினர். தமது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தவதிலும் ஒரு நாட்டில் உள்ள அரசர்களுக்கிடையில் பிளவுகளை உண்டாக்கி பிரித்தானும் முறையில் வல்லமை பெற்றவர்களுமான, ஆங்கிலேயரும் முற்குக குலத்தவரிடம் இருந்த, ஒல்லாந்தர்களால் பறிக்கப் படாதிருந்த அதிகாரத்தையும், சொத்துக்களையும் பறித்தெடுப்பதில் மிகத் தீவிரமாக செயற்பட்டனர்.

இலங்கைப் பிரித்தானியரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் 1802 இல் கொண்டு வரப்பட்ட பின் மட்டக்களப்பு போடிகளின் அதிகாரத்தை வேறு இடங்களிலிருந்து வந்த (குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இருந்து) தமது மதத்தை விட்டு மாறி அன்னிய மதமான கிறிஸ்தவ மதத்துக்குச் சென்றவர்களிடம் கையளிப்பதில் தீவிர நடவடிக்கை எடுத்தனர். மட்டக்களப் பின் முழு அதிகாரத்தையும் தாமே கைப்பற்றி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே அவர்களின் குறிக்கோளாக இருந்தது. இதை நிறைவேற்றுவதற்கான முதற்படியாகவே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பஸ்கோல் முதலி என்பவனும், பல கிறிஸ்தவ மதவாதிகளும் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டார்கள் என்று கூறுதல் மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

பஸ்கோல் முதலி என்பவன் ஒரு ஒல்லாந்தன் என்று மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஓர் ஆராய்ச்சி எனும் நூலின் ஆசிரியர் கூறுகிறார். மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலோ, பஸ்கோல் முதலி 1807இல் சொறிக்கல்முனையில் ஒரு கத்தோலிக்க கோயிலைக் கட்டியதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் மூலம் அவன் அங்கிருந்த சைவக்கோயிலை இடித்தான் என்றும் அறியக்கிடக்கின்றது.

ஒல்லாந்தரின் மதம் புறட்டஸ்தாந்து மதமாகும். போர்த்துக்கீசர் கத்தோலிக்க மதத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள். ஒல்லாந்தர் தாம் கைப் பற்றிய இடத்திலிருந்த கத்தோலிக்க மதகுருமார் எல்லோரையும் வெளியேற்றி சில குருமாரையும் கொண்டு அம்மதப்பிரிவின் பிரசாரத்தையும் முற்றாகத் தடுத்தார்கள் என்பது இலங்கைச் சரித்திரத்தின் மூலம் தெளிவாகத் தெரியும் ஒரு விடயமாகும். அப்படி இருக்கையில் ஒல்லாந்தரான ஒருவன் கத்தோலிக்க கோயில் கட்டினான் என்று எப்படிச் கூறுவது? அவன் தொடக்கத்தில் போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் இருந்தே கத்தோலிக்க மதத்தவராக மாறிய ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவனென்றே நாம் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

பஸ்கோல் முதலி தமது அன்னிய எசமானர்களை திருப்திப்படுத்துவதற்காக யாழ்ப்பாணப்பகுதிகளில் சைவமதத்தவர்களுக்கு எதிராக கரும் நடவடிக்கைகளை எடுத்தவனாக இருக்க வேண்டும். அப்படியான காரணங்களினால் தான் பிரித்தானியர் அவனை இங்கு கொண்டு வந்தனர் என்று திடமாகக் கூறலாம்.

மட்டக்களப்பு மான்மியம் பஸ்கோல் முதலியின் வரவு பற்றிக் கூறுகையில் பஸ்கோல் முதலியும், முதலிப்பட்டம் பெற்று கலி 4830ம் வருடம் முப்பது கிறிஸ்தவ மதத்தவர்களோடு மட்டக்களப்பில் வந்து தமது அதிகாரத்தைப் பத்து வருடங்கள் வரைச் செலுத்தி மட்டக்களப்பில் ஒரு கிறிஸ்தவ மதக் கோயிலை உண்டாக்கி பண்ணையில் இருந்த கிறிஸ்தவ மதவாதிகளையும், குருமாரையும் அழைப்பித்து மட்டக்களப்பு திமிலதீவில் இருத்தி சமயத்தைப் பரப்பும் படி செய்தான் என்றும் இதனைக் கண்ட நிலமை முக்குலத்தவரும் அந்தச்சமயம் போதிக்கப்படாது என்று நிறுத்தினார். பஸ்கோல் முதலியும் நிலமைகளின் எதிர்ப்புக்கு அமைந்தவன் போல இருந்து அவர்களை மடக்கும் விதம் எப்படி என்று தமக்குள் ஆலோசித்தான். அப்போது காளி தேசத்தில் வர்த்தகம் செய்யும் பிரதான வம்சத்தைச் சார்ந்த போர்த்துக்கீச பிரான்சிஸ்க என்பவன் மட்டக்களப்பிற்கு வர்த்தகசாலைகளைக் கட்டி வர்த்தகம் செய்யுமாப்போல் இருந்த போர்த்துக்கல் நாட்டு பகையை எடுத்து ஒல்லாந்தரைப் பறக்கடித்து உன்னுடைய சொல்லுக்கு அமைவோம் என்று ஓர் கடிதம் வரைந்து போர்த்துக்கீச பிரான்சிஸ்க என்பவன் கைச்சாத்திட்டு ஒல்லாந்து நிருபனிடம் காட்டினான்.

ஓல்லாந்து நிருபனும் கண்டியை அரசு புரியும் சிறிவிஜயராஜசிங்கனிடம் காட்டி நிலமைகளையும், முக்குலத்தவரின் நிருபர் அனைவரையும் வழக்கு நடுப்படுத்தி சிறிவிஜய ராஜசிங்கன் அவர்களை விசாரணை செய்து, முக்குலத்தவரில் சிலரை நடுவால் நீக்கி நிலமை இருவரையும் எண்பது நிதிய அதிபர்களையும் குற்றம் சாட்டி சிரச் சேதம் செய்தான் என்று கூறுகின்றது.

பின்பு முக்குலத்தவரில் சிலர் கண்டி அரசனிடம் தங்கள் நிலையினைப் பற்றி முறையிட்டபோது, அவன் உண்மையை இட்டு விளங்கிக் கொண்டபின் பஸ்கோல் முதலியின் செயலை இட்டு அறிந்து அவனை இராச சேவையிலிருந்து நீக்கி ஊர்காவற்றுறைச் சிறையில் வைத்தான் என்றும் மான்மியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு பஸ்கோல் முதலியின் வரவைப்பற்றிய காலம் பற்றி மான்மியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதில் சிறிய தவறுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

இந்தக் கால கட்டத்தில் கண்டியின் அரசனாக இருந்தவன் கண்டியின் கடைசி மன்னனான ஸ்ரீவிக்கிரமராசசிங்கன் என்பவனாகும். மான்மியத்தில் கூறப்பட்டள்ளது போல் சிறி விஜயராஜசிங்கன் அல்ல. இது மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரத்தினை முன்பு எழுதியவரால் விடப்பட்ட தவறென்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பிரித்தானியரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் மட்டக்களப்பு வந்ததும் மட்டக்களப்புக் கோட்டையில் உள்ள அறிக்கையின்படி பஸ்கோல் முதலி பிரித்தானியருக்கு மொழிபெயர்ப்பு முதலியராக இருந்தானென்று தெரிவிக்கப் படுகிறது. இதுவும் 1802 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் நடந்த சம்பவமே. பிரித்தானியர் இலங்கையின் மற்றப் பிரிவுகளை தமது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்ததுபோல், மட்டக்களப்பிலும் முற்குகப் போடிகளுக்கு இருந்த அதிகாரங்களைப் பறித்தெடுப்பதற்காகவே இங்கு பஸ்கால் கொண்டு வரப்பட்டான் என்பதில் தவறேதும் இல்லை.

1766ம் ஆண்டுக்குப் பின்பு 1803 வரை மட்டக்களப்பின் எந்த முற்குகப் போடிகளும் நிலமைப்போடிகளாக நியமிக்கப்பட்டனர் என்று கூறுவதற்கு எந்தவித சான்றும் இல்லாதிருப்பது பிரித்தானியரின் உண்மையான உள்நோக்கத்தை தெளிவுபடுத்துவதாக உள்ளது.

நாம் கீழே குறிப்பிடும் சம்பவம் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் தொடக்க

காலத்தில் இப்படியான காரணங்களால் தான் உண்டானதென்று கூறக் கூடியதாக உள்ளது. 1803ம் ஆண்டில் கண்டி மன்னனுக்கு எதி ராக பிரித்தானியர் யுத்தம் தொடங்கிய போது மட்டக்களப்பில் இருந்த முற்குக குலத்தவரும் கண்டியர்களுடன் சேர்ந்து போரிட்டனர். இப்போரில் கண்டிய நாட்டு பிரதானிகள் சிலரும், மட்டக்களப்பின் முற்குகத் தலை வர்கள் பலரும் மட்டக்களப்பின் பல பகுதிகளில் தமது நிலைப்பாட்டினை வலுப்படுத்தினர். புளியந்தீவு மட்டும் வெள்ளைக்காரரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அப்போது மட்டக்களப்பின் வருவாய்த்துறை உத்தியோகத் தவராக இருந்த (COLLECTOR) ஜோசப் சிமித் என்பவர் இவர்களுக் கெதிராக கடும் நடவடிக்கை எடுத்தார். கலகம் தொடர்ந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு இடம் பெற்றது. கலகம் நீடித்து லெப்ரினல் கேணல் ஆதர் ஜோன்ஸ்ரன் என்பவரின் கடுமையான நடவடிக்கையினால் முறிய டிக்கப்பட்டதென சரித்திராசிரியர் ஜேம்ஸ்கோடினர் என்பவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இமடவடிக்கைக்கு சிறிது முன்பே நாம் முன்பு கூறிய பஸ்கோல் முத லியின் வரவு இடம் பெற்றது. பஸ்கோல் முதலியும் தன் அன்னிய எசுமன்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக தன்னால் முடிந்த எல்லாவற் றையும் செய்தான். மட்டக்களப்பில் பிரசித்தி பெற்ற கோயிலான கொக் கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயிலில் இருந்து பல செப்புபட்ட யங்களையும் இவன் பறித்தெடுத்தான் என்றும் ஒரு கர்ணபரம்பரைக் கதை இன்று பேசப்படுகின்றது. பஸ்கோல் முதலி பலவழிகளிலும் பிரித்தானியர்களின் கட்டளைப்படி மட்டக்களப்பு முற்குகருக்கு இருந்த செல்வாக்கையும், அதிகாரத்தையும், நிலங்களையும் பறித்தெடுப்பதில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டவன் என்பதில் எள்ளளவிலும் சந்தேகமில்லை.

இவனைக் கொண்டு வெள்ளைக்காரர் மட்டக்களப்பில் நீண்ட காலமாக ஆட்சியுரிமை பெற்று, செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த ஒரு குலத்தினரை நீக்கி விடுவதில் பூரணவெற்றி கண்டனர். வெள்ளைக்கார ஆட்சியினர் மட்டக்களப்பில் முதல் குடியேறிய, முதற்குடிகளாகத் திகழ்ந்த முற்குக குலத் தவர்களைப் பின்தள்ளிவிட்டு நாட்டின் வேறு பகுதியில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட, மதம் மாறிய பல தமிழர்களைக் கொண்டு மட்டக்க ளப்பு நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்த ஒழுங்கு செய்தனர்.

பரம்பரை உரிமையை நீக்கி இங்கிருந்த வேறு குலத்தவர்களுக்கும் அவர்கள் தமது மதத்திற்கு மாறியவர்கள் என்ற காரணத்துக்காக வன்னி மைப் பட்டங்களையும் வழங்கினர். இதனால் முற்குக குலத்தவருக்கே

உரிமையாக இருந்த இப்பதவிகள் ஆங்கில மொழி கற்று மதம்மாறிய வெள்ளைக்காரர்களின் சேவகர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. பஸ்கோல் முதலி முன்பு முற்குகப் போடிகளுக்குச் சொந்தமாக இருந்த நிலங்களையெல்லாம் பறித்து பிரித்தானிய முடிக்குரிய காணிகளாக ஆக்குவதில் பெரும் பங்கு வகித்தான்.

பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண மக்களின் தேச வழமைச்சட்டம் சட்டமாக ஆங்கிலேயரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மட்டக் களப்பு நாட்டின் சட்டமாக இருந்த முக்குவச்சட்டம் சட்டவடிவமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதை பஸ்கோல் முதலியும் அவனோடு தொடர்புடைய துணை நின்ற ஆங்கிலேயரின் பல அடிவருடிகளும் ஆரம்பத்திலிருந்தே தடுத்திருக்க வேண்டும்.

மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த முற்குகர்கள் எந்தக் காரணம் கொண்டும் தமது ஆதி மதமான சைவ மதத்திலிருந்து மாறமாட்டோம் என்று எடுத்திருந்த நிலைப்பாடும், இவர்கள் பின்தங்கி விடப்பட்டமைக்கு மேலதிக காரணமாகும்.

வெள்ளாளர்:-

(மட்டக்களப்பில்) முக்குவருடன் சாதியமைப்பில் (உயர்வானவர்கள் என்று) போட்டி நிலைக்கு வெள்ளாளர் வருகின்றனர். வெள்ளாளர் யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் கமத்தொழிலைச் செய்யும் உயர் சாதியினராவர். இங்கு வெள்ளாளர் அதிகமாக வாழும் (சில) கிராமங்களில் வாழ்பவர்கள். தாங்கள் கடந்த காலத்தில் முக்குவத் தலைவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கவில்லையென்று கூறினாலும் உண்மைநிலை அப்படியல்லவென்பது தான் சரியானது. (அவர்கள் முற்குகத் தலைவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தார்கள் என்பதே சரியானது)

வெள்ளாளர் அதிகமாக வாழும் இடங்களில் உள்ளவர்கள். இன்று அவர்கள் முக்குவத் தலைவர்களின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்ததற்கான வெளிப்படையான ஆதாரங்களை இல்லாமல் செய்வதில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர் என்றும் தெரிகிறது. வெள்ளாளர் அரசியல் நிலையில் முன்பு முக்குவரின் கீழ் இருந்தவர்களே.

தென்னிந்தியாவில் இருந்த வேளார்களுக்கும் மட்டக்களப்பில்

குடியேறிய வெள்ளாளருக்கும் சமய விடயங்களில் ஒருமைப்பாடு இருப்பதைக் காணலாம். மட்டக்களப்பின் முற்கால மன்னர்களால் வெள்ளாளர்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டு சைவக் கோயில்களின் கடமைகளுக்குப் பொறுப்பாக வைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் கோயில்களின் சொந்தக்காரர்களாகவோ, அவற்றினைக் கட்டுப்படுத்துபவர்களாகவோ இருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் ஆலயங்களின் சடங்கு முறைகளைச் சரியாக நடத்தும் மேற்பார்வை செய்பவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களின் இத்தகைய சேவைகளுக்காக ஆலயத்தின் காணிகள் சில நிவந்தமாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. மேலும் (மட்டக்களப்பு) வேளாளர் முக்குவச் சட்டத்தினையே முழுமையாகக் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளனர்.

-Mukkuvar Vannimai - Dennis B.McGilvray, Page 60

Velalars:-

The major rivals of the Mukkuvars for social preeminence are the Velalars, the renowned high-status cultivating caste of Jaffna and Tamilnadu. There are certain clusters of Velalar villages, which today claim never to have been subjected to traditional Mukkuvar chiefs, but this seems highly unlikely. It is true, however, that these Velalar centers have now largely succeeded in eliminating the tangible evidence of their political inferiority during the period of mukkuvar rule. It is now known from both historical and ethnographic evidence that the Velalars of Tamilnadu have a strong tradition of association and alliance with the Brahmin priesthood of South India (stein 1968; 1969; Barnett 1970). This South Indian evidence of Velalar religious connections is consistent with the traditions of Velalar settlement in the Batticaloa region, which assert that Velalars were brought from India and installed as Saivite temple functionaries in perpetuity by local kings. They were not given ownership or control of the temples, but they were given responsibility for overseeing the conduct of temple ritual, and they cultivated a share of the temple lands as payment for their services. The songs and legends in the "Mattakklappu Manmiyam" reiterate the theme that conquering kings brought seven groups Kovaiciyar (Herding Vaishyas; one of the three kinds of Vaishyas which Velalars claim as their puranic ancestors; see Thurstan 1909 vol. VII: 361 - 6; Winslow 1862:967) to perform such essential domestic tasks for the deity as polishing the vessels, Tending

the lamps, storing the temple's grain, and carrying the palanquin of the God. And the Velalars seems also to have followed the mukkuva law of inherri tance and succession in every respect.
-Denis V Miglvray - Mukkuvar Vannimai.

ஆங்கிலேய மிசனறிமார்கள் மட்டக்களப்பில் உள்ள பல கிராமங்களில் சென்ற நூற்றாண்டில் தாங்கள் மதப் பாடசாலைகளை நிறுவ முற்பட்டபோது அங்கிருந்த முற்குக் குலத்தவர்கள் இதனை வன்மையாக எதிர்த்தனர். இவ்வாறான பல காரணங்களினாலும் ஆங்கிலேயர் தாமே இந்நாட்டுக்குரியவர்கள் என்ற மனப்பாங்கினாலும் மிக நீண்ட காலமாக மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஆட்சி உரிமை பெற்றவர்களாக இருந்த முற்குக் குலத்தவர்கள் பின்தள்ளப்பட்டு அவர்களின் இடங்கள் அன்னியர்களின் அடிவருடிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. அது மட்டுமன்றி பஸ்கோலும், அவனுக்குப் பின் ஆங்கிலேயருக்கு உதவி செய்ய நியமிக்கப்பட்ட மதம் மாறிய வேறு பல அன்னியர்களும், மட்டக்களப்பு நாட்டின் முதற்குடிகளாகத் திகழ்ந்த முற்குக் சாதியமைப்பில் குறைவானர் என்ற கதையையும் பரப்பி விட்டனர்.

இக்கருத்து பரவுவதற்கு பிரித்தானியரும், அவர்களின் அடிவருடிகளுமே காரணம். இக்கருத்து இன்று வரை மட்டக்களப்பில் உள்ள கல்விகற்ற பலரிடமும் கூட காணப்படுகின்றது. இதற்கு காரணம் படித்த சமூகத்தினரில் உள்ள பலர் மட்டக்களப்பின் உண்மைச் சரித்திரத்தை தெரிந்து கொள்ளாததால் ஏற்பட்டதாகும். தெரிந்தவர்களும் நமக்கென்ன இதைப்பற்றி என்று உண்மைக் கருத்தை கூறாதிருப்பதுமாகும். மட்டக்களப்புச் சரித்திரத்தை ஆழ்ந்து படிப்பவர்கள் இவ்வுண்மைகளை இலகுவாக அறிந்து கொள்ளலாம்.

உசாத்துணை நூல்களும், அடிக்குறிப்புகளும்

- 01) மட்டக்களப்புச் சைவக்கோயில்கள், பாகம் I, முதலாவது இயல் அறிமுகம், பக்.3, ஆசிரியர் பண்டிதர் வித்துவான் வி.சீ.கந்தையா.
- 02) தளபதி அசிவிடோவின் முதலாவது ஆட்சிக்காலம். கி.பி.1594-1612 இரண்டாவது 1618-1630)
- 03) இலங்கையில் போர்த்துக்கீசர் காலம் - போல் ஈபீரிஸ், பக்கம் 323
- 04) திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானக் கையேடு, பக் 855
Travancoore state manual page 855
- 05) மேகவண்ணனது ஆட்சிக்காலம் கி.பி. 301-382
- 06) பிதாகுயரோஸின் புத்தகம்,

The political spiritual and Temporal conquest of Ceylon by Father Ferno de Qeyros page 16: published in portugease in 1687 and translated into english by Father S.G.Perera.

07) Ceylon Gazeteer by Simon Casiechetty

சிலோன் கசற்றியர் - சைமன் காசிச்செட்டி

08) சேனா சம்மத விக்கிரம்பாகு என்பவனால் கி.பி.1477ல் கண்டி தனி அரசாக ஆக்கப்பட்டது.

09) சேர் அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்டன் பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் உயர்பதவி பெற்று சென்னையில் முதலில் கூடமையாற்றினார். இலங்கை பிரித்தானியரின் நேரடியாட்சியின் கீழ் 1802ல் கொண்டுவரப்பட்ட பின் அவர் இலங்கைக்கு வந்தார். சென்னையில் இருந்த போது தமிழ், தெலுங்கு மொழிகளை கற்றறிந்ததால் தமிழர்களின் கலை, கலாச்சாரம் பற்றியும் நன்கு அறிந்து கொண்டார். இலங்கையில் அவர் அட்வர்க்கேட் ஜெனரலாக 1806ல் பதவி ஏற்றார். பின் 1811ம் ஆண்டில் இருந்து 10 வருடகாலம் இலங்கையின் இரண்டாவது பிரதம நீதியரசராக (CHIEF JUSTICE) பணியாற்றினார். இலங்கை மக்களின் வழக்குகளும், வழக்காறுகளும் பற்றிய விரிவான குறிப்புக்களை எழுதியுள்ளார். றொயல் ஏசியாட்டிக் சங்கத்தின் இலங்கைக் கிளையையும் அமைத்தவர் இவரே. இலங்கையில் யூரிமாரைக் கொண்டு வழக்குகளை விசாரிக்கும் முறையையும் புகுத்தியவர் இவரேயாகும்.

“Sir Alexander Jhonston on Ceylon native laws and customs states that Mukkuwars of Batticaloa centuries ago came from Malabar Coast and settled in Puttalam and Batticaloa. In the latter province, they not only became proprietors of almost all the lands in the province but they gradually acquired the complete government of the province. The Mukkuwars may be considered the first native in any part of Asia who were authorised by a European Government, to become members of a Legestlative Assembly for the government of their own country - infact it consisted of a Provincial Council of which all the heads Mukkuwa Families of the Districts were members of the government of their own province.

10) A true and exact description of the Great Island of Ceylon by Phillipus Baldaeus.

11) Meomiors of Ryckloff Van Goens Governor of Ceylon delivered to his successor Jacob Hustaart in April 1675, page 44.

12) மேற்கூறப்பட்ட அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

13) மட்டக்களப்பு பிரதேச சாகித்தியவிழா ஆய்வரங்கு 1993 ஆய்வாளர் டி.சிவராம் அவர்களின் கட்டுரையிலிருந்து.

14) Mamune who According to the custom of the country considered to be (The chiefs of) first and most prominent.

பண்டமணியின் தலைவர்கள் (கலிங்க படையாட்சி வம்சத்தினர்) இந் நாட்டின் வழமையான முதன்மையானவர்களும் மிகமுக்கியமானவர்களும்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

அங் (அ) முற்கு வன்னியரும் சிற்றரசர்களும்

இந்த வரலாற்றின் முதல் அத்தியாயத்தில் மட்டக்களப்பில் குடியேறிய முற்குக் குல அரசியின் மக்கள் மூவர் சம்மாந்துறை, பழகாமம், ஏறாவூர் ஆகிய இடங்களில் மூன்று வன்னிய அரசர்களாக இருந்து ஆட்சி செய்தார்களென்று பிதா குயரோஸ் எழுதியதிலிருந்து தெரிந்து கொண்டோம். இவர்களும் இவர்களது சந்ததியினரும் நீண்ட காலமாக மட்டக்களப்பின் பல பகுதிகளிலும் வன்னிய அரசர்களாக ஆண்டு வந்தனர். மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் மட்டக்களப்பில் நீண்ட காலமாக ஆட்சி நடத்தி வந்த மன்னர்கள் பரம்பரை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆரம்ப கால வன்னியர்கள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மட்டக்களப்பில் தமது ஆட்சியினை தொடங்கினார்கள் என்று பிதா குயரோஸ் கூறுகிறார். இந்த வன்னியரின் ஆட்சிக் காலம் எவ்வளவு காலத்திற்கு முன் தொடங்கியது என்று சரியாக அறியாது கூறமுடியாதுள்ளது. இவர்களின் சந்ததியினர் பாணகை, நாடுகாடுப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, வெல்லச என்று அழைக்கப்படும் வெள்ளரசு நாடு, மண்முனை, ஏறாவூர் ஆகிய இடங்களில் தமது ஆட்சியினை செலுத்தினர் என்று அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. மட்டக்களப்பில் மேற்குப்புறம் இருந்த வெல்லச பிரிவின் வன்னியரின் ஆட்சி கண்டி மன்னன் விமலதரும் சூரியனால் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு பின் அப்பகுதி கண்டியோடு இணைக்கப்பட்டது என்று பி.ஈ.பிரிஸ் கூறுகிறார். இவர்கள் (இந்த வன்னியர்கள்) அரசர்களென்று அழைக்கப்பட்டனர். இலங்கையின் மேற்குப் பக்கத்திலும் அநுராதபுரி, பொலநறுவை, கோட்டை ஆகிய இடங்களிலும் ஆட்சி செலுத்திய சிங்கள அரசர்களின் கீழ் இல்லாது சுயமான அரசர்களாகவே இவர்கள் இருந்தனர். இதனாலேயே வெளிநாட்டவரான போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர் இந்த ஆட்சி யாளர்களை மன்னர்கள் என்று அழைத்தனர் என்று சிங்கள சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். பாணகைப் பற்றுக்கு தெற்கேயுள்ள யாலப் பிரதேசத்திலும் ஒரு வன்னிய அரசி ஆட்சி செய்தார் எனத் தெரிய வருகின்றது.

மண்முனையை ஆண்ட உலகநாச்சி

கலிங்க ஓரிசா தேசத்திலிருந்து கப்பல் மூலம் வந்து இலங்கை அரசன் மேகவாணனை சந்தித்தபின் மட்டக்களப்பு மன்னன் குணசிங்கனால்

கொடுக்கப்பட்ட மண்முனையில் ஆட்சி செலுத்திய உலகநாச்சியின் வரலாறு மிகப் பிரசித்தமானதொன்றாகும். உலகநாச்சி (மண்முனைக்கு வந்தது கி.பி 399ம் ஆண்டு) மண்முனைப் பிரதேசத்திலாண்ட மிகப் பிரசித்திபெற்ற ஒரு அரசியாகும். இவரின் வரவு பற்றி மகாவம்சத்திலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. உலகநாச்சியின் வழித்தோன்றல்களே உலகிப் போடிசு முற்குகர் என்று மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் கூறப்படுகின்றது. இதனால் உலகநாச்சியே மட்டக்களப்பிலாண்ட முதல் முற்குகர்குல அரசியென்பது புலப்படுகின்றது. இவர் 106 முற்குகக் குடும்பங்களையும் 30 சிறைக் குடும்பங்களையும் மண்முனையில் குடியேற்றினார் என்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகிறது.

மட்டக்களப்பின் பல பிரிவுகளிலும், தெற்கே பாணகையிலிருந்து வடக்கே ஏறாவூர் வரை ஆட்சி செலுத்திய முற்குக வன்னியர்கள் அந்நியரான போர்த்துக்கீசர் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்ற தொடக்கத்தில் நடந்த போர்களின் போது தமது அரசுகளை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் தமது சுதந்திரத்தினைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இப்போர்களிலே பலர் மடிந்து போயினர் என்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்திய மன்னர் பரம்பரையினைப் பற்றிக் கூறும் மகாவம்சம் போன்ற நூல்கள் பௌத்த சிங்கள மன்னர்களைப் பற்றியே கூறுகின்றன. பௌத்தரல்லாத மட்டக்களப்பு மன்னர்களைப் பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் அவைகளுக்கு இருக்கவில்லை.

மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் என்னும் கல்வெட்டு ஏட்டுப் பிரதிகளிலே (மட்டக்களப்பு மான்மியம் இதிலிருந்தே தொகுக்கப்பட்டது) மட்டக்களப் பினை கலி ஆண்டு 2860 (கி.மு.241) இலிருந்து கலி ஆண்டு 4680 (கி.பி 1578) வரை ஆண்ட மன்னர்களின் விபரம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. உலக நாச்சியை மணம்புரிந்த மன்னனும் மட்டக்களப்பில் ஆண்ட மன்னர்களில் ஒருவனாகும். முற்குகர் குல அரசியான உலகநாச்சி (உலகநாச்சியின் வருகைக் காலம் கலி 3500 (கி.பி.399) மணம் செய்து மட்டக்களப்பிலிருந்து ஆட்சி செலுத்திய காலத்திலிருந்தே மட்டக்களப்பில் முற்குகச் சிற்றரசர்களது ஆட்சியேற்றப்பட்டதென்று கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஆயினும் குணசிங்களும் அவனுக்கு முந்தியவர்களும் உலகநாச்சியினது உறவினர்கள் எனக் கொள்ளும்போது மட்டக்களப்பில் முற்குகர்குலத் தமிழ் அரசர்களது காலம் இன்னும் பல ஆண்டுகள் முன்னே ஏற்பட்டதெனக் கூற வேண்டியுள்ளது.

அமரசேனன் என்பவன் கலி 3466ம் வருடம் அளவில் மட்டக்களப்பில் ஆட்சி புரிந்த ஒரு கலிங்க அரசன். இவன் பின் ஆட்சிசெய்தவன் குணசிங்கனாகும். இவன் ஆட்சியின் போதே உலகநாச்சியின் வருகை நடைபெறுகிறது. இருவரும் கலிங்கத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்களாக இருந்தனர். உலக நாச்சியைப் பற்றியறிந்து சந்ததியுரிமை கொண்டாடி மகிழ்ந்தான் என்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகிறது. உலகநாச்சியின் வழிவந்தோரே உலகிப்போடி குடியினர் என்று மான்மியத்தில் கூறப்படுவதனால், குணசிங்கனும் அவனுடைய முன்னோர்களும் முற்குகர்குல அரசர்களின் முன்னோடிகள் என்று கூறுவதற்கும் இடமுண்டு.

நாம் முன்பு கூறியவாறு மட்டக்களப்பின் பல பிரிவுகளிலும் நீண்ட காலமிருந்தே ஆட்சிசெலுத்தி வந்த குகன் குலத்தரசர்களுக்கு போர்த்துக் கீசர் காலத்திலேயே முதல் முறையாக நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. போர்த்துக் கீசர் காலத்து மட்டக்களப்பினைப் பற்றி அவர்களும் விபரமாக எழுதி வைக்காமையினால் அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பின் பல பகுதிகளிலும் ஆண்ட முற்குக வன்னியராசாக்களின் பெயர்களை அறிய முடியாமல் உள்ளது.

போர்த்துக்கீசத் தளபதியினால் முற்குக வன்னியர்கள் அழிக்கப்பட்டமை

போர்த்துக்கீசர் மட்டக்களப்பினைக் கைப்பற்றுவதற்கு நீண்ட காலமாகப் போராடிய போது மட்டக்களப்பின் வன்னியர்கள் அவர்களை எதிர்த்து மிக உக்கிரமாகச் சண்டையிட்டனர். பல போர்த்துக்கீசத் தளபதிகள் மட்டக்களப்பின் ஊடாகவே நாட்டின் மத்திய மலைநாட்டைக் கைப்பற்றப்படை நடத்திச் சென்றனர். அப்போதெல்லாம் இங்கு ஆட்சி செய்த வன்னியர்கள் அவர்களை எதிர்த்துச் சண்டை செய்தனர். போர்த்துக்கீசத் தளபதிகளிலே முக்கியமானவர்களில் கொன்ரன்ரைன் டீ சா (இவனது 2 வது ஆட்சிக் காலம் கி.பி 1618 - 1630) என்பவனும் ஒருவனாகும். இலங்கையின் கரையேர மாகாணங்களில் இருந்த பிரபல கோயில்களை இடித்து அழித்தவனும் இவனே. நீண்டகாலமாக பரூகாமம், சம்மாந்துறை ஆகிய இடங்களில் ஆட்சி செலுத்திய வன்னிய ராசாக்கள் டீசாவினால் 1630ல் கொல்லப்பட்டு இவர்களின் மாளிகைகளும் சூறையாடப்பட்டதாக சரித்திராசிரியர் பி.ஈ. பீர்ஸ் கூறுகிறார்.³ இது நடந்து இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் மாத்தளை இளவரசன் விசயபாலா (இவன் கண்டி மன்னன் சேனாரதனின் மகன்) என்பவன் ஏறாவூர் வன்னியனுக்கெதிராகப் போர் தொடுத்து

அவனது இராசதானியைச் சூறையாடியதாகவும் மேற்கூறிய பீரில் கூறுகிறார்.

கி.பி 16ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முன் சுதந்திர மன்னர்களாக மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் (வன்னிய அரசர்கள்) இருந்தனர். 15ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கண்டி, கோட்டை இராட்சியத்திலிருந்து பிரிந்து தனிப்பகுதியாக இயங்கத் தொடங்கியதும் கண்டி அரசர்களின் தலையீடு மட்டக்களப்பில் தொடங்கியது. இத்தலையீட்டை விரும்பாத மட்டக்களப்பின் தமிழரசுகள் கண்டியினால் தமக்கு பாதிப்பு வருமோ என அஞ்சி மட்டக்களப்பிலிருந்த போர்த்தக்கீசருடன் இரகசியத் தொடர்பு வைக்கத் தொடங்கின. 1597ல் போர்த்துக்கீசர் கண்டிக்கெதிராக படையெடுத்துச் சென்றபோது மட்டக்களப்பு அரசன் போர்த்தக்கீசருக்கு 300 அவணம் நெல் கொடுத்து உதவினான்.⁴ 15ம் நூற்றாண்டில் நிலை பெற்று பின் கி.பி 1592ல் வலுவான அரசாக மாறிய கண்டிக்கு எதிராகவும் தன் தனித்துவத்தைப் பேணவே மட்டக்களப்பு அரசு போர்த்துக்கீசர் தொடர்பை மேற்கொண்டு வந்ததென்பது இதனால் தெளிவாகிறது. இதற்கு முன் கண்டிக்கு மட்டக்களப்பின் மீது எவ்வித உரிமையும் இருந்ததில்லை என்பதும் தெரியவருகின்றது. 05.10.1545ல் கண்டியில் தங்கியிருந்த அன்றோனியோ பெரரை என்பவர் கோவாவிற்கு (போர்த்துக்கீசரின் கிழக்காசிய தலைமைப்பீடம் இருந்த இடமே கோவாவாகும்.) எழுதிய கடிதத்தில் மட்டக்களப்பு, கண்டி மன்னனுக்கு உரியதல்ல என தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கண்டி தனி இராட்சியமாகி வலுவடைந்ததும் கண்டி அரசர்களுடன் மட்டக்களப்பு அரசர்கள் நல்லுறவு புண்டவர்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள் சில வேளைகளில் கண்டி அரசிற்கு சிறுதளவு திறை செலுத்துபவர்களாகவும் சில வேளைகளில் திறை செலுத்தாதவர்களாகவும் இருந்து வந்துள்ளனர். போர்த்துக்கீச சரித்திர ஆசிரியரான பிதா குயரோஸ் அவர்கள் தெரிவிக்கையில் மட்டக்களப்பு மன்னர்கள் மட்டக்களப்பில் நெசவு செய்யப்பட்ட துப்பட்டி, உடுதுணிகள் சிலவற்றையே கண்டி மன்னனுக்கு திறையாகக் கொடுத்ததாகக் கூறுகிறார்.⁶ போர்த்துக்கீசரின் ஆதிக்கம் கொழும்பு, புத்தளம், மன்னார் முதலிய பிரதேசங்களில் வலுப்பட்டதும் வடமேல் மேல் மாகாணத் துறைமுகங்களை கண்டி மன்னர்கள் இழந்தனர். இதனால் கண்டி மன்னர்களுக்கு மட்டக்களப்பு, பாணகை போன்ற துறைமுகங்கள் தமது ஏற்றுமதிகளை மேற்கொள்வதற்குத் தேவைப் பட்டமையால் மட்டக்களப்பு அரசர்களையும் தம்முடன் நல்லுறவு கொண்ட வர்களாக வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. மட்டக்களப்பை ஆண்ட வன்னிய அரசர்கள், இந்த உறவை பெரிதும் விரும்பி கண்டி மன்னர்களோடு ஒத்துழைத்தே வந்தார்கள்.

சைமோவோ பாதிரியாரும் மட்டக்களப்பு மன்னரும்

16ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் கண்டி அரசனின் சபைக்குச் சென்றிருந்த கத்தோலிக்க குருவான சைமோவோ டி கொயிம்பரா என்னும் பாதிரியார் அவருடன் சென்ற ஆந்திரே டி சசா என்னும் போர்த்துக்கீச வீரன் கண்டி மன்னனின் சபையில் மட்டக்களப்பு மன்னனின் தூதுவர்களும் இருந்ததாக கோவாவிலிருந்த போர்த்துக்கீச ஆளுனருக்கு 27.05.1546இல் எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷ மேற்குறிப்பிட்ட பாதிரியார் கோவா விற்கு திரும்பிய பின் போர்த்துக்கீச நாட்டு மன்னனுக்கு 25.12.1546 இல் எழுதிய கடிதத்தில் தாம் கண்டியிலிருந்து கண்டி மன்னனின் நண்பனான மட்டக்களப்பு மன்னனின் இராச்சியத்திற்கு சென்றதாக தெரிவிக்கின்றார்.⁸ மட்டக்களப்பு மன்னனின் இராச்சியம் கண்டி மன்னனின் இராச்சியத்திற்கு அருகிலுள்ளதால் தாம் மட்டக்களப்பிலிருந்தே பிரயாணத்தைத் தொடங்கியதாகவும் தெரிவிக்கின்றார். மேலும் மட்டக்களப்பு மன்னன் தானும் தனது மகனும் குடிமக்களும் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர விரும்பினார்கள் என்றும் அப்போது அவனுக்கு வயது எழுபது என்றும் தெரிவிக்கிறார். அத்தோடு மட்டக்களப்பு இராச்சியத்திற்கு தென்பாலுள்ள யால இராச்சியம் ஒரு அரசியினால் ஆண்டு வரப்பட்டதென்றும், அவள் தனக்கு சகோதரி முறையானவள் என்றும், அப்போது அங்கு நிலவிய முறைப்படி அவளுக்கு மருமகன் முறையான தனது மகனுக்கு யால இராச்சியம் உரியதென்றும் கொயிம்பரா பாதிரியார் எழுதுகின்றார். இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட மட்டக்களப்பு மன்னன் போடி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் காலிங்கா குடியினரின் முன்னோராக இருக்கலாம் என ஆய்வாளர் டி.சிவராம் கூறுகிறார்.⁹

மட்டக்களப்பு நாட்டிலே மத்திய காலத்தில் ஏழு குறுநில அரசுகள் (வன்னிய அரசுகள்) அமைந்திருந்தன என பிரபல சரித்திர ஆசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் தெரிவிக்கிறார். மட்டக்களப்பிலிருந்த கீழ்க்காட்டப்படும் பிரதேசங்களான,

1. பாணகைப் பற்று
2. நாடுகாட்டுப் பற்று
3. அக்கரைப் பற்று
4. கரவாகுப் பற்று
5. சம்மாந்துறைப் பற்று
6. மண்முனைப் பற்று
7. ஏறாவூர் (கோறளைப்) பற்று

ஆகியனவே அந்தக் குறுநில அரசுகளின் பிரதேசங்களாக இருந்தன என்று நாம் கூறக்கூடியதாக உள்ளது. மட்டக்களப்பு நாட்டிலே தமிழர் குடியேற்றம் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே ஏற்பட்டு விட்டது என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இங்கு குடியேறிய முதல் தமிழர்கள் முற்குகக் குலத்தினரென்று அறியக்கூடியதாக இருப்பதால் முற்குக வன்னியர்களின் ஆட்சியும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டதெனக் கூறக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரப் பகுதிகள் சிலவற்றிலும் (புத்தளப் பிரதேசம்) மட்டக்களப்பின் பல பகுதிகளிலும் முற்குகர் அரசியல் ஆதிக்கம் பெற்றவராயிருந்தனர் எனவும் மேற்கூறப்பட்ட பிரதேசங்களில் முற்குக வன்னிமைகள் எழுச்சி பெற்றனரென்றும் பேராசிரியர்.சி.பத்மநாதன் கூறுகிறார்.¹⁰

மட்டக்களப்பில் வாழும் தமிழர்களிலே உயர்குடிகளாகக் கொள்ளப்படும் வேளாளர், முற்குகர், சங்கமர் ஆகிய மூன்று சமூகத்தவரும் ஏறக்குறைய அறுபத்தைந்து சதவீதமாகக் காணப்படுகின்றனர். முற்குகத் தலைவர்கள் பலர் அரசு விருதுகளும் உயர் வரிசைகளும் பெற்றிருந்ததோடு அரசியல் ஆதிக்கமும் செலுத்தி வந்தனர்.¹¹ கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில் முட்டி கூறும் கல்வெட்டிலே முற்குக வன்னிமைகள் குறித்து பின்வரும் பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

1. வன்னிபங்கள் குலவரிசை முட்டிகூற,
மகிழ்ச்சி கொண்டு எழுந்திடுன் மரபும் நாடுமெந்த,
மன்னருன்னை வன்னிபமாய் வகுத்ததென்றும்,
மாநிலத்துள் உங்கள் முன்னோர் வாழ்ந்த ஊரும்,
துன்னுபுகழ் கோத்திரமும் தொன்று தொட்டுத்,
துணையரசன் பேரூரும் சொன்னாலிந்த,
பன்னு புகழ் சபையோர்கள் மகிழக்கூறி,
பங்கு பெறும், அறியானாற் பாவமாமே.
2. அறியாதான் இச்சபைக்கு அகல நிற்பான்,
பரன் றொழும்போர் பழிப்புரைப்பார் அறைவேன் எங்கள்,
நெறி தவறார் சுயநாடு காளி கட்டம் நீர்குலமே
படையாட்சி உழுதூணுண்டோன்,
வெறி மகிழும் காலிங்க அரசனெங்கள் திறத்தோரை,
படைத் துணைக்குத் தலைவனாக்கி,

குறியறிந்து வன்னிபங்கள் குலமே என்று,
 குகப்பட்டம் தந்தரசு கொண்டோன் நானே.

மேற்கூறப்பட்ட பாடலின் மூலம் கலிங்க அரசனாகிய மாகோன் குகன் குலத்தவர் சிலரை படைக்குத் தலைவனாக்கி வன்னியப் பட்டமும் அளித்தான் என்பது தெரியவருகின்றது.

15ம் நூற்றாண்டில் கொட்டியாரத்திலிருந்த ஒரு வன்னிமைப் பிரிவினர் மட்டக்களப்பில் சம்மாந்துறைக்குச் சென்று குடியேற முயற்சித்தனர். இவர்களை அங்கிருந்த முற்குக வன்னியர்கள் எதிர்த்து நின்று அங்கு குடியேறாது வெளியேற்றி விட்டனரென்றும் ஈ.வி.டென்ஹாம் என்பவர் தனது அறிக்கையில் கூறுகிறார்.¹² இதிலிருந்தே மட்டக்களப்பின் முற்குக வன்னியர்கள் வேறு எவரையும் இங்கு ஆட்சி செலுத்த அனுமதிக்கவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். மேலும் மட்டக்களப்பு நாட்டில் வேடர்கள் வசித்த விந்தனைப் பகுதி தவிர மற்றப் பகுதிகளெல்லாம் முற்குகர்களே வாழ்ந்தார்கள் என்றும் மேற்கூறிய ஆங்கிலேயர் தெரிவிக்கின்றார். நாம் இவ்வரலாற்றின் முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டவாறு மட்டக்களப்பில் முதலில் தோற்றம் பெற்ற மூன்று வன்னியர்களின் சந்ததிகளே மட்டக்களப்பின் மற்றப் பகுதிகளிலும் வன்னிய அரசர்களாக ஆட்சி செலுத்தினர் என்று கூறக்கூடியதாய் உள்ளது. விந்தனைப் பகுதியில் ஆட்சி செய்த ஒரு வன்னிச்சி கண்டி மன்னன் விமலதர்மசூரியனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு அப்பகுதி கண்டியின் பிரிவாக ஆக்கிக்கொள்ளப்பட்டதென பீ.ஈ.பீரிஸ் கூறுகிறார்.

மட்டக்களப்பு நாட்டில், அந்நியரான போர்த்துக்கீசர் இலங்கையில் காலடி வைக்க முன்னர், இங்கு ஆட்சி செலுத்திய வன்னியர்கள் எவ்வித சிக்கலுமின்றி தமது ஆட்சியைக் கொண்டு நடத்தினர். போர்த்துக்கீசர் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்ற பல யுத்தங்களை நடத்தியபோது மட்டக்களப்பின் வன்னியர் பலர் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளாயினர். இதையிட்டு விரிவாக நோக்கும் முன் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில் முட்டி கூறும் கல்ஷெட்டில் முட்டி கூறுவது சம்பந்தமாக எழுந்த பிரச்சினை பற்றி சிறிது நோக்குவோம்.

தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில் தேரோட்டம் நடந்து அடுத்த நாள் அதிகாலை சுவாமி திருவேட்டைக்கு எழுந்தருளி திருவேட்டை ஆடுவதும் அதன்பின் மட்டக்களப்பு நாட்டிலுள்ள பல்வேறு தமிழ் சாதிப் பிரிவுகள்,

சில சாதிகளின் உட்குடிகள் ஆகியனவற்றை அவர்கள் கோயிலோடு கொண்டுள்ள தொடர்பினை எடுத்துக் காட்டுவதற்கான கஞ்சி முட்டி கூறல் மூலம் கௌரவிக்கும் முறை தொன்றுதொட்டே நடந்துவரும் ஒரு நிகழ்வாகும். முன்பு ஒரு காலத்தில் இவ்வாறு முட்டி கூறும் நிகழ்ச்சி தொடங்கியபோது இரு பாகை என்னும் பரமபாப்பான் குடுக்கை கூற எழுந்தபோது, சூத்திரச் சாதிகள் அனைவரும் எழுந்து கலிங்கராசனை வணங்கி, அவன் கையால் வாங்கமாட்டோம் என்று வெள்ளாளர் முதலான பதினெட்டு சிறைகளும் கூறி வெள்ளாளரே முட்டியைக் கூறிக் கொடுக்கும் படி அனுமதிக்குமாறும் அப்படிச் செய்தால் எக்காலமும் குகன் குலத்து வன்னியர்கள் சொற்படி அரசனின் கட்டளை தவறாமல் தேவாலய ஊழியம் செய்வோம் என்று கூறினர் என்று கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது,¹³ இங்கு குகன் குலத்து வன்னிமைகள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. முற்குகர் குல வன்னிமைகளையேயாகும். கொக்கட்டிச்சோலைக் கோயில் வருடாந்த உற்சவம் நடைபெறும் காலத்தில், மட்டக்களப்பு நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் ஆட்சி செலுத்திய வன்னியர்கள் உற்சவம் நடந்து சுவாமி தீர்த்தம் ஆடும் வரை கோயிலில் சமூகம் அளித்திருப்பது வழக்கமாகும். இதுபோல் மற்ற திருப்படைக் கோயில்களுக்கும் எல்லா வன்னியர்களும் சமூகம் அளித்திருப்பதும் வழக்கமானதொன்றாக இருந்தது. 1603ல் மட்டக்களப்பின் தென்பால் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற கோயிலான திருக்கோயில் ஆலய வருடாந்த உற்சவம் (ஆடி) பூரணை வரை பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடந்தபோது கண்டி மன்னன் விமலதர்மகூரியன் அங்கு விஜயம் செய்தான் என்று சரித்திராசிரியர் பி.ஈ.பீரிஸ் கூறுகிறார். அத்துடன் அதுபோன்ற வேறு கோயில்களுக்கும் சென்றான் என்றும் அவர் தெரிவிக்கின்றார். திருக்கோயில் உற்சவம் பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடந்த போது அப்பகுதி வன்னியனும் பெருந்தொகையான மக்களும் அங்கு சென்றிருந்தனர். அப்படியான ஒரு பெரும் கூட்டத்திற்குத் தேவையான உணவு, தண்ணீர் வழங்கிப் பராமரிப்பதில் பெரும் கஷ்டம் ஏற்பட்டது என்றும் மேற்கூறிய சரித்திராசிரியர் தெரிவிக்கின்றார்.¹⁴

நீண்ட காலமாக சம்மாந்துறை, பழகாமம் ஆகிய இடங்களில் ஆட்சி செலுத்தி வந்த வன்னியர்கள், போர்த்துக்கீசர் தளபதியான கொன்ஸ்ரன்ரன் டி சா என்பவனால், கி.பி 1630ல் போர்த்துக்கீசருக்கு எதிராகப் போராடினார்கள் என்ற காரணத்தினால் கொல்லப்பட்டு அவர்களது மாளிகைகளும் அழிக்கப்பட்டன என்றும் முன்பு கண்டோம்.

டச்சுக்காரர் காலத்தில் வன்னியர்களின் நிலை

போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் கொல்லப்படாது இருந்த வன்னியர்கள் டச்சுக்காரர்களுக்கு எதிராகவும் செயற்படவேண்டி ஏற்பட்டது. டச்சுக்காரர் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் மட்டக்களப்பில் முற்குக வன்னியர்கள் ஆண்டார்கள் என ஆய்வாளரான ம.க.அ. அந்தனிசில் தெரிவிக்கின்றார்.¹⁵ இக்காலத்தில் போர்த்துக்கீசரால் கொல்லப்படாதிருந்த வன்னியராசாக்களும் முன்பு கொல்லப்பட்டவர்களின் வாரிசுகளான வன்னியர்களும் மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செலுத்தினார்கள். இவ் வன்னியர்களை மன்னர்கள் என்றே டச்சுச் சரித்திர ஆசிரியர் பிலிப்பஸ் வால்டியஸ் என்பவர் கூறுகிறார். மேலும் இவர் 17ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் மட்டக்களப்பு மன்னனாக குமாரவண்டார் (குமாரசிங்க வன்னியன்?) என்பவனும் பழகாமத்து மன்னனான செல்லாவண்டார் (செல்லையா வன்னியன்) என்பவர் இருந்ததாகவும் கூறுகிறார். பாணமையிலும் ஒரு மன்னன் இருந்ததாகவும் இவர் தெரிவிக்கின்றார்.¹⁶ நாடு காட்டு பரவணிக் கல்வெட்டில் மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செலுத்திய ஏழு வன்னியர்கள் பற்றி பிரபல சரித்திரவியலாளர் சி.பத்மநாதன் கூறுகிறார்.¹⁷ மட்டக்களப்பிலிருந்த ஏழு பற்றுகளிலும் இவர்கள் ஆட்சி செலுத்தி இருப்பார்கள் என்று கொள்வதே சரியானதாகும். மட்டக்களப்பில் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே குடியேறி அரசியலாதிக்கத்தினை முற்குக வன்னியர்கள் கொண்டிருந்தமையாலேயே மட்டக்களப்பு “முற்குக தேசம்”¹⁸ என்று அழைக்கப்பட்டது.

டச்சுக்காரர் மட்டக்களப்பை 1638ல் கைப்பற்றியபோது மட்டக்களப்பின் முற்குக வன்னியர்கள் அவர்களுக்கெதிராகப் போராடியமையால் பல வன்னியர்களும் அவர்களின் தளபதிகளும் டச்சுக்காரரால் கொடுமான முறையில் கழுவில் ஏற்றிக் கொல்லப்பட்டனர். இவற்றையிட்டு டச்சுச் சரித்திர ஆசிரியர் பிலிப்பஸ் வால்டியஸ் என்பவர் தமது புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகின்றமை இங்கு கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.

மட்டக்களப்பில் மாத்திரமன்றி புத்தளத்திலும் முற்குக வன்னியர்கள் ஆண்டனர். இவர்கள் ராசவன்னியர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களது நீதி செலுத்தும் சபை முத்திரகூடம் என அழைக்கப்பட்டது. புத்தளத்து வன்னியர்கள் கோட்டையை ஆண்ட ஆறாம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் காலத்தில் புன்னாலை, நாகபட்டினம் ஆகிய இடங்களில் பாளயம் இட்டு பராக்கிரமபாகுவின் (6ம் பராக்கிரமபாகு) படைகளைத் தாக்கியபோது அவன் காஞ்சிபுரம், காவேரிப்பட்டினம், கீழைக்கரை ஆகிய இடங்களி

லிருந்து போர்வீரர்களை சேர்த்துக்கொண்டு புத்தளத்திற்குச் சென்று முன்று மாதங்கள் போராடிய பின் முற்குக வன்னிமைகளைக் கைப்பற்றினான் என முக்கர கட்டன எனும் நூலிலும், பரக்கும் சரித எனும் நூலிலும் கூறப்படுகின்றது.¹⁹ புத்தளத்தைப் போல் மட்டக்களப்பிலும் முத்திரகூடம் என்னும் நீதிமன்றம் இருந்ததென சேர்.அலெக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரன் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏறாவூரில் ஆட்சிசெய்த இளஞ்சிங்க வன்னியன்

டச்சுக்காரர் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செலுத்திய பல முற்குக வன்னிய ராசாக்கள் அவர்களோடு நடந்த சண்டையில் கொல்லப்பட்டனரென முன்பு அறிந்து கொண்டோம். வன்னியர்கள் மட்டுமன்றி பல செல்வாக்குப் பெற்ற முற்குகத் தலைவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். டச்சுக்காரர், தங்களை எதிர்த்து சண்டை செய்தார்கள் என்ற ஆத்திரத்தில் பல முற்குகத் தலைவர்களையும் அவர்களது குடும்பங்களையும் பிடித்து அடைத்து வைக்கும்படி அப்போதைய டச்சுக் கவர்னர் தனது இராணுவக் கமாண்டரான பீட்டர் டிகுறோவ் என்பவனுக்கு கட்டளை இட்டான். அப்போது ஏறாவூரில் ஆட்சி செய்த **இளஞ்சிங்கன்** என்னும் முற்குக வன்னியன் பிடிபடவில்லை. அவன் பிடிபட்டால், அவனை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கோட் டைக்கோ அல்லது கொழும்பிலுள்ள கோட்டைக்கோ சிறை வைக்க அனுப்புமாறு கட்டளையிட்டான். அக்காலத்தைய டச்சு ஆளுனர் 1675ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தனது அறிக்கையில் மட்டக்களப்பு முற்குகர் நம்பமுடியாதவர்களென்றும் துட்டர்களென்றும் கூறுவதுடன் தமது கம்பனிக்கு மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களுக்கெல்லாம் முற்குகர்களே காரணம் என்று குற்றஞ் சாட்டினான்.²⁰

நாம் மேலே கூறியவாறு மிக நீண்ட காலமாக மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செலுத்தி திருப்படைக் கோயில்களின் பாதுகாவலர்களாக இருந்து சைவமதம் தழைத்தோங்க உதவிய முற்குக வீரமறவர்களான வன்னிய ராசாக்கள் தமது சுதந்திரத்தைக் காத்துக்கொள்வதற்காக அந்நிய எதிரிகளுடன் போராடியபோது உயிரிழக்க நேரிட்டது, மட்டக்களப்பின் முற்குக இனத்திற்கு அரசியல் சமூக ரீதியாக ஏற்பட்ட பெரிய ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும். இவ்வாறு வன்னிய ராசாக்கள் அழிக்கப்பட்டமை பிற்காலத்தில் வந்த ஆங்கிலேயர்கள் மட்டக்களப்பை இலேசாகக் கைப்பற்றுவதற்குரிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

அங் (ஆ) பிரிவு - I முற்குகர்குலப் போடிகள்

டச்சக்காரரால் கடைசியாக ஆண்ட முற்குக வன்னியர்களும், மற்றும் தலைவர்களுள் பலரும் ஒழிக்கப்பட்ட பின்பே இங்கே போடிகளின் தோற்றம் ஏற்பட்டதா அன்றி வன்னியர்கள் இருக்கும்போதே இவர்கள் தோற்றம் பெற்றிருந்தனரா என்று திடமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. டச்சக்காரர் காலத்தில் மட்டக்களப்பு நாடு போடிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஏழு முற்குகர்குலத் தலைவர்களால் ஏழு பிரிவுகளாக அவர்களிடையே பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.¹ இந்த ஏழு முற்குகப் போடிகளும் அவர்களின் குடும்பங்களும் மட்டக்களப்பிலிருந்த எல்லா நிலங்களுக்குமே சொந்தக்காரராயிருந்தனர்.² கி.பி.1766ல் கண்டி அரசனுக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் போது மட்டக்களப்பு நாடு முற்றுமுழுதாக ஒல்லாந்தரின் கீழ் வந்தது. அப்போதும் இங்கிருந்த போடிகள் அவர்களோடு நல்ல முறையில் ஒத்துழைக்காமையால் ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பின் நிர்வாகத்தைக் கொண்டு நடாத்துவதில் பெரிய இக்கட்டுக்களை எதிர் நோக்கினர். அதனால் அவர்கள் போடிகளுடன் சமரசம் செய்ய வேண்டும் என முயற்சித்தனர். மட்டக்களப்பில் நீண்ட காலமாக அதிகாரம் பெற்று விளங்கியவர்கள் குகன்குல மக்களான முற்குகர்களே என்பதை ஒல்லாந்தரும் இவ்வேளை தெள்ளத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டனர். இந்த உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே போடிகள் இருவரின் நியமனம் இடம்பெற்றது. ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பு நாட்டை வடக்குத்தெற்கென இரண்டு பாகமாக பிரித்து, வடபாகத்திற்கு அறுமக் குட்டிப் போடியையும் தெற்குப் பாகத்திற்கு கந்தப்போடியையும் 1766ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் 6 ம் திகதி நியமித்து, அதிகாரக் கடிதமான ஆக்கொத்துக்களை வழங்கினர். இந்த இருவரில் அறுமக்குட்டிப் போடி காலிங்கா குடியினைச் சேர்ந்தவர். கந்தப்போடி பணிக்கனார் குடியினைச் சேர்ந்தவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் பின்பு ஒல்லாந்தருக்கு மட்டக்களப்பில் உருவான சூழ்நிலை ஓரளவு சாதகமான நிலையில் வந்தது. இருப்பினும் சில வருடங்களின் பின் ஒல்லாந்தர் போடிகளின் மீது தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வந்ததால் மீண்டும் போடிகள் ஒல்லாந்தருக்கெதிராகக் கலகஞ் செய்யும் நிலையை உருவாக்கினர். கி.பி 1784ம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பின் ஒல்லாந்த நிருவாக அதிகாரியாக இருந்த ஜே.வேணாண்ட என்பவர் போடிகள் சரியாக ஒத்துழைக்க வில்லையென்று குற்றஞ்சாட்டினார். இவ்வாறான செயல்கள் மட்டக்களப்பில் முற்குகர்குல அதிபர்களும் அவர்களின் குடிமக்களும் தொன்றுதொட்டே தாம் அனுபவித்து வந்த சுதந்திரத்

தினை வேறு எவருக்கும் விட்டுக்கொடுக்க விரும்பவில்லையென்பதையே காட்டுகின்றது. மேலும் மேற்குறிப்பிட்ட போடிகளின் நியமனத்தின்பின் கி.பி 1796ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களை டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து கைப்பற்றும் வரை போடிகளின் நியமனம் எதுவும் நடைபெறவில்லையென்பதையிட்டு நோக்குகையில் டச்சுக்காரரும் முற்குகர் குலத்திற்கு இருந்த செல்வாக்கினை ஒழித்துக் கட்ட எல்லா வகையிலும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆங்கிலேயர் டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களைக் கைப்பற்றிய பின் கி.பி 1802ம் ஆண்டில் இலங்கை பிரித்தானியரின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் (பிரிட்டிஷ் காலனி) கொண்டு வரப்பட்டபோது அவர்கள் முற்குகர் குலப் போடிகளுக்கெதிராக பல அடக்குமுறைகளை மேற்கொண்டனர். 1796ல் ஆங்கிலேயர் மட்டக்களப்பைக் கைப்பற்றியபோது அருமைப்பெருமாள் என்பவர் ஒல்லாந்தர் நிர்வாக அமைப்பின் காலத்திலிருந்தே பிரதான பதவியாகவிருந்த நில விதான என்னும் உத்தியோகத்தைத் தொடர்ந்தும் வகித்துக் கொண்டிருந்தார். இக்காலகட்டத்தில் போடிகளுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையிலேற்பட்ட கருத்து வேற்றுமைகளால் ஆங்கிலேயரால் எதுவித வரியையும் மட்டக்களப்பில் அறவிட முடியவில்லை. அருமைப் பெருமாளும் பல போடிகளும் முஸ்லிம்களும் சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக் கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இதனால் அவர் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு கொழும்பில் சிறைவைக்கப்பட்டார். இதைத்தொடர்ந்து 1803ல் அருமைப் பெருமாளின் சகோதரர்களான தியாகப்பர் மற்றும் வள்ளியப்பர் ஆகியோருடன் மண்முனைப் போடியும், மட்டக்களப்பின் நிலமைப் போடிகளும், சில முஸ்லிம் அதிகாரிகளும் ஊவாப் பகுதியின் திக்கதிபனது துணையுடன் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டு புளியந்தீவு தவிர்ந்த மட்டக்களப்பின் ஏனைய பிரதேசங்களை (தற்போதைய அம்பாறை மாவட்டமும் சேர்ந்த பிரதேசம்) தம் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க்கொண்டு வந்தனர். புளியந்தீவு வாசிகளான தோன்பிலிப்பு, இராசகாரிய பஸ்கால் முதலியாரும், இன்னும் சிலரும் ஆங்கிலேயருக்கு விசுவாசமாகச் செயற்பட்டமையால் புளியந்தீவை மட்டுமே ஆங்கிலேயர் காப்பாற்றக் கூடியதாகவிருந்தது. இதன்பின்பு ஆங்கிலேயர் மூன்று மாத காலத்திற்கு மட்டக்களப்பில் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பின்னரே மட்டக்களப்பு நாட்டை மீட்டெடுத்தனர். இச்சம்பவம் நடந்தபின் மட்டக்களப்பின் தலைமைப் போடிகள் அனைவரும் கண்டிக்குப் பின்வாங்கிச் செல்லவேண்டியதாயிற்று. பின்பு ஆங்கில இராணுவம் போடிகளினது உடமைகளையும் சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்தது. ஆங்கிலேயர் போடிகளோடு சண்டையிட்ட காலத்தில் அந்நியருக்கு விசுவாசமாகவிருந்த

சிலையும், போரில் ஈடுபடாமலிந்த சிறு போடிகளையும் இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் (Martial Law) மாகாணத் தலைமைப் போடிகளாக இராணுவத் தலைவனான கப்டன் ஆதர் ஜோன்ஸ்டன் நியமித்தான். இதன்பின் பல காரணங்களையும், குறிப்பாக கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுபவர்கள் என்ற காரணத்தையும் கொண்டு மட்டக்களப்பில் போடிகள் பலர் மாற்றப் பட்டுப் புதியவர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.³ ஆங்கிலேயரின் அடிவருடியாக அக்காலத்திலிருந்த பஸ்கால் முதலி போடிகளுக்கெதிராகப் பல குற்றச் சாட்டுக்களைச் சுமத்தினான். இவ்வாறான செயல்களால் வன்னிய இராசாக்களின் பின் மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்திய முற்குகர் குலப் போடிகளின் அதிகாரமும், சொத்துக்களும், ஆங்கிலேயராலும் அவர்களுக்கு ஏவல் செய்யும் அதிகாரிகளாலும் பறித்தெடுக்கப்பட்டன. நீண்டகாலமாகப் போடிகளாகவிருந்த முற்குகர் குலத்தவரை அந்நிலைமையிலிருந்து இறக்கி விடுவதில் ஆங்கிலேயர் போட்ட திட்டம் நிறைவேறப் பஸ்கால் முதலி பெரிதும் உதவினான்.

போடிகள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட பின் அவர்கள் இது சம்பந்தமாகக் கொழும்பில் இருந்த தேசாதிபதிக்கு மனுச் செய்தனர். இது தொடர்பாக 1812ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற விசாரணையில் மட்டக்களப்பின் கலெக்டராக (Collector) இருந்த சைமன் சோவரஸ் என்பவர் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் கரைவாகுப்பற்றுக்குத் தான் புதிதாக நியமித்த தலைமைப் போடி மிகப் பழமையான ஒரு முற்குகர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். என்றும் எனவே புதிய தலைமைப் போடியின் நியமனம் செல்லுபடியாகும் எனக் கூறினார். இதன் பின்பு 1833ல் ஆங்கிலேயரால் நியமிக்கப்பட்ட சோல்பூராக் ஆணைக் குழு அறிமுகப்படுத்திய நிருவாக மாற்றங்களின் பின்னரே நியமனங்களின் அடிப்படைத் தன்மைகளில் பல மாற்றப்பட்டன. ஆங்கிலேயர், பரம்பரை வன்னியர் என்ற பதவிக்குப் பதிலாக சம்பளம் பெறும் வன்னிபம் எனும் உத்தியோகத்தரை நியமித்தனர்.⁴

மட்டக்களப்பு நாட்டின் பண்டைய திருப்படைக் கோயில்களின் பரிபாலர்களாக மட்டக்களப்பு நாட்டின் வன்னியர்களும், போடிகளுமே இருந்தனர் என்பதை முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆங்கிலேய ஆட்சியின் பின்னும் போடிகள் முறையில் பல மாற்றங்களை அவர்கள் செய்தாலும் பின்னர் நியமிக்கப்பட்ட போடிகளும் கோயில் பரிபாலனத்தில் பங்கு கொண்டனர். மட்டக்களப்பின் தென்பால் அமைந்துள்ள பிரசித்திபெற்ற முருகன் ஆலயமான திருக்கோயில் ஆலயத்திற்கு 1803ல் நிலைமைப் போடியாகவிருந்த பெரியகரவாகுப் போடி (நாம் முன்பு

குறிப்பிட்ட தலைமைப் போடியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்) குயவன்வெளி என்னும் 21 ஏக்கர் நெற்காணியைக் கோயிலுக்குத் தர்மசாசனம் செய்தார். இவரின் பின் நிலைமைப் போடியாக நியமிக்கப்பட்டவர் வைகாளிப் போடி ஆகும். 1820ம் ஆண்டு நிலைமை வீமாப்போடியின் மகன் சின்னத்தம்பிப் போடி கோயிலுக்கு வன்னியனாக நியமிக்கப்பட்டார்.

1896ல் சத்துருக்கப்போடி வன்னியனாருடைய சத்துருக்கப்போடி வன்னியனாரின் தகப்பன் எதிர்மன்னசிங்கவன்னியன் தம்பி வீமாப்போடி உடையார் கோயில் திருத்தவேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதன்பின் சின்னத்தம்பி வன்னியனின் இரண்டாவது மகன் சி.வீமாப்போடி உடையார் தலைவராக இருந்தார். 1912ம் ஆண்டுக்குப் பின் மட்டக்களப்பு K.V.மார்க்கண்டு என்பவரைத் தலைவராக்கினார். பின் 1936ல் பொதுக் கூட்டம் கூடிச் சத்துருக்கப்போடி வன்னியனாருடைய இரண்டாவது மகன் ச.செல்லையா வன்னியனார் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.⁵ 1981ல் முன்னாள் பட்டிருப்புப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராயிருந்த திரு.சோ.உ.தம்பிராசா அவர்களின் மகன் த.சிவநேசராசா அவர்கள் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். 1981க்கு முன் இவரது மாமன் முறையான சபாரெத்தினம் பொறியியலாளர் தலைவராக இருந்தார். மேலே கூறப்பட்ட போடிகளும், வன்னியர்களும் முற்குக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களேயாகும். தலைவர்களும் (K.V. மார்க்கண்டு அவர்களைத்தவிர) அக்குலத்தையே சேர்ந்தவர்களாவர். மட்டக்களப்பின் தென்பகுதியில் பணிக்கனார் குடியே செல்வாக்குப் பெற்று இருந்து வந்தமையால் அக்குடியைச் சேர்ந்த பலரே ஆலய நிருவாக சபைக்குத் தலைவராக இருந்து வந்துள்ளனர்.

கண்டி அரசனின் முடிசூட்டு விழாவில் பங்குபற்றிய

இரு போடிகள்

ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பைத் தம் பொறுப்பிலெடுத்ததும் மட்டக்களப்பு வடபகுதிக்கும் மட்டக்களப்புத் தென்பகுதிக்கும் நியமிக்கப்பட்ட நிலைமைப் போடிகளைப் பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டோம். இவர்களில் அறுமக்குட்டிப் போடியார் எருவில் போர்முனை நாடு, மண்முனை, ஏறாவூர், கோறளை ஆகிய பகுதிகளுக்கும் கந்தப் போடியார் கரவாகு, சம்மாந்துறை, பாணமை, உன்னரசுகிரி (யால) ஆகிய பகுதிகளுக்கும் போடிகளாக இருந்தனர். செட்டிபாளையத்தில் கண்ணகையம்மன் கோயிலை அறுமக்குட்டிப் போடியாரே அமைத்தார் என்று கூறப்படுகின்றது. கண்டியரசராகவிருந்த இராஜாதி இராஜசிங்களின் (கி.பி.1782 - கி.பி.1798) முடிசூட்டு விழாவிற்குச் சென்று

அறுமக்குட்டிப் போடி வைரமாலையையும், கந்தப்போடியார் வராகன் மாலையையும் அரசனுக்கு அணிவித்ததோடு ஏனைய குகன்குல திக்கதி பர்களும் முத்துக்கள், பொன்னரிசி, தங்கத்தட்டங்கள் போன்ற பல பரிசுப் பொருட்களை மன்னனுக்கு அளித்தனர். இதன்பின்பே ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட போடிகள், ஆங்கிலேயர் மோதல் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர் தமக்கெதிராகச் செயற்பட்டவர்களின் சொத்துக்களைப் பறித்தெடுப்பதில் மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் முதலியாராக அப்பொழுதிருந்த பஸ்கோல் முதலி என்பவன் பெரும் பங்கினை வகித்தான். இவன் போடிகளிடமிருந்து பறித்த சொத்துக்களைத்தான் எடுத்துக் கொண்டதோடு, தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் வெள்ளைக்காரரின் உதவியுடன் வழங்கினான். முன்பு போடிகளுக்கு இருந்த பெரியகளத்திலுள்ள (எருமைத் தீவு) பூமிகளெல்லாம் பஸ்கால் முதலியால் தன் உடமையாக்கப்பட்டன. இதேபோல் சத்துருக்கொண்டான் பிரதேசத் திலும் ஏராளமான நிலங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். இலங்கையின் வடபகுதியிலிருந்து வந்தவனான பஸ்கால் முதலி தன்னை வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியவாறு வேலை செய்யும் ஒரு வீர ஊழியனாகக் காட்டிக் கொண்டான். இவற்றையிட்டுச் சிந்திக்கையில் வெள்ளைக்காரர்கள் இலங்கை முழுவதையும் தமது பூரண ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவர வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்த நோக்கத்திற்கு அமையவே தங்கள் ஏவலாளர்களை விட்டுப் போடிகளின் உரிமைகளைப் பறித்தெடுத்தனர் என்று கூறலாம். இவ்வாறு முற்குகர் தேசம் என வழங்கப்பட்டு வந்த வழக்கத்தினை இல்லாது செய்து விட்டதாக வெள்ளைக்கார எசமானர்களும், அவர்களின் உள்நாட்டு அடிவருடிகளும் பெருமை அடைந்திருப்பார்கள் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. ஆனாலும் மட்டக்களப்பில் நில உடமையாளர்களாகவிருந்து அதிகாரம் செலுத்திய மட்டக்களப்பில், தமிழ் மதமான சைவ மதத்திற்கு பண்டைய கோயில்கள் மூலம் அவற்றின் பாதுகாவலர்களாக இருந்து சைவம் தழைக்கப் பெரும் பணியாற்றிய, போடிகளை, மட்டக்களப்பு வரலாற்றிலிருந்து மறைத்து விடுவதென்பது எவராலும் செய்ய முடியாத ஒன்றாக என்றும் சரித்திரத்தில் நிலைத்திருக்கும்.

நிலைமைப் போடிகள்

நிலைமை எனும் சொல் கண்டியரசின் கீழ் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திற்குரிய ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கவனித்த ஒருவருக்கு வழங்கப் பட்டிருந்த பெயராகும். ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பில் 1766ல் இரண்டு

போடிகளை நியமித்தமையயிட்டு முன்பு கண்டோம்.பின் சில வருடங்களின் பின் போடிகளின் நியமனத்தில் கண்டி அரசனும் பங்கேற்றமையால் நிலைமை என்ற சொல்லும் போடி என்பதற்கு முன் வரலாயிற்று. அப்படியான போடிகளின் நியமனம் பிரித்தானியராட்சியிலும் சில தசாப்பதங்களுக்கு நீடித்தது. அப்படியாக இருந்த பலரின் பெயர் விபரம் வருமாறு;

நிலைமை வேலாப்போடி	-திமிலதீவு, உலகிப்போடிசுடி
நிலைமை பாலிப்போடி	-படையாண்டவெளி, படையாட்சிசுடி
நிலைமை கதிராமப்போடி	-மகிழடித்தீவு, காலிங்காசுடி
நிலைமை பெரிய கரவாகுப்போடி-(கரைவாகு)	
நிலைமை வைகாளிப்போடி	-(சம்பாந்துறை)
நிலைமை வீமாப்போடி	-(சம்பாந்துறை)
நிலைமை கதிராமப்போடி	-(புதுக்குடியிருப்பு)
நிலைமை சின்னத்தபிப்போடி	-(எருவில்)

ஏறாவுர்ப் பகுதியில் பலர் நிலைமைப் போடிகளாக நியமிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்களின் பெயர்கள் விபரங்கள் அறியப்படக்கூடாததாக உள்ளது. மட்டக்களப்பு நாட்டின் தென்பால் அக்கரைப்பற்று பாணகை முதலிய இடங்களில் இருந்தவர்களின் விபரமும் தற்போதைய நாட்டுச் சூழ்நிலையில் அறியக் கூடாததாக உள்ளது.

அங்: ஆ) பிரிவு II: பிற்காலப்போடிகளும் வன்னிமைகளும்

இங்கு பரம்பரையாக ஆட்சி நடத்திய வன்னியர்கள் ஒழிக்கப்பட்டதையும் பின் போடிகளின் நியமனங்களையும் பற்றி முன்னுள்ள அத்தியாயங்களின் மூலம் அறிந்து கொண்டோம். 1803ம் ஆண்டில் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட சண்டையைச் சாட்டாக வைத்து முற்குகப் போடிகளின் நிலங்களைப் பறித்தெடுத்த பின் ஆங்கிலேயர் அதனை இங்குள்ள எல்லோருக்கும் விற்பனை செய்யத் தொடங்கினர். பிரித்தானியாவின் இலங்கைக்கான தேசாதிபதிகளே உறுதி மூலம் இவ்விற்பனைகளை மேற்கொண்டனர். டச்சுக்காரர் காலத்திலிருந்து வந்த நிலமைப் போடிகளுக்கிருந்த நிலங்களில் பல அவர்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டன.

வன்னியப் பதவிகளும் மதம் மாறிய பலருக்கும் வழங்கப்பட்டன. தற்போது இருக்கும் பிரதேச செயலாளர்கள் (முன்பு பிரிவுக் காரியதிகாரிகள்) முறை 1946ல் அமுலுக்கு வரும் வரை இந்த வன்னிமைகளே கடமை ஆற்றினார்கள். அவர்களின் கீழ் “உடையார்மார்” கடமையாற்றினர். இவர்கள் சிவில் மற்றும் நீர்ப்பாச்சல் கடமைகளையும் மேற்கொண்டு வந்தனர். பரம்பரைச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த போடிகளின் வழிவந்தவர்களில் சிலர் தாமும் வன்னிமை வேலைக்காக மதம் மாறினர். இவர்களில் மண்முனை தென்மேற்கு எருவில் போரதீவப்பற்றுப் பகுதியில் அம்பிளாந்துறையில் இருந்த குஞ்சிளையாப்போடி என்பவரும் றொவேட் குஞ்சிளையாப்போடி என்ற பெயரில் மதம் மாறி வன்னியனாராக இருந்தார். இவரது தந்தை கதிராமப்போடியும் மதம் மாறி டானியல் கதிராமப்போடி வன்னியன் என்று அழைக்கப்பட்டார். இவர்கள் கடந்த நூற்றாண்டில் இப்பிரதேசத்திலிருந்த பிரபல வன்னியர்களும் போடிகளுமாகும். கதிராமப்போடி வன்னியன் மட்டக்களப்பிலும் குடியிருந்துள்ளார். இவர் இருந்த இடமே தற்போது வில்லியம் ஓல்ட் மண்டபம் அமைந்துள்ள வளவாகும். அத்தோடு தற்போது அரசாங்க மில் இருக்கும் பிரதேசமும் இவருக்கே சொந்தமாயிருந்தது. இதேபோல் இவருக்கு ஏராளமான நிலங்கள் மட்டக்களப்பின் பல பகுதிகளிலும் சொந்தமாயிருந்தது. அம்பிளாந்துறையில் மட்டும் ஒரே கண்டமாக சுமார் 1100 ஏக்கர் இருந்துள்ளது.

மட்டக்களப்பில் முன்பெல்லாம் வயல்களைச் சுற்றி வேலி அடைக்கும் வழக்கம் இருந்ததைப் பற்றி பலர் தெரிந்திருப்பார்கள். அம்பிளாந்

துறையில் இருந்த தமது வயலுக்குள் பன்றி வருவதைத் தடுக்க ஒரு பக்கத்தில் சுமார் ஒரு மைல் நீளமான மதிலைக் கட்டினார். பன்றி வராமல் தடுக்க இப்படி மதிலைக் கட்டிய போடியார் மட்டக்களப்பு நாட்டில் இவர் (கதிராமப்போடி வன்னியன்) மட்டுமே இருந்தார் என்று திடமாகக் கூறலாம். சுமார் 4 1/2 அடி உயரமான இந்த மதில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை முற்றிலும் அழிந்து போகாமல் அம்பிளாந்துறையில் இருந்தது. மட்டக்களப்பு நாட்டின் வடதென் பிரதேசங்களிலும் சில பிரபல போடிகள் இருந்துள்ளனர்.

முற்குக குலப்போடிகளிடமிருந்து நிலங்களையெல்லாம் ஆங்கிலேயர் பறித்தெடுத்த பின்னும் பல பரம்பரைப் போடிகள் மீண்டும் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து நிலங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கினர். மண்முனை வடதென் பிரதேசங்களிலே பல பிரபல போடிகள் சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்கள் வரையும் இருந்தனர். இவர்களில் மண்முனைப்போடி, தோம்புதோர் தம்பிப்போடி, சின்னத்தம்பிப்போடி கனகசபைப்போடி (கோட்டயப்போடி) ஆகியோர் பிரசித்தமான போடிகளாவர். வெள்ளைக்காரர் முற்குக குலத்தினருக்கிருந்த செல்வாக்கினைக் குறைப்பதற்காக அவர்களிடமிருந்த நிலங்களைப் பறித்து வேறு குலத்தவர்களுக்கும் விற்பனை செய்தனர். இவர்களில் பலரும் போடிகள் என்றே அழைக்கப்பட்டனர்.

மேற்கூறப்பட்டவாறு பல பிரபல போடிகள் இங்கு இருந்து மறைந்த பின் அவர்களின் சந்ததியினரும் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த கால கட்டத்தின் பின்னும் பல ஆண்டுகள் மட்டக்களப்பில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனர்.

ஊர்ப்போடி முறை

பிற்காலத்தில் குறிப்பாக டச்சுக்காரர் காலத்தின் பிற்பகுதியில் மட்டக்களப்பில் அதிகமான ஊர்களின் தலைவர்களாக “ஊர்ப்போடி”மார் செயற்பட்டு வந்தனர். சில ஊர்களில் ஊர்ப்போடிகள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே செயற்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் இருந்த ஆலயங்களின் பராமரிப்பாளர்களாக அவ்வூரிலிருந்த போடிகளே செயற்பட்டனர். அத்துடன் போடிகள் ஊர்களில் தரும கைங்கிரியங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்தனர். வீதியோரங்களில் சுமைதாங்கிகள் அமைத்தல், ஆட்கள் ஆறியிருந்து போவதற்கான தங்கு மண்டபங்கள் அமைத்தல் ஆகியவற்றிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர்.

நில உடமை வருமானத்தில் மட்டுமே தங்கியிருந்த சமூகக் கட்டுமான அமைப்பு, தொழிற்சாலைகளின் (Industries) பெருக்கத்தினால் சிறிது சிறிதாக மாறத் தொடங்கியதும், போடிகளின் முக்கியத்துவமும் குறையத் தொடங்கியது என்றே கூறலாம். மட்டக்களப்பு நாட்டில் முற்குக குலப்போடிகள் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்தபோதிலும் “போடி” என்னும் பெயர் நில உடமையாளர்களுக்கு மட்டும் இல்லாது முற்குக குலத்தினருக்குரிய பொதுவான பெயராக இடம்பெற்று ஒருவர் தனது மகன்மாருக்கு “போடி” என்ற சொல் பின்னால் (விகுதியாக) வரக்கூடியவாறு பெயரிடுவது மிக நீண்ட காலமாக இடம் பெற்று வந்தது. உதாரணம்:- கந்தப்போடி, முண்டாப்போடி, கதிராமப்போடி, செம்பாப்போடி போன்றவை. இப்படிப் பெயர் வைப்பது கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை அதிகமான வர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது.

தன்மத்தான் கிணற்றடி அமுது

இவை மாத்திரமன்றி இப்போடிகள் பிரதேசத்தில் உள்ள ஏழை மக்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கும் வேலையையும் செய்து வந்தனர். மண்முனை தென்மேற்குப் (கொக்கட்டிச்சோலை) பிரதேசத்தில் இருந்த சேவுகப்பற்றுப் போடிமார் வருடா வருடம் முன்மாரி வேளாண்மை வெட்டி முடிந்ததும் தன்மத்தான் கிணற்றடியில் (முதலைக்குடாச் சந்தியில்) வைகாசி மாதத்தில் பந்தல் நாட்டி வெள்ளை கட்டி ஏழை மக்களுக்கு அமுது கொடுத்து வந்தனர். சுமார் இரண்டு அவணம் 15 புசல் அரிசி சமைத்து கறிகளும் ஆக்கிக் கொடுத்து வந்த நிகழ்வு தெம்மத்தான் கிணற்றடி அமுது என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

சேவகப்பற்று மேல் கிழல் கண்டத்துப் போடிமார் தேவையான அளவு நெல், பணம் இவற்றைக் கொண்டு பொருட்களை வாங்கி சோறு கறி சமைத்து, மக்களுக்கு வழங்கும் வழக்கம் இந்த நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்கள் வரையிலும் நடைபெற்று வந்தது. மக்கள் இருந்து சாப்பிடும் பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டுவதனை முதலைக்குடாவிலிருந்த சலவைத் தொழிலாளர்கள் (வண்ணார்கள்) செய்து வந்தனர். சமைத்த உணவுகள் பகிர்ந்து முடியும்வரை காசங்களை உணவுப் பொருட்களுக்குக் கிட்ட வராமல் துரத்தி விடும் “காக்கா துரத்தும் வேலையை” மகிழடித்தீவு நாவிதர்கள் கவனித்துக் கொண்டனர். அமுது கொடுக்கும் பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டுவதற்காக வண்ணாருக்கு இரண்டு ஆட்பங்குக் காணி (12 ஏக்கர்) சேவுகப்பற்று மேல் கண்டத்திலும், நாவிதர்கள் காக்கா துரத்துவதற்காக இரண்டாள் பங்குக் காணி (12 ஏக்கர்)

சேவுகப்பற்று கிழல் கண்டத்திலும் போடிமாரால் அவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டிருந்தன. இக்காணிகளை போடிகள் உழுது விதைத்துத் கொடுத்து, பின் வேளாண்மை வெட்டிச் சூடித்தபின் அவற்றிற்குரிய கூலிகள் போக மீதி நெல் மேற்கூறிய இரு பகுதியாருக்கும் செல்லும். மிக நீண்ட காலத்திற்கு வழக்கத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் இவ்வழக்கம் அமுது கொடுக்கும் நேரத்தில் செய்யும் சேவைக்காகவே ஊதியமாக வழங்கப்பட்டு வந்தது. மாவட்டத்தின் வேறு பகுதிகளிலும் இது போன்ற சம்பவங்கள் நடந்ததாகத் தெரிய வருகிறது.

வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் நியமிக்கப்பட்ட வன்னியர்களும் அவர்களின் சம்பள விபரமும்

பண்டைய உரிமை வழிவந்த வன்னிய ராசாக்கள் டச்சுக்காரர் காலத்தில் ஒழிக்கப்பட்டாலும் அவர்களின் சந்ததியார் போடிகளாக ஆங்கிலேய ஆட்சியின் தொடக்கக் காலம்வரை கடமையாற்றினர். போடிகளும், நிலமைப் போடிகளும், நிலபுலங்களும், அதிகாரங்களும் உள்ளவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சி நிலை நிறுத்தப்பட்டு பின் “போல்புறாக் கமறான்” கமிசனின் சிபார்க்கள் ஏற்கப்பட்டு 1833 க்குப் பின் பிராந்திய நிருவாகிகளாக சம்பளம் பெறும் வன்னிமைகள் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் கீழ் உடையார்மார் கடமையாற்றினர்.

மட்டக்களப்பில் சென்ற நூற்றாண்டில் நியமிக்கப்பட்ட வன்னியர்கள் வன்னிமையின் பெயர் பிரிவு சம்பளம்

வன்னிமையின் பெயர்	பிரிவு	சம்பளம்
1) C.D.கதிராமப்போடி வன்னியன்	சம்மாந்துறையும் நாடுகாடுப்பற்றும்	12 (12 பவுண்)
2) கதிராமப்போடி றொவேட் குஞ்சினையாப்போடி வன்னியன்	மண்முனைப்பற்று	12 "
3) சின்னத்தம்பிச்செட்டி தம்பையா வன்னியன்	நிந்தவூர், அக்கரை பாணமைப்பற்று	12 "
4) A.அகமதுலெவ்வை வன்னியன்	கோறளைப்பற்றும் ஏறாவூர்ப்பற்றும்.	15 "
5) நிலம் சின்னத்தம்பிப்போடி வன்னியன்	எருவில், போரதீவும் கரவாகுப்பற்றும்.	12 " 12 "
6) W.J.சுப்பிரமணியம் வன்னியன்	விந்தலைப்பற்று	12 "

மட்டக்களப்பு 09 உடையார் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவர்கள் இவ்வன்னியர்களின் கீழ் கடமையாற்றினர். பிற்கால ஆங்கிலேயர்கால வன்னியர்கள் பற்றிய விபரங்கள் “மொனாகிறன் ஒவ் பற்றிக்கலோ” என்னும் நூலிலிருந்து பெறப்பட்டவை.

அங் (இ) முற்குகக் குடிகள்

தொன்றுதொட்டே முற்குகர் தம்மிடையே ஏழு குடிகளாக வகுத்துச் செயற்பட்டனர் என்பதனை முதல் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்ட இரண்டாவது கல்வெட்டுப் பாடலில் வரும் “ஓரேழு முற்குகர்” என்னும் வரிகளில் இருந்தே அறியலாம். இந்த ஏழு குடி முற்குகரைப் பற்றிய கல்வெட்டுப் பாடல் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

**“சீர் தங்கு வில்லவராம் பணிக்கனாரும்
சீறந்த சட்டிலான் தனம் செயன்றான்
கார் தங்கு மாளவன் சங்குப்பத்தன்
கச்சிலாகுடி முற்குகர்னமேழெகாண்”**

இன்னுமொரு பாடலில்:

**“சீர் தங்கு வில்லவராம் பணிக்கனாரும்
சீறந்த படையாண்டானே உலகிப்போடி
கார்தங்கு மழுவரசன் தனஞ்செயன்
கலிங்கன் எனக் குடிகள் ஏழு”**

என்றும் கூறப்படுகின்றது. இந்த இரு பாடல்களிலும் முதற் பாடலில் வரும் வில்லவன், பணிக்கன், சட்டிலான், தனஞ்செயன், மாளவன், சங்குப் பத்தன், கச்சிலாகுடியான் என ஏழு குடிகள் கூறப்படுகின்றது. இரண்டாவது பாடலில் வில்லவன்குடி, பணிக்கனார்குடி, படையாண்டகுடி, உலகிப் போடி, மழுவரசன்குடி, தனஞ்செயன்குடி, காலிங்கன்குடி என ஏழு குடிகள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை உற்றுநோக்குகையில் இப்பாடல்கள் வெவ்வேறு ஆட்களால் எழுதப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டுமென எண்ண வேண்டியுள்ளது. முதற் பாடலில் வரும் மாளவன் குடியென்பதும், வில்லவன் குடியென்பதும் முற்காலத்தில் இங்கு வழக்கத்திலிருந்தது என்பது பற்றிக் கூறமுடியாதுள்ளது. ஆனால் தான்தோன்றீஸ்வரர் திருப்ப டையின் கீழ் 1913ம் ஆண்டிலிருந்து திருவிழாச் செய்யும் குடிகளில் இவர்கள் இல்லை. இரண்டாவது கூறப்பட்டுள்ள பாடலிலும் வில்லவன் குடியோடு கூறப்பட்டுள்ள மழுவரசன் எனும் குடியென்பது தற்போது மட்டக்களப்பின் தென்பாக்கமாகிய அக்கரைப்பற்று, திருக்கோயில் பகுதிகளில் வழக்கத் திலிருக்கிறது. இக்குடியினர் தம்மை வேளாளர் குடியினர் என்று தெரிவிக்

கின்றனர். முதலியார் எஸ்.ஓ.கனகரெத்தினம் என்பவர் தாம் வெளியிட்ட "த மொணோகிராவ் ஒவ் பற்றிக்கலோ" எனும் நூலில் (1921ல் வெளியிடப்பட்டது) முற்குட்குடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடு கையில் உலகிப் போடிசுடி, காலிங்காகுடி, படையாண்டகுடி, கோப்பிகுடி, சங்கரப்பெத்தான்குடி, பணிக்கனார்குடி, கச்சிலாகுடி, பெத்தாண்டபடை யாண்டகுடி என எட்டுக் குடிகள் இருந்ததாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

இப்படிக் கல்வெட்டுப் பாடல்களில் சில மாறுபாடுகள் வந்துள்ளமையால் முறையான முற்குடக் குடிகள் ஏழு எனவென்பதையிட்டுத் தீர்மானிப்படுவதில் சில கஸ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. திரு.கனகரெத்தினம் முதலியார் அவர்கள் தெரிவித்ததன்படி எட்டுக் குடிகள் கொக்கட்டிச் சோலைத் தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கவில்லை. 1913ம் ஆண்டிலிருந்து ஏழு குடியினரே இருந்துள்ளனர். அதிலும் சங்கரப் பெத்தான்குடி, பெத்தாண்ட படையாண்டகுடி என்று வரும் இரு பெயர்களையும்விட பெத்தான்குடி என்ற பெயரில் மட்டுமே இன்றுவரை இக்குடி அழைக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. பெத்தாண்ட படையாண்ட குடி என்பதில் இருந்துதான் பெத்தான்குடி மருவி வந்ததென ஒரு கதை இங்கு பேசப்பட்டு வருகிறது. முற்குகரில் ஏழு குடியினர் என்று எடுத்தால் மேற்கூறப்பட்ட இரு குடிகளில் ஒன்று தவறாகக் கணக்கில் எடுக்கப்பட்டது என்றுதான் கொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது. மட்டக்களப்பு நாட்டின் வடபாகத்தில் காலிங்காகுடியினர் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்க, தென் பாகத்தில் பணிக்கனார் குடியினரே இன்றும் செல்வாக்குடையவர்களாக இருக்கின்றனர். தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயத்தில் திருவிழாச் செய்யும் குடிகளில் 1915ம் ஆண்டுவரை பணிக்கனார் குடியும் இருந்ததாகவும் பின்பு அக்குடியினரில் போதிய ஆட்கள் இல்லாமற் போனதால் அவர்களின் திருவிழா செய்யாமல் விடுபட்டுப் போனதெனவும் தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயப் பொதுக்கூட்டக் குறிப்பிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. (இவ்விபரம் 28 ஆடி 1918 திகதியப் பொதுக்கூட்டக் குறிப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.)

ஏழு குடியினரில் கலிங்க மன்னருக்கு மிக நெருக்கமாகப் பணி புரிந்தோரின் சந்ததியினர் பிற்காலத்தில் காலிங்காகுடியினர் என்றும், படைத்தலைவனாகப் பணிபுரிந்தோரின் சந்ததியினர் படையாட்சி குடியென்றும், மண்முனையில் அரசியாகவிருந்த உலகநாச்சியின் பரம் பரையில் வந்தவர்களே உலகிப்போடிக்குடியென்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள் என்றும் மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. கொக்கட்டிச் சோலைத் திருப்படைக் களஞ்சியத்தில் கஞ்சி முட்டி கூறும் கல்வெட்டில்

மண்முனை என்பது உலகிப்போடி குடியினர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை வலியுறுத்துவதாகவே உள்ளது. மற்றைய குடிகள் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றதென இன்று சரியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.

மட்டக்களப்பிலுள்ள திருப்படைக் கோயில்களில் ஒன்றான ஸ்ரீதான் தோன்றீஸ்வரர் ஆலய வண்ணக்கர்களாக மேலே கூறப்பட்ட காலிங்காகுடி, உலகிப்போடி குடி, படையாண்டகுடி எனும் மூன்று குடிகளைச் சேர்ந்த வண்ணக்கர்கள் மட்டுமே தொன்றுதொட்டு இதன் பரிபாலகர்களாக, 1976ல் ஆலய நிருவாக சபையொன்று அமைக்கப்படும் வரை இருந்து வந்தனர். மூன்று குடிகளிலும் உலகிப்போடி வண்ணக்கருக்கே கோயிலில் முன் முதன்மை முன்னீடு வழங்கப்படுவது நீண்டகாலந்தொட்டே மரபாக இருந்தும் வருகின்றது. அதன் பின் மற்ற வண்ணக்குமார்களுக்கு வழங்கப்படும். முற்குகரில் ஏழு குடிகள் வந்த வரலாற்றைப் பற்றி மட்டக்களப்புப் பூர்வ சரித்திரத்திலே பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

மதிவேவு உலகுபுகழ் தசரதன் வரு ராச மரயிலுயர்
குகசேன வம்சமுடி சீரசீலணியும், மலர்வேவு
கழணி சூழ் ராமநாடரசாண்ட மறவர் குலமாதிரெழுவர்
வடநாடு விட்டு கிலங்காபுரியில் வருவேளை - மணமகன்
சீறைகளும் உறவினர்கள் ஆறுகுடிகள் - மணிமேவு
கிராமேஸ்வரத்துதிகள் செய்தபின் மாலோட மீதேறியே
வளராழி தாண்டி வெகு அநூரதன் ஆடலோடு வளர் நகரமேவீ வரவே
வசைபட்ட மாது ஒருவரன் நகரமுற்றார், மற்றோர்கள் சென்றுவரவே
மறவர் குலமாதிராடு வன்னியரிலைந்துகுடி வந்தமுறைவந்ததம்மா
பதிமேவுமுங்கள் மரபேதென்று கலைவஞ்சி பணிவோரிடத்தில் மொழியப்
பசுபந்தன் செய்திட்ட ஐந்துகுடி -
ஓதமொழி பரராசர் மரயிலுயரும், படர் நாகக்கொடி
உயர் வடநாடு அத்திபுரம் பாண்டு மகாராசர் மரபாம்,
பண்டு கமத்தொழில் என்றுஞ் செய்துண்டு வந்தகுலம்
பதவியே பதவியிசுவே.
பசுமினிப் பெண்களே உங்களடியாக்கியே பாதுகாத்தருளுமென்ன
பரிதாபமோடணைந்தன்னவர்கள் திரிகோணப்பதியில் வந்துலிங்கம்
பண்டினோடு தெரிசனைகள் அன்போடியற்றியே
பாங்கு பெறுமட்டுமா, நகருடு சென்று குகப்படையோடுகலந்து
பாவையிரெழு வரீலிருவர் மண்மனையிலும் மாகதிமேவு
ஐவரீலொருவர் எருவீலிலும் கரைவாகில் ஒருவரும்

மா கழனி காளகங்கை அக்கரைநாடு இருமங்கைகதழிற்பதியிலமர
 மாகாட்சியாடு ஒரு மாகு பால் நகையிலே யமர
 அவரவர் கணவருடனே கலைதங்கு ஏழுபெண் நாமமது
 கலைவஞ்சி, மங்கியம்மை, களபமுலைசெட்டிச்சி, மகிழம்மை,
 நாச்சியம்மை, வீரம்மை, பாலம்மை கனககுண ஏழம்மையும்
 கடவாரணத்திலுயர் ஏழுகண்டமெனவன்று வந்தமுறையே,
 கதிரை நகராசாண்ட லோகேஸ்வரன் காலம் குகநாடுறைந்து மடவார்
 கழனி நகராக்கிவன ஏரிகளியற்றியும் இந்தியாகன மாவு தானியங்கள்
 நதிதங்கு கழனிகள் செய்முறைகள் செப்பியும் நகரேற்றிட்டுவிக்கும்
 நல்லகவை யுண்ணவும் ஆடையுடை நாகரீகமுட்டியும்,
 நாடிவனவேடுவர்களை, உழவரென வாழ்த்தியே நகரியற்றி இருக்கவைக்கும்
 நாடகம் பல தாளவீணை ஒலமீட்டவும் நன்மனையில் வாழவைக்கும்
 நரபால ஸீசங்க போதிசுகளென்னவும் அவரவர்கள் போடியெனவும்
 நல்ல சுப்போசனத்துயர் ராம நாட்டிலுயர் நங்கையெழு பெண்கள் வரவால்
 நதி மட்ட நகராண்ட முக்குவரிலேழுசுடி நவீவந்து நவீவதறியே.

மேலே கூறப்பட்ட பாடலில் ஏழு மறவர் குலத்தைச் சேர்ந்த மாதர்கள்
 மட்டக்களப்பு நாட்டிற்கு வந்து மண்முனையில் இருவரும், ஒருவர் எருவிலும்,
 இன்னுமொருவர் கரைவாகிலும், காளகங்கை, அக்கரைநாடு என்னும்
 இடங்களில் இரு பெண்களும் பாணகையில் ஒருவருமாக ஏழு இடங்களில்
 குடியமர்ந்தனர் என்று கூறப்படுகின்றது. இவ்வேழு பெண்களின் பெயர்களும்
 கலைவஞ்சி, மங்கியம்மை, செட்டிச்சி, மகிழம்மை, நாச்சியம்மை, வீரம்மை,
 பாலம்மை என்பதாகும். முற்குகர்குடிகள் தாய்வழி மூலமே ஏற்பட்டு
 இன்றும் அவ்வாறே நடைமுறையில் உள்ளன. பண்டைய நாட்களிலிருந்து
 ஒரு தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிரிந்து பெருகியவர்களின் சந்ததிகளே
 இன்றும் ஒவ்வொரு குடியினராக இருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒரே குடியாய்
 இருப்பவர்கள் தங்களைச் சகோதரர்களாகவே இன்றும் எண்ணி அவ்வாறே
 நடைமுறையிலும் செயற்பட்டு வருகின்றனர். இதனால் ஒரே குடியினருக்குள்
 திருமண உறவுகள் நடப்பதில்லை.

குலவிருதுகள்

மட்டக்களப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு சாதியினருக்குரிய குல விருதுகள்
 பற்றிக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. முற்குகரைப் பொறுத்தவரை ஏழு குடி
 யினருக்கும் தனித்தனியே குடி விருதுகள் இன்றும் வழக்கத்திலுள்ளன.
 இன்றும் அவ்விருதுகள் இக்குலத்தாரின் மாடுகளுக்கு குறி சுடும்போது
 பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. மாடுகளில் காணப்படும் குறியில் இருந்து

ஒரு மாடு எக்குடியாருக்குச் சொந்தமானது என்பதை இலேசாக அறியலாம். மேலும் ஒரு குடியினைச் சேர்ந்தவர் அக்குடியைச் சேர்ந்த மற்றவர்கள் மீது கூடிய பாசத்துடன் நடந்து கொள்வதை இன்று காணக்கூடியதாக உள்ளது.

குடி விருதுகள்

1. காலிங்காகுடி - செங்கோலும் வாளும். (தற்போது சீனிபுள்ளியும் மீவும் என்று கூறப்படுகிறது.)
2. உலகிப்போடிகுடி - எட்டுக்கால்.
3. படையாட்சிகுடி - பட்டிச்சங்கு முடியெழுத்தாணி.
4. பணிக்கனாகுடி - மந்துவளையம்.
5. கச்சிலாகுடி - வட்டச்சக்கரம்
6. கோப்பிகுடி - ஆறுகால்
7. பெத்தான்குடி - சுளிச்சங்கு

முற்குகக் குடிகளைப்பற்றி இங்குள்ள கல்வெட்டு என்று அழைக்கப்படும் ஏட்டுப்பிரதியில் கூறப்பட்டள்ளதையும் இங்கு நோக்க வேண்டியுள்ளது.

முற்குகக் குடிகள்

வல்லவாராயன்குடி
சங்கரப்பெத்தான்குடி
மாளவன்குடி

இம்முன்று குடியும் ஒரிசா தேசமிருந்து வன்னியன்களில் பணிக்கன், தனம்செறியன், படையாண்டான் மூவரும் முன்று பெண்களை மணந்த படியால் முற்குகக் குடிகள் என்று வந்தது.

சங்குப்பெத்தான்குடி
சட்டிகுடி
கச்சிலாகுடி
கோப்பிகுடி
மாளவன்குடி
குண்டன்குடி
முறண்டன்குடி

இவர்கள் மறவர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மட்டக்களப்பிலிருந்து திமிலர் துரத்தப்பட்டபின் கலிங்க நாட்டரசனால் வரவழைக்கப்பட்டு திமிலர் வாழ்ந்த பகுதிகளில் குடியேற்றப்பட்டு காவலர்களாக கடமையாற்றினார்கள்.

ராசகுடிகள்

காலிங்காகுடி (கலிங்ககுலம்)

உலகிப்போடிகுடி (வங்கர்குலம்)

குகன் குடிகள்

படையாட்சிகுடி

பணிக்கனார்குடி

தனம்செறிகுடி

இவர்கள் மூவரும் கலிங்க நாட்டில் வன்னிப மந்திரியாயிருந்தவர்கள்.

மட்டக்களப்பில் இப்பொழுது தனம்செறிகுடியென்று அழைக்கப்படும் தனம்சனாகுடி பெரிதும் அருகிவிட்டது. சில இடங்களில் ஒன்றிரண்டு பேர் இருப்பது அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. மாளவன்குடியென்று ஒன்று இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.

அங் (ஈ) குடிகளின் “வயிற்றுவார்”(உட்பிரிவுகள்)

ஒவ்வொரு குடியினிலுமுள்ள உட்பிரிவுகளே “வயிற்றுவர்கள்” என அழைக்கப்படும். ஒரு பெண்ணின் வயிற்றிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற கருத்தே வயிற்றுவார் என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளாகுமென்று கூறலாம். அதுமட்டுமன்றி அவ்வாறு பிரிந்த பெண்கள் பல்வேறு இடங்களில் சென்று வாழும் போது அவ்விடங்களில் இருந்து வேறு இடங்களுக்கு குடிபெயர் பவர்களும் அவ்விடத்திலிருந்து பெயர்ந்த வயிற்றுவார் என்று இடத்தின் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கப்படுவது வழக்கமாகும். (உ+ம்) சத்துருக் கொண்டான் வயிற்றுவார், எருவில் வயிற்றுவார், சோதயன்கட்டு வயிற்றுவார் போன்றன. அதுமட்டுமன்றி வேறு குறிப்பிட்ட பெண்ணினது அல்லது ஆணினது பெயரில் அழைக்கப்படுவோரும் உண்டு. வயிற்றுவார் என்பதை வகுத்துவார் என்றும் அழைப்பதுண்டு.

இவற்றை ஒவ்வொரு குடியின் வயிற்றுவார்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதும் போது அறிந்து கொள்ளலாம். மட்டக்களப்பின் எழுவான்கரைப் பிரதேசங்களில் பல இடங்களில் இவையெல்லாம் சிறிது சிறிதாக மறைந்து விட்டாலும் படுவான்கரை என்று அழைக்கப்படும் பிரதேசத்தில் குறிப்பாக மண்முனை மேற்கு, மண்முனை தென்மேற்கு, வெல்லாவெளி உதவியர சாங்கதிபர் பிரிவுகளிலும் ஏறாவூர்பற்றில் குடியிருப்பு, ஏறாவூர் மற்றும் ம.தெ.எருவில், மகிமூர், கழுதாவளை, கிரான்குளம், புதுக்குடியிருப்பு மற்றும் இவற்றையண்டிய சில கிராமங்களிலும் இவை பற்றி இன்றும் பேசப்பட்டுவருவதை இன்னும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இங்கெல்லாம் முற்குக் குலமக்கள் இன்றும் அதிக அளவில் வாழுவதே இதற்குரிய காரணமாகும்.

இனி ஒவ்வொரு குடியிலுமுள்ள வயிற்றுவார் பற்றி விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

I. காலிங்காகுடி வயிற்றுவார்.

- அ) சத்துருக்கொண்டான் வயிற்றுவார்
- ஆ) ஏறாவூர் வயிற்றுவார்
- இ) மங்கிகட்டு வயிற்றுவார்
- ஈ) வவுணதீவு வயிற்றுவார்
- உ) எருவில் வயிற்றுவார்
- எ) புளியடிமடு வயிற்றுவார்
- ஏ) கொம்பி (கிழவி) வயிற்றுவார்

II. உலகிப்போடிசுடி

- அ) திமிலதீவு வயிற்றுவர்
- ஆ) அக்கரைப்பற்று வயிற்றுவர்
- இ) சோதயன் கட்டு வயிற்றுவர்
- ஈ) போரதீவு வயிற்றுவர்
- உ) சங்கையன் கூட்டம்
- ஊ) குறிஞ்சாத்தீவு வயிற்றுவர்
- எ) குறப்பத்தி கூட்டம்

III. படையாண்டசுடி

- அ) பெரியதெரு வயிற்றுவர்
- ஆ) கிரான் வயிற்றுவர்
- இ) கொட்டாலி கத்தறை
- ஈ) மங்கட்டு வயிற்றுவர்
- உ) திமிலதீவு வயிற்றுவர்

படையாண்ட சூடியில் காரியப்படையாண்டசூடி, வீரியப்படையாண்ட சூடி, சூரியப்படையாண்டசூடி என மூன்று பிரிவுகள் இருந்துள்ளன என்று தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

IV. பணிக்கனார்குடி

- அ) எருவில் வயிற்றுவர்
- ஆ) கரவாகு வயிற்றுவர்
- இ) காரைதீவு வயிற்றுவர்
- ஈ) போரதீவு வயிற்றுவர்

V. கச்சிலாகுடியாரில் அதிக வயிற்றுவாரில்லையென்றே கருதப்படுகின்றது.

VI. கோப்பிசூடி

இக்குடியில் வயிற்றுவர் உள்ளது.

- அ) பெரிய நீலாவணை வயிற்றுவர்
- ஆ) வீரமுனை வயிற்றுவர்

VII. பெத்தாங்குடி

- அ) புதுக்குடியிருப்பு வயிற்றுவர்
- ஆ) நாதனை வயிற்றுவர்
- இ) சந்திவெளி வயிற்றுவர்
- ஈ) மண்முனை வயிற்றுவர்

குணைநூல்களும் அடிக்குறிப்புகளும்

அத்தியாயம் - 2

அங்கம் - அ

01. கலியுகம் 4640 - 4680 (கி.பி 1578 வரை) வரையும் எதிர்மன்னசிங்கன் மட்டக்களப்பை ஆண்டான் என்று மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் கூறு கின்றது.

02. வெல்லச - இப்பெயர் வெள்ளரசுநாடு என்னும் தமிழ்ப்பெயரில் இருந்து வந்ததாக முதலியார் எஸ்.ஒ.கனகரெத்தினம் தனது "மொனோகிராவ் ஒவ் பற்றிக்கலோ" எனும் நூலில் கூறுகின்றார். (வெளியீடு - 1921 ; பக்-34)

03. போர்த்துக்கீசர் கால இலங்கை (Ceylon the Portugease Era) - P.E.பீரிஸ். (பக் - 323)

04. மட்டக்களப்பு பிரதேச சாகித்திய விழா மலர் - 1993 ஆவணியில் திரு.டி.சிவராம் எழுதிய 16ம் நூற்றாண்டில் மட்டக்களப்பு - போர்த்துக்கீச ஆவணங்கள், போடி கல்வெட்டு பற்றிய ஒப்பீடு எனும் கட்டுரை (பக்-13)

05. மேற்படி கட்டுரை

06. மட்டக்களப்பில் ஆட்சி செலுத்தியதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள வன்னியர்கள் (பிதா குயறோசின் புத்தகம் - (பக் - 18)

07. மட்டக்களப்புப் பிரதேச சாகித்திய விழா - 1993 திரு.டி.சிவராம் அவர்களின் கட்டுரை.

08. மேற்படி விழா மலர்

09. மேற்படி விழா மலர்

10. மட்டக்களப்பு தமிழாராச்சி மகாநாட்டு மலர் - பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களின் கட்டுரை. 1976 மார்ச்

11. மேலது

12. 1911ல் மக்கள் தொகைக் கணிப்புக்குப் பொறுப்பாய் இருந்த உத்தியோகத்தர் ஈ.வி.டென்காம் என்பவரது அறிக்கை. (பக் - 226)

13. மட்டக்களப்பு மான்மியம் (பக்கம் - 99)

14. போர்த்துக்கீசர் கால இலங்கை - P.E.பீரிஸ் (பக் - 323)

15. 16.11.1996 வீரகேசரியில் வெளியான கட்டுரை - ம.க.அ.அந்தனிசில்

16. True and Exact Description of Ceylon-by.Rev.Phillipus Baldaeus.

17. மட்டக்களப்பு தமிழாராச்சி மாநாட்டு நினைவு மலர் - பேராசிரியர். சி.பத்மநாதன் அவர்களது “முற்குகரின் சாதிவளமை” எனும் கட்டுரை.

18. மட்டக்களப்பு முற்குகதேசம் என்று அழைக்கப்பட்டது என்று கூறுகிறார். E.B.டென்ஹாம் (Ceylon at the Census of 1911-Report-by E.B.Denham)

20. டச்சுக் கவனர் வான்சூயன்சின் 12.04.1675ம் ஆண்டு அறிக்கை.
“Much also depends on the Batticaloa Moquos, who are violent, faithless, and bad people to whom may be attributed, all the trechery which has befallen us, in the whole district, and accordingly the commandelr with conspicuous fore sight, has detained all the chiefs and their families. as in a prison on the Island of pulian and Cinnacallathe, with the exception of a certain Ilamsinka Vanniya, in the district of ERRAOU (Eravur) who according to my express advice, as soon as he falls into our hands, should be sent here to Colombo, or else to the Fort of Jaffnapatum. which is the best way for controlling evely deposed people”

-Report of Ryckloff Van Goens (Dutch) Governor of Ceylon delivered on April 12, 1675.

அங்கம் - ஆ

1. இலங்கையும் டச்சக்காரர்களும் (Ceylon and the Hollanders) - பி.ஈ.பீரிஸ் பக்.98
2. The bulk of the District was divided among Seven Mukkuwa Chiefs Called "Podies" - P.E. Pieris.
3. மேற்படி விபரங்களெல்லாம் ஆய்வாளர் டி.சிவராம் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து பெறப்பட்டது - மட்டக்களப்பு பிரதேச சாகித்திய விழா- 1993.
4. மேலது
5. திருக்கோயில் பற்றிய விபரங்கள் - ஈரேழு சப்தஸ்தலங்கள் என்னும் நூலில் அட்டப்பள்ளம் திரு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய திருக்கோயில் பற்றிய கட்டுரையிலிருந்து.
6. மட்டக்களப்பு மாணியம் - பக் - 67, 68.

முற்குவச் சட்டம்

இலங்கையில் வாழ்கின்ற இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய வழக்காற்றுச் சட்டங்களில் (CUSTOMORY LAWS) யாழ்ப்பாணத்து (மக்களுக்கு) வேளாளருக்குரிய தேச வழமைச்சட்டமும், முற்குவர்களுக்குரிய முற்குவச் சட்டமும் பிரதானமானவை ஆகும். இது முக்குவர் வளமை என்றும் அழைக்கப்படும். முக்குவச்சட்டம் மட்டக்களப்பில் மாத்திரமன்றி இலங்கையின் வடமேற்குப் பிரதேசமான புத்தளம் பகுதியிலும் வெகு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே வழமைச் சட்டமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. புத்தளத்தில் வாழ்ந்த முக்குவர்களில் பலர் வேற்று மதத்திற்கு மாறினாலும், அங்கு வாழ்ந்த சைவசமயத்தவர்களும், கிறிஸ்தவ சமயத்தவர்களும் கடந்த நூற்றாண்டின் (19ம் நூற்றாண்டு) நடுப்பகுதி வரை முக்குவ மரபுகளையே பின்பற்றி வந்தனர். மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த முக்குவர்களைப் பொறுத்தவரை முக்குவச் சட்டம் மிக நீண்ட காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. மட்டக்களப்பில் குடியேறிய மற்றச் சாதியினரும் முக்குவச் சட்டத்தையே பின்பற்றி வந்தனர். பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் மட்டக்களப்பில் மற்றச் சாதி மக்களும் முக்குவச் சட்டத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்ததைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில் “மட்டக்களப்பு தேசத்தைப் பொறுத்தவரை முக்குவரின் சாதி வளமையே எல்லாத் தமிழருக்கும் பொதுவான சட்ட நெறியாகக் கொள்ளப்பட்டது.” (மட்டக்களப்பு - அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மலரில் உள்ள கட்டுரை 1976, பங்குனி) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புத்தளத்து முக்குவர்களுக்கு முக்குவ வளமையை அமுல்படுத்த முத்தோர் கூடம் எனும் அமைப்பு இருந்ததாக தெரிவிக்கப்படுகிறது. மட்டக்களப்பு முக்குவருக்கும் இப்படி ஒரு அமைப்பு இருந்ததாக “சேர் அலெக்சாண்டர் யோன்ஸ்ரன்” தெரிவிக்கிறார். மட்டக்களப்பில் பல பகுதிகளிலும் அரசு செலுத்திய முக்குவ வன்னிய ராசாக்கள் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பிருந்தே முக்குவ வளமையைக் கடைப்பிடிப்பதற்காக இப்படியான ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி இருக்க வேண்டும் எனக் கூறலாம்.

நீண்ட காலமாக மட்டக்களப்பு முக்குவர்களின் சொத்துரிமை பற்றி தீர்மானிக்கும் முக்குவச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டு வந்து பின் அன்னியரான போர்த்துகீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரால் இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகள் கைபற்றப்பட்ட பின்பும் அன்னியர்கள் மட்டக்களப் பிலும், புத்தளத்திலும் முக்குவர் வளமையை ஏற்றுக்கொண்டு செயற்பட்டனர். போர்த்துகீசர் இலங்கைத் தமிழர்களின் சட்டங்களைத் தொகுப்பதில் எவ்வித அக்கறையும் செலுத்தவில்லை. ஆனால் ஒல்லாந்தர் புத்தளத் திலும், மட்டக்களப்பிலும் முக்குவச் சட்டத்தைத் தொகுத்து அதனைத் தமது ஆட்சி அதிகார சபையிலும் கடைப்பிடித்தனர்.

மட்டக்களப்பிலும் ஒல்லாந்தர் சிவில் நிருவாக சபையான லான்றாட் (LAND RARRD) என்னும் சபை ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் போது செயற்பட்டு வந்தது. முக்குவரின் சாதி வளமை பற்றிய பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்படுகிறது.

முக்குவரின் சாதிவளமை

1.

உரிமையின் வகை:- ஒரு தலைமைக்காரனுக்கு இராசாக்களாலே கிடைத்திருக்கின்ற உறுதி ஒப்பந்தங்களும் முதுசமான ஊர்க்காணி உடமைகளும் அந்தத் தலைமைக்காரனுக்கு பிற்காலம் அவன் சகோதரங்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அவன் தாய்வழிச்சனத்துக்கும் சேரும். அவன் தானாகத் தேடிய சோம்கள் அவன் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சேரும். அவன் சீதனமாகப் பெற்ற சோம்கள் அவன் பிள்ளைகளுக்குச் சேரும். அவன் பிள்ளைகள் இல்லாமல் இருந்தால் அவன் முதுசோமாகக் கொண்டு வரப்பட்ட சோம்கள் அவன் பெண் சாதிவழிச் சனத்துக்குச் சேரும். அவனால் தேடப்பட்ட சோம்கள் இருந்தால் அவன் வழிச்சனமும் அவன் பெண்சாதிவழிச்சனமும், சமபங்காகப் பிரித்தெடுத்துக் கொள்கிறது.

2.

சீதனம் கொடுக்கின்ற வகை:- அவனாற் தேடப்பட்ட வகைகளிலும், அவன் சீதனம் கொண்டு வந்ததுகளிலும், அவன் சம்மதியான மட்டும் ஒரு உடன்படிக்கையில் சகலதுங் கண்டெழுதிச் சீதனம் கொடுக்கின்ற வழமை. அவனுக்குப் பிற்காலம் சீதனம் கொடுத்தது போக அதிகமாக விடுவிக்கப்பட்ட சோம்கள் சீதனம் பெற்றிருந்த பிள்ளையும், இருக்கப்பட்ட பிள்ளையும் சரிபங்காகப் பிரித்துக் கொள்கின்றதுமுண்டு.

அவன் கடன்பட்டிருந்தால் அவன் சீதனம் கொண்டு வந்த சோம்கள் விற்கக்கூடாது. அவனாற் தேடப்பட்ட சோம்கள் விற்கலாம்.

முதுசமாயிருக்கின்ற சோம்கள், அவன் சீவனோடிருந்தால் விற்கலாம். அவன் செத்தால் அவன் சகோதரர், மருமக்கள் விற்கக் கொடுக்க மாட்டார்கள். மஞ்சள் நீர்ப்பிள்ளை ஆணாகிலும், பெண்ணாகிலும் ஒரு பிள்ளையை எடுத்து வளர்த்தால் வளர்த்தவன் சம்மதிக்க அந்தப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்த சோம்களுக்கு உறுதி கொடுத்து அந்த உறுதிப்படி ஆட்சி பண்ணிவரும். உறுதி கொடாது போனால் அந்தப் பிள்ளைக்கு பிற்காலம் வளர்த்தவன் கொடுத்த சோம்கள் அந்தப் பிள்ளையின் வயிற்றுவாருக்கு சேரமாட்டாது. உறுதி கொடுத்திருந்தால் வளர்த்த பிள்ளையின் வயிற்றுவாருக்குச் சேரும். வளர்த்த பிள்ளைக்குப் பிள்ளையில்லாமல் மரணிக்கச் சம்பவித்தால் பிள்ளை வளர்த்தவரது, அல்லது அவனது பிதா வழிக்குச் சேரும்.

காணி, பூமி, தோட்டம் முதலானவைகள் ஆட்சிப்படுத்தும் விதங்கள்:-

3. காணியுள்ளவனிடத்தில் காணி இல்லாதவன் வந்து காணி கேட்டுத் தன் செலவாக காணிவெட்டிச் செய்கை பண்ணினதேயுண்டானால் அவன் செய்த செய்கையிற் காணி உள்ளவனுக்கு ஒரு பங்கும், செய்கை பண்ணினவனுக்கு இரு பங்குமாகக் கையாடி ஆட்சி பண்ணுவான்.

காணியுள்ளவன் தன் செலவாக காடுவெட்டி வேலியமைத்து ஒரு காணியில்லாதவனுக்கு செய்கை பண்ணக் கொடுத்தேயுண்டானால் அவன் செய்த செய்கையில் காணி உள்ளவனுக்கு அரை வாசியும், செய்கைபண்ணினவனுக்கு சரியரைவாசியுமாக இருக்கும். காணியுள்ளவனிடத்தில் செய்கை பண்ணினவன் கடன் வாங்கியிருந்தால் அந்தக் கடனுக்கு அவன் செய்த செய்கையை விலை வைத்துக் கொடுக்கிறது. இருவிதமும் செய்கை பண்ணினவன் மேல் புரோசனம் மேற்கொள்கிறது. காணி அவனுக்கு சோமாக மாட்டாது. அவன் செய்த செய்கை உள்ளமட்டும் மாறாமல் புரோசனங் கையாடி வருவான்.

நன்கொடை வகை:- ஒரு காணியை ஒருதனுக்கு நன்கொடையாக அவன் பிரியத்தின் படி ஆட்சி பண்ணிக் கொள்ளவும், நன்கொடை கொடுக்கவும் உறுதியும் கொடுத்து, காணியும் கொடுத்தேயுண்

டானால் நன்கொடை பெற்றவன் பிரியத்தின் படி அவனும் அவன் வயிற்றுவார்களும் ஆட்சி பண்ணியும் விறறும் கொள்வர். அந்தக் காணியை விற்காமல் அவனுக்கு அவன் பிற்கிளமும் ஆட்சிபண்ணி அவர்கள் சகலரும் அடியற்றுப்போனால் அந்தக் காணி நன்கொடை கொடுத்தவன் அல்லது அவன் பிற்கிளங்களுக்குரியது.

5. **காணி ஒற்றிபிடிக்கிற வகை:-** தென்னந்தோட்டத்தை ஒருதனுக்கு ஒற்றிக்குக் கொடுத்துப் பணம் வாங்கினால் பணத்துக்கு வட்டியில்லை. அதற்குச் சரியாக அதன் புரோசனத்தைக் கையாடிக் கொள்கின்றது. தவணைப்படிக்கு வட்டியில்லாமல் முதல் கொடுத்து ஒற்றி மீண்டு கொள்ளலாம். தவணை தப்பினால் வாங்கினவன் சம்மதித்த வேளை பணங் கொடுத்து மீண்டு கொள்ளலாம்.

வயல் நிலத்தை ஒற்றிபிடித்தால் தவணைப்படி பணம் கொடுக்காமல் பின்னிட்டால் அந்தக் காணியில் வேளாண்மை செய்கிற வேலை தொடக்கம், பண்ணுகிற வேளையில் பணம் வாங்கினவன் பணங்கொடுத்தலை எடுக்கக் கூடாது. அந்தப் புரோசனங்கையாடிக் கொண்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு காணியைக் கொடுத்து விடுகிறது. இது விதமாக புரோசனப்படுகின்ற காணிகளுக்கு இதுவே வழமை.

6. **ஆண்சிறை, பெண்சிறைகளின் வகைகள்:-** ஒருத்தர் ஆண்சிறை, பெண்சிறை. கொண்டிருந்தால் கொண்டவனின் சீவனுள்ள போது இட்டம் பண்ணி அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய காணி ஆதனங்களுக்கு அந்த எசமானனுடைய உறுதி கிடைத்திருந்தால் அந்த உறுதியின் படி கிடைக்கும். அப்படி இட்டம் பண்ணாதிருந்தால் அந்தக் கொண்டவனுடைய பிள்ளைகளுக்கும் அந்த உரிமைக் காரரும் சிறை.

7. **வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிற வகை:-** வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறது நூற்றுக்கு ஒன்று வழமை. அதாவது நூற்றுக்கு மாதம் 1% (ஒரு வீதம்) (வருடம் 12%)

8. **கொள்வனவு விற்பனவு வகை:-** கொள்வனவு விற்பனவு தங்களது பிரியத்துக்குக் கொள்ளவும் விற்கவும் கூடும். தோட்டம், வீடு, மாடு, ஏதாகிலும் இவருடைய இராசிப்படிக்குக் கொடுக்கலாம்.

டச்சுக்காரர் காலத்தில் முக்குவச் சட்டம்

இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களை டச்சுக்காரர் கைப்பற்றி தமது ஆட்சியை அங்கு நிலைநிறுத்திய காலத்தில் (17ம் நூற்றாண்டின் காலப் பகுதியில்) அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய வழக்காறுகளை மீறாமலேயே அவற்றுக்கிணங்க ஆட்சி செய்தனர் என்பதை முன்பும் சிறிது குறிப்பிட்டோம். 1766 இல் கரையோரப் பிரதேசங்களை அவர்களின் முழுக்கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்ததன் பின்பு அப்போது டச்சுக் கவர்னராக இருந்த ஐ.டபிள்யூ.பால்க் (I.W.FAULK) என்பவர் புத்தளம் பிரதேசத்தில், முக்குவச் சட்டத்தை விரிவாகத் தொகுத்தார். மட்டக்களப்பிலும் அவரது பணிப்பின் கீழ் முக்குவச் சட்டம் தொகுக்கப்பட்டது. அப்போது மட்டக்களப்பின் நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்த யாக்கப் வேர்னான்ட என்பவர் இதைத் தொகுப்பதில் முன்னின்று செயற்பட்டார். அவர் தமிழ் மொழியிலும், நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததால் மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த முக்குவர் குலப் போடிகளோடு மிக நல்ல முறையில் பழகினார் என்று தெரியவருகிறது. இதனால் அவருக்கு அச்சட்டத்தை தொகுப்பது மிக இலகுவாக இருந்தது:

டச்சுக்காரர்களின் சீவில் நீதிமன்றம்

டச்சுக்காரர்கள் மட்டக்களப்பில் லாண்ட் ராட் (LAND RARRD) எனும் சீவில் நீதி அமைப்பினை ஏற்படுத்தினர். இந்த அமைப்பில் அப்போது மட்டக்களப்பு நாட்டில் உள்ள எல்லா நிலங்களுக்குமே சொந்தக்காரர்களாக இருந்த முக்குகக் குடும்பங்களின் தலைவர்களே (போடிகள்) அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். இவ்வரலாற்றின் முதல் அத்தியாயத்தில் சேர் அலக்ஸ்சாண்டர் யோண்ஸ்ரன் என்பவர் இவ்வமைப்பைப் பற்றித் தெரிவித்தமை கூறப்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்பின் முக்குகத் தலைவர்களே இதன் அங்கத்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும், அவர் கூறுகின்றார். மேலும் ஐரோப்பிய அரசு ஒன்றினால் முழு ஆசியாவிலேயுமே வாழ்ந்த சுதேசக் குடிகளில் (சாதியினரில்) தமது மாகாணத்தின் ஆட்சிமன்றத்தில் அங்கத்தவர்களாக இருக்க முதன் முதலில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் மட்டக்களப்பின் முக்குகத் தலைவர்களே என்று அவர் குறிப்பிடுவது இங்கு மீண்டும் நோக்கவேண்டியதொன்றாகும். மட்டக்களப்பில் மாத்திரமின்றி புத்தளத்திலும் முன்பிருந்த பதினெட்டு முக்குக ராச வன்னியர்கள் அங்கம் வகித்த முத்திரகூடம் என்ற அமைப்பை நீக்கிவிட்டு பன்னிரெண்டு வன்னியர்கள் கொண்ட அமைப்பாக அதனை டச்சுக்காரர் மாற்றி அதிகாரம்

செலுத்தினர் என்று தெரியவருகிறது. டச்சுக்காரர் தமது ஆட்சிக்காலத்தில் முக்குவச் சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதில் மட்டக்களப்பின் மக்களுக்கு எவ்வித இடையூறுகளையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது இங்கு முக்கியமாக நினைவு கூரப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். டச்சு ஆட்சியின் கடைசி மூன்று தசாப்தங்களிலும் (1766 - 1796) மட்டக்களப்பில் லாண்ராட் சிவில் நீதிமன்றம் (1796 வரை) சிறப்புடன் விளங்கியதாகத் தெரிய வருகிறது.

இலங்கையை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றியபின் ஏற்பட்ட நிலை:-

ஆங்கிலேயர் இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களை 1796இல் கைப்பற்றிய பின் தமிழர்களின் வழமைச் சட்டங்களில் எவ்வித மாற்றங்களையும் செய்யவில்லை. தமக்கு முன்னர் ஆண்ட டச்சுக்காரரும், போர்த்துக் கீசரும் எப்படி ஆட்சி செலுத்தினரோ அப்படியே பழைய வழக்கங்களைப் பேணி ஆட்சி செலுத்தப்படும் எனத் தெரிவித்தனர். இதனை 1799ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 23ந் திகதி ஆங்கிலேய கவர்னர் அவர்களின் பிரகடனத்தின் மூலம் தெரியப்படுத்தினார். பின் சில ஆண்டுகள் சென்றதும் இங்கிலாந்தில் உள்ளவாறு நீதிமன்றங்கள் இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்த நீதிமன்றங்களில் சிவல்மன்றங்களின் மூலம் குடியியல் வழக்குகள் (CIVIL CASES) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. மட்டக்களப்பில் முக்குவச் சட்டம் எவ்வித இடையூறுகளும் இன்றி அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. மேலும் 1835ம் ஆண்டில் 15ம் இலக்க கட்டளைச் சட்டத்தின் மூலமும் பழைய வழமையின் கீழ் சிவில் நீதி நிர்வாகம் நடாத்தும் முறை மாற்றப்படமாட்டாது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தொடர்ந்து வந்த முக்குவச் சட்டத்தின் அமுலாக்கம் 1876ம் ஆண்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட 15ம் இலக்க சொத்துரிமையை நிர்ணயித்தல் (INTES-TATE SUCCESSION) சட்டத்தின் மூலம் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது. இங்கு வேறு சில விடயங்களையிட்டும் நோக்கவேண்டி உள்ளது. யாழ்ப்பாண மக்களின் சட்டமாக இருந்த தேசவழமைச்சட்டம் முன்பு ஓல்லாந்தரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பின் ஆங்கிலேய ஆட்சியில் 1806ம் ஆண்டு இலங்கையின் சட்டவர்க்கங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் யாழ்ப் பாணத்தில் இருந்த உயர்குடிகள் பலர் மதம் மாறி ஆங்கிலக் கல்வி கற்று வெள்ளைக்காரருக்கு விசுவாசமாக ஊழியம் செய்தமையால் தான் என்பது தெளிவாக விளங்கும். மட்டக்களப்பு நாட்டின் முக்குவர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் மதம் மாறவுமில்லை. ஆங்கிலம் கற்கவும், இல்லை. வெள்ளைக்காரருக்கு ஊழியம் செய்யப்

போகவுமில்லை. அத்தோடு ஆங்கில ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்த போடிகள் அவர்களுக்கு எதிராகப் பெரும் கலகம் செய்ததை முந்திய அத்தியாயத்தில் நோக்கினோம். இப்படியான ஒரு நிலையில் ஆங்கிலேயர் முக்குவச் சட்டத்தை சட்டவாக்கமாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்பது இலேசாக ஊகிக்க கூடிய விடயமாகும். மேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து டச்சுக்காரர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய வந்தவர்களும் பின்பு பிரித்தானியர்களிடம் சேவைபுரிந்த பெரிய அடிவருடியான பஸ்கோல் முதலியும் அவனது கூட்டத்தினரும் முக்குவச் சட்டத்தைச் சட்டமாக்கக் கூடாது என்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தனர் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

அத்துடன் வெள்ளைக்காரரின் ஆட்சியில் ஆரம்பக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இருந்து பல வேளாளர்கள் மட்டக்களப்பில் வந்து குடியேறினர் என்றும் அவர்களுக்காக புளியந்தீவிலும் அதற்கு அருகில் உள்ள சில இடங்களிலும் தேச வழமைச்சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும் என்று சேர் அலெக்ஸ்சாண்டர் ஜோன்ஸ்ரனுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டு அவ்வாறே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்றும், கலாநிதி எச்.டபிள்யூ தம்பையா தமது புத்தகத்தில் தெரிவிக்கின்றார். இவற்றின் மூலம் நாம் அறியக்கூடியது, என்னவெனில், வெளியிலிருந்து இங்கு குடியேறிய வெள்ளைக்காரரின் விசுவாசிகள், முக்குவச்சட்டத்தை சட்ட வாக்கமாக ஆக்காமல் விடுவதில் பெரும் பங்கினை வகித்தனர் என்பதே யாகும்.

முக்குவச்சட்டம் சட்டவாக்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாவிட்டாலும் மட்டக்களப்பு மக்களின் சொத்துக்கள் சம்பந்தமான வழக்குகளில் நீதிமன்றம் மட்டக்களப்பின் முக்குவ வளமைக்கு ஏற்பவே தீர்ப்புக்களை அளித்தது. இந்த நிலை 1876 இன் முன்பு குறிப்பிட்ட சட்டம் கொண்டு வரப்படும் வரை நீடித்தது. 1876க்கு முன்பு எழுதப்பட்ட உறுதிகளில் கூறப்பட்ட சொத்துக்களோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகள் முக்குவச் சட்டத்தின் கீழ் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என சுப்பிரீம் கோடு தெரிவித்தது. இந்த அறிவித்தலுக்கு அமைய மட்டக்களப்பு நீதிமன்றம் செயற்பட்டது. இந்த நூற்றாண்டின் முதற் காலாண்டு வரை இவ்வாறு வழக்குகள் நடந்துள்ளமை தெரிய வருகிறது. சட்டமும் நீதிமன்றமும் எப்படி இருந்த போதிலும் மட்டக்களப்பு வாழ் முக்குவர்கள் வெகு நீண்ட காலத்துக்கு தமது மரபுகளைப் பேணி வருவதையே விரும்பினர். இன்றும் கூட முற்குக் மக்கள் அதிகமாக வாழும் பகுதிகளில் பெண்வழி முதுசம்

என்று காணிகள் கூறப்பட்டு தொடக்ககால சொந்தக்காரர்களின் பெண் வாரிசுகளே அவற்றை அனுபவித்து வருவதை நாம் காணலாம்.

முக்குவச் சட்டத்தின் விரிவான தொகுப்பு

முக்குவச் சட்டம் வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தால் சட்டமாக்கப்படாமல் விட்டாலும், சென்ற நூற்றாண்டில் பிரபல வழக்குரைஞராக இருந்த, மட்டக்களப்பிலும், இலங்கையின் மற்ற இடங்களிலும் கடமையாற்றிய சீ.விறிறேரோ (C. Brito) என்னும் ஆங்கிலேயர் இதனை விரிவாக 1876ம் ஆண்டு தொகுத்து அச்சிட்டுள்ளார். அத்தொகுப்பில் அவர் தமக்கு உதவியவர்களையும் பற்றி தெரிவிக்கின்றார். புத்தளத்திலும் தாம் முக்குவச் சட்டத்தைத் தொகுப்பதற்கு கற்பிட்டியில் நாவற்காடு என்னுமிடத்தில் இருந்த முக்குவ பண்டிதனான (அறிஞரான) லூயிஸ் விதானை அந்தோனிப் பிள்ளை என்பவர் பெரிதும் உதவியதாகவும், மட்டக்களப்பில் தாம் பல படித்தறிந்த முக்குவர்களிடம் இருந்து தரவுகளைப் பெற்றதாகவும், தெரிவிக்கின்றார். மேலும் மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதி மன்றத்தில் நடந்த முக்குவர் சம்பந்தமான சொத்து வழக்குகள் பலவற்றை தாமே பார்த்து மேலதிக விளக்கங்களை எடுத்துக் கொண்டதாகவும் அவர் தெரிவிக்கின்றார். முக்குவச் சட்டத்தில் பல விரிவான அம்சங்களை இட்டு நோக்கும்போது பல நுணுக்கமான வரையறைகள் (சொற்பிரயோகங்கள்) தோற்றமெடுப்பதில் வெகு நீண்ட காலத்தினை எடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதை கல்வியறிவினைப் பெற்றவர்கள் எவரும் உணர்ந்து கொள்வார்கள்.

மேலும் முக்குவச் சட்டம் பெரும்பாலான நுணுக்கமான பிரிவுகளைக் கொண்டிருப்பதற்கு முக்குவர்கள் மிக நீண்ட காலமாகச் சொத்துடமையாளர்களாக இருந்ததனாலேயே இப்பிரிவுகள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தன என்றும் திடமாகக் கூறலாம்.

முக்குவ வளமையில் சோம்கள் என்றால் சொத்துக்கள் என்று பொருள்படும். இது அசைவற்ற, அசைவுள்ள சொத்துக்கள் இரண்டையும் குறிக்கும். முதுசம் என்பது மாதாக்கள் சோம், மூதாக்கள் சோம் இரண்டையும் குறிக்கும்.

முக்குவச் சட்டத்தின் பிரிவுகள்

01. தேட்டம்:- தேட்டம் என்பது ஒருவர் (ஆண் அல்லது பெண்) வேறு வெளியாரிடம் இருந்து தாமாகத் தேடிய சொத்தாகும். இது தேடிய தேட்டம் எனப்படும். (தேடிய என்பது தேடுகிறது என்ற வினைச் சொல்லில் இருந்து வந்ததாகும்) ஒரு முக்குகக் குடும்பம் தமக்காகத் தேடியது தேட்டமாகும். இது அவர்களின் பிள்ளைகளுக்குப் போகும் போது முதுசம் என்று கூறப்படும். இப்படி தகப்பன் வழியில் வந்த தேட்டம் தந்தைவழிச் சோம் என்றும் தாய்வழி வந்த தேட்டம் தாய்வழிச் சோம் என்றும், மேலே கூறப்பட்ட குடும்பத்தில் ஒரு மகள் தனது மக்களை விட்டு இறந்தால் தாய்வழிச் சொத்து மக்களுக்கு தாய்வழி முதுசமாகும். விளக்கமாகக் கூறுகையில் சொத்தைத் தேடிய ஒருவருக்கு அது தேட்டம் என்றும், அவரின் மக்களுக்கு அச்சொத்து முதுசம் என்றும், அவரின் மகள்வழிப் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு மாதாவழி முதுசம் (மாதாக்கள் சோம்) என்றும் அழைக்கப்படும்.

இதன்படி ஒருவரின் மாதாவழி முதுசம் பின்வருபவைகளாக இருக்கும்:-

- அ. ஒருவரின் பிதாவழி சோம்
- ஆ. அவரின் பிதாவழி முதுசம்
- இ. ஒருவரின் மாதா வழி சோம்
- ஈ. அவரின் மாதாவழி முதுசம்

மாதாவழி முதுசம் சில வேளைகளில், “முதுசம்” என்றே அழைக்கப்பட்டது. இது முக்குவ முதுசம், முக்குவக் காணி, பரவணிக் காணி, பரவணி முதுசம், மருக்கள் காணி எனப்பல்வேறு பெயரில் அழைக்கப்படும். பரவணி என்பது பரம்பரை என்ற பொருளைக் குறிக்கும். மருமக்கள் என்றால் ஒருவரின் சகோதரியின் மக்கள் அல்லது ஒருத்தியின் சகோதரரின் மக்களாகும்.

ஒரு கணவனின் பங்குச் சொத்து அவனுடைய சகோதரர்களுக்கும், சகோதரர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் சேரும். அவன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கலியாணம் செய்திருந்தால் முதற்கலியாணத்தின் போது தேடிய சோம்கள் முதல் மனைவியின் பிள்ளைகளுக்குச் சேரும். இரண்டாவது மனைவியின் காலத்தில் தேடிய சோம்கள் அம்மனைவியின் பிள்ளைகளுக்கு சேரும். கணவனின் மாதாவழி முதுசம், அவனது சகோதரி வழியில் உள்ளோருக்குச்

சேரும். மனைவியின் மாதாவழி முதுசம் அவளின் பிள்ளைகளுக்குச் சேரும். ஒருவனின் சொத்துக்கள் அவனது மருமக்களுக்குப் போய்ச்சேரும்.

ஒருவரின் சொத்தை அனுபவிக்கும் உரிமை

அ. தாயில் இருந்து மகன்மாருக்கும்

ஆ. ஆண் உரிமை உயிருடன் இருக்கும் இவரது சகோதரர்களுக்கும்

இ. சகோதரர்கள் எல்லோருமே இறந்திருந்தால் சகோதரிகளுக்கும்,

அத்துடன் இறந்திருந்த சகோதரிகளின் பிள்ளைகளுக்கும் சேரும்.

ஒருவரது மாதாவழி முதுசங்களை சகோதரிகளின் சார்பில், சகோதரர்களும் அவர்களின் பின் அவர்களது பிள்ளைகளும் பராமரிக்கும் உரிமையுண்டு. குடும்பத்தில் மூத்த சகோதரர்கள் இறந்தால் அடுத்த சகோதரர் வரிசைப்படி பராமரிக்கும் உரிமை பெறுவார்.

குடும்பத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு மாதாவழிச் சொத்து உரிமையாகும் போது, அவள் தனது மகன்மாருக்கு அவற்றைச் சீதனம் கொடுக்கலாம். மனைவி உயிருடன் இருக்கும் போது கணவனுக்கு பின்வரும் சொத்துக்களை அவன் விரும்பியவாறு செய்ய உரிமையிருக்கும்.

அ. கணவனின் எல்லாத் தேட்டங்களும்

ஆ. அவனுக்கு தகப்பன் வழியில் வந்த சொத்துக்கள்

இ. அவனின் தாயின் தேட்டம்

ஈ. அவன் மனைவியின் அசைவுள்ள சொத்து

மாதாக்கள்:- இச்சொல் ஒருவரின் தாயையும், தாய்வழி முன்தோன்றல்களை மட்டுமன்றி அவரின் தந்தையையும், தந்தைவழித் தோன்றல்களையும் குறிக்கும்.

முதாக்கள்:- முதாக்கள் என்றால் முன்னோர்கள் இதில் ஒருவரின் தாய், தந்தையின் முதாதைகளும் அவர்களின் முன்வழித்தோன்றல்களும், அடங்கும்.

பிள்ளை என்ற சொல் பின்வருமாறான சொற்களுடன் சேர்ந்து வரும்போது,

உரிமைப்பிள்ளை - வாரிசு

உரிமை ஆண்பிள்ளை - ஆண்வாரிசு

உரிமைப் பெண்பிள்ளை - பெண்வாரிசு

பெண்வழி உரிமை - பெண்கள் வழியாக வரும் சொத்துரிமை

மாதாக்கள், மூதாக்கள் என்பவர்களிடமிருந்து ஒரு உரிமைப் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கும் சோம்கள் முதுசம் என்றே அழைக்கப்படும். இது நன்கொடையாகவோ, உரிமை வழியாகவோ வரலாம். ஒரு தாய்வழி முதுசக் காணியோடு தொடர்புடைய மாடுகள், ஒரு முதுசக் காணியோடு சேர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படும்.

ஒரு முதுசக் காணியில் இருந்து விளைவாக எடுக்கப்படும் நெல் தேட்டம் என்றே கொள்ளப்படும்.

ஒரு கணவன் அவனது தேட்டத்தையோ தந்தைவழிச் சோம்களையோ (இவை அசைவற்ற, அசைவுள்ளதாக இருந்தாலும்) அவனது தாய்வழி அசைவற்ற, அசைவுள்ள சோம்களையும் மனைவியின் தகப்பன் வழி அசைவுள்ள சோம்களையும் அவளது தாய்வழி அசைவுள்ள முதுசங்களையும், மனைவியின் சம்மதம் பெறாமலேயே மாற்றம் செய்வதற்கு உரிமை உண்டு. ஆனால் மனைவியின் தகப்பன் வழி அசைவற்ற சோம்களையோ, அசைவற்ற முதுசங்களையோ பொறுத்த மட்டில் அவற்றைப் பராமரிக்கும் உரிமை மட்டுமே கணவனுக்கு உண்டு. மேலே கடைசியாகக் கூறப்பட்ட சோம்கள் விடயத்தில் மனைவியின் சம்மதம் இன்றிக் கணவன் மேற்கொள்ளும் எந்த விற்பனையும், மாற்றமும் மனைவியின் சோம்களையோ மனைவியையோ கட்டுப்படுத்தாது.

ஒரு கணவனின் தாய்வழி முதுசங்கள் அவனுக்கன்றி அவனின் சகோதரிகளுக்கே உரித்துடையதாகும். அவர் இவற்றின் பராமரிப்பவராக இருப்பார். அச்சோம்களின் பராமரிப்பாளர் என்ற முறையில் அவரால் அல்லது அவருக்கு முந்திய பராமரிப்பாளர்களால் அச்சோம்கள் சம்பந்தமாக அவற்றைச் செய்கை பண்ணும்போது ஏற்பட்ட கடன்கள், அரசாங்கத்துக்கு செலுத்த வேண்டிய வரிகள், என்பன இருந்தால் மட்டுமே அச்சோம்களை அவரால் விற்கவோ மாற்றம் செய்யவோ முடியும்.

ஒரு மனைவியின் மாதாவழி முதுசமாகப் பெறப்பட்ட அசையாச் சொத்துக்கள் மீது கணவனுக்கு (கணவன் என்ற முறையில்) உரிமைகள்

ஏதும் இல்லை. இச்சோம்களின் பராமரிப்பாளர்களாக மனைவியின் சகோதரர்களே இருப்பார்கள். இச்சோம்கள் சம்பந்தமாக ஏற்படும் கடனைத் தீர்ப்பதற்கு அவற்றை விற்கும் உரிமை அவர்களுக்கே உண்டு. இச்சோம்கள் சம்பந்தமாக வழக்குகள் ஏற்பட்டால் சகோதரிக்காக கோட்டில் வழக்காடும் உரிமையும் அவர்களுக்கு உண்டு.

முக்குவச் சட்டத்தில் முதுசம் என்பது தாய்வழி முதுசம் என்றும், தந்தைவழி முதுசம் என்றும் கொள்ளப்படும்.

ஒரு தேட்டச் சொத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் கணவன், மனைவி இருவரில் ஒருவர் இறந்தால் சொத்து இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு பாதி உயிரோடு இருப்பவருக்கும் மறுபாதி பிள்ளைகளுக்கோ இறந்தவரின் உரிமையாளருக்கோ செல்லும்.

மாதாவழி முதுசம்:-

ஒரு பெண் மரணமடையும்போது அவளுக்கு தாய்வழி மூலம் கிடைத்த சொத்து அவளது பெண் மக்களுக்கோ பெண்மக்கள் அவ்வேளையில் இறந்திருந்தால், இறந்த பெண்மக்களின் பெண்மக்களுக்கோ உரித்துடையதாகும். சுருக்கமாகக் கூறின் ஒரு பெண்ணின் சொத்து அவளின் வழியில் வரும் பெண்களுக்கே உரித்துடையதாகும். இப்படி பெண்வழியில் சோம்களைப் பெறும் பெண்பிள்ளைகள், பெண்வழி உரிமை "பெண்" பிள்ளைகள், என்று அழைக்கப்படுவார்கள்.

ஒரு பெண் தந்தைவழியில் பெற்றுக்கொண்ட அசைவற்ற சொத்துக்களை (தேட்டம், முதுசம் முதலியவற்றை) பராமரிக்கும் உரிமையே அப்பெண்ணுக்கு உண்டு. நாம் முன்பு கூறியவாறு ஒரு பெண் தனது தாய்மூலம் பெற்ற சொத்துக்களைப் பராமரிக்கும் உரிமை அவளது கணவனுக்கு இல்லை. இவ்வரிமை அவளது மூத்த சகோதரர்களுக்கே உண்டு. ஒரு பெண் தனது தாய்வழி உரிமை மூலம் பெற்ற சொத்தை உரிமை வழியாகப் பெறுவதற்கு கணவனுக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. கணவனும், மனைவியும், பிள்ளைகளும் வேறு முறையான உரிமைகளும் இல்லாது இறந்தால் அவர்களின் சொத்துக்கள் இரண்டாகப் பங்கிடப்பட்டு இரு பங்கும் கணவன் மனைவி ஆகியோரின் தூரத்து உறவினர்க்குச் சேரலாம்.

இருதாரம் கலியாணம் செய்த ஒரு பெண்ணைப் பொறுத்தவரையில் அவளின் முந்திய கணவன் வழிப் பிள்ளைகள் இருந்தால் அவளின் முதுசம் பிள்ளைகளுக்குச் சேரும். பிள்ளைகள் இல்லாவிடின் அவளின் சொத்து,

1. தாய்க்கும்
2. அவளின் தாய்வழிவந்த பெண்பிள்ளைகளுக்கும்
3. அவளது தாய் வழிப்பாட்டிக்கும்
4. மேற்கூறப்பட்டவாறு எவரும் இல்லாதிருந்தால், குடும்பப் பெண்வழியில் வந்த ஆண்பிள்ளைகளுக்கோ அல்லது பேரப்பிள்ளைகளுக்கோ சென்ற டையும்.

முக்குவச் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்த இடங்கள்

முக்குவச் சட்டம் சென்ற நூற்றாண்டில் 1876ம் ஆண்டின் 15ம் இலக்க சொத்துரிமைகள் பற்றிய சட்டம் ஆங்கிலேயரால் இயற்றப்படுவதற்கு முன்பு கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு நாடு பூராவும், திருகோணமலை மாவட்டத்தின் பல இடங்களிலும் நடைமுறையில் இருந்தது. இதைத் தவிர புத்தளம் மாவட்டத்திலும் வழக்கில் இருந்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தின் வடபால் திருகோணமலைப் பிரதேசத்தில், தேசவழமையும், முக்குவச் சட்டத்தோடு நடைமுறையில் இருந்தது என்று சட்ட அறிஞரான எச்.டபிள்யு. தம்பையர் அவர்கள் கூறுகின்றார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் தேசவழமைச் சட்டம் எதுவரைக்கும் வழக்கில் இருந்தது என்பதைப் பற்றி சுப்பிரிங்கோடு ஆராய்ந்தது. அப்போது சுப்பிரிங்கோட்டுப் பதிவாளராக இருந்த கிரேணியர் (GRANIOR) என்பவர் சுப்பிரிங் கோட்டிற்கு அளித்த அறிக்கையில் திருகோணமலையும், மட்டக்களப்பும் டச்சுக்காரர் காலத்தில் இருந்தே யாழ்ப்பாண மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பிரதேசங்கள் அல்ல என்று சுட்டிக் காட்டினார். இதைத் தொடர்ந்து உச்ச நீதி மன்றம் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாகாணங்களுக்கு தேச வழமைச் சட்டம் பொருந்தாது என்று தீர்ப்பு வழங்கியது.

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள ஊர்களில் திருகோணமலை நகரை அண்டிய பிரதேசங்களில் வேளாளர் அதிகமாக இருந்த இடங்களில் தேச வழமையும், முக்குவர் அதிகமாக இருந்த இடங்களில் முக்குவச்

சட்டமும் நடைமுறையில் இருந்தன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கொட்டியாரப்பற்று, தம்பலகாமப்பற்று, கட்டுக்குளம்பற்று ஆகிய இடங்களில் முக்குவச்சட்டமே அமுலில் இருந்தது என்று எச்.டபிள்யூ. தம்பையா கூறுகின்றார். முக்குவச் சட்டத்தின்படியே சொத்துரிமை தீர்மானிக்கப்பட்டது என்றும் தெரிவிக்கின்றார். இதன்படி பார்த்தால் முழுத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் முக்குவச் சட்டமே நடைமுறையில் இருந்துள்ளதென்பதைக் காணலாம்.

சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட ஆங்கிலேயரின் சொத்துரிமை சம்பந்தமான சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த பின் மட்டக்களப்பு முக்குவரின் முக்குவச் சட்டம் வலுவிலுந்து போனாலும் 1876ம் ஆண்டுக்கு முன்பு பெறப்பட்ட சொத்துக்கள் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட பிணக்குகளில் நீதிமன்றம் தலையிட்டு நீதி செலுத்தலாம் என உச்ச நீதி மன்றம் தெரிவித்தது. இதன்படி பிரித்தானியரின் ஆட்சியில் 1876க்கு முன் அவர்களிடம் இருந்து முக்குவ மக்களால் பெறப்பட்ட சொத்துக்கள் சம்பந்தமான வழக்குகள் மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நீதி தீர்க்கப்பட்டது. முக்குவச்சட்டத்தைத் தொகுத்த **விறிடோ** என்பவர் இது பற்றிக் கூறுகையில், 1844ம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே கோடுகள் மட்டக்களப்பில் இவ்வாறான வழக்குகளை ஏற்றுக் கொண்டு நடத்தியதாகத் தெரிவிக்கிறார். இதற்கு முன்பு நீதி நிர்வாகம் சம்பந்தமாக முக்குவச்சட்டத்தின் நிலை பற்றி ஆங்கிலேயரிடம் ஏற்பட்ட குழப்பமான தன்மையே இடைக்காலத்தில் வழக்குகள் எடுக்கப்படாமல் போனதற்குரிய காரணம் என்று கூறலாம்.

நாம் ஏற்கனவே கூறியபடி மட்டக்களப்பின் முக்குவச் சட்டத்தைத் தொகுத்த **விறிடோ** என்பவர் சட்டத்தினைப் பற்றி விரிவாக எழுதிய பின்பு மட்டக்களப்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நடந்த முக்குவச்சட்டம் சம்பந்தமான சில வழக்குகளையும் அவற்றிற்கு கோட்டால் தீர்மானிக்கப்பட்ட சில தீர்ப்புக்களையும் பற்றி எழுதியுள்ளார். இவ்வழக்குகளில் மிக முக்கியமாக பெண்வழி உரிமைகள் முக்குவச் சட்டத்தின்படி பேணப்பட வேண்டும் என்ற தீர்ப்புக்களே வழங்கப்பட்டுள்ளன.

விறிடோ தமது தொகுப்பில் ஏழு வழக்குகளை எடுத்து உதாரணத்துக்கு விளக்கியுள்ளார். இவையெல்லாம் சென்ற நூற்றாண்டில் நடந்தவை. கடைசியாகக் குறிப்பிடப்படும் வழக்கு 1869ம் ஆண்டில் நடந்துள்ளது. சென்ற நூற்றாண்டில் மட்டுமன்றி இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்திலும்

சில வழக்குகள் மட்டக்களப்பு நீதி மன்றத்தினால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு தீர்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த வரலாற்று ஆசிரியரின் தாய்வழியின் முதாதைகள் (முதாக்கள்) சம்பந்தப்பட்ட சொத்து சம்பந்தமாக ஒரு வழக்கு 1916ம் ஆண்டில் நடந்துள்ளது. இலுப்படிச்சேனையில் உள்ள இக்காணியின் முதல் சொந்தக் காரராக தன்மர் என்பவரின் மூத்தமகனான தன்மர், அப்பிப்போடி வந்துள்ளார். இலங்கை அரசிடம் இருந்து 11.06.1836 இல் காணி கொள்வனவு செய்யப்பட்டு, குடும்பத்தின் மூத்த மகனான அவர் தனது இரு சகோதரிகளின் சார்பில் அதனைப் பராமரித்து வந்துள்ளார். அவர் மரணமடைந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவரின் மக்கள் வழிப் பேரப்பிள்ளைகளிடம் இருந்து இன்னுமொருவர் இக்காணியைக் கிரயமாகக் கொள்வனவு செய்து, பின் அதனை ஆட்சி செய்ய முயன்றபோதிலே, அப்போதிருந்த பூமியின் பெண்வழி உரிமைப் பெண்பிள்ளைகளின் சார்பில் அக் காணியைப் பராமரிக்க உரித்துள்ள ஆண்கள் சிலர் அதனை எதிர்த்தபோது இவ்வழக்கு கோட்டில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

வழக்கு இல:- 4260, திகதி:- 07.02.1916

வழக்கு விசாரணையின் பின் காணியில் அப்பிப்போடியின் மக்கள் வழியினருக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்றும் அவரின் சகோதரிகளின் வழியில் வந்த பெண்ணுரிமைப் பெண்களுக்கே (பெண்வழியுரிமைப் பெண்பிள்ளைகள்) முக்குவச் சட்டத்தின் படி உரிமையுடையதென்றும் தீர்ப்பு 12.04.1916 இல் வழங்கப்பட்டது. இந்த நூற்றாண்டிலும் முக்குவச் சட்டத்தின் அமுலாக்கம் இருந்ததென்பதைக் காட்டுவதற்காகவே இவ்வழக்கு விபரம் இங்கு எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

பெண்களுக்கு சமத்துவம், உரிமைகள் பற்றி கூறப்படும் இந்தக் காலத்திலே, இந்த மட்டக்களப்பு நாட்டில் முதலில் குடியேறி, அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தி, எல்லாச் சொத்துக்களுக்கும் சொந்தக்காரர்களாக இருந்த முற்குக சமூகத்தினர் பெண்களுக்கு வழங்கியிருந்த இந்த வகை முன்னுரிமையினைப் பற்றி எண்ணும்போது எவரும் வியக்காமல் இருக்க முடியாது.

இவ்வாறான சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டிருந்த முக்குவச் சட்டம் சட்டவாக்கத்தினுள் வராமல் போனதற்கு வெள்ளைக்காரருக்கு எதிராகச்

செயற்பட்டு, தமது சுதந்திரத்தினையும், உரிமைகளையும் காத்துக் கொள்ளச் சென்ற நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் மட்டக்களப்பு நாட்டின் முற்குக் குலத்தினர் நடாத்திய போராட்டமே முதற்காரணம் என்று கூறலாம். அத்துடன் வெள்ளைக்காரருக்கு சேவகம் புரிய வெளியிடங்களில் இருந்து வந்த, தம்மை உயர்சாதியினர் என்று கூறிக்கொண்டே போடிகளின் சொத்துக்களைப் பறித்தெடுத்த, வெள்ளைக்காரர்களுக்கு கைகட்டி வாய்ப்பொத்தி அடிவருடிகளாக செயற்பட்ட பலரும் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ள எடுத்த நடவடிக்கைகளுமே காரணமாகும்.

பிறீட்டோ அவர்களால் தொகுத்தெடுக்கப்பட்ட முக்குவச்சட்டதின் முக்கிய பிரிவுகளின் தமிழாக்கம்

சென்ற நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பிரபல வழக்கறிஞர்களில் ஒருவராக இருந்த C. விட்டோ என்னும் ஆங்கிலேயர் முக்குவச்சட்டத்தை விரிவாக தொகுத்து அச்சிட்டு ஒரு கையேடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவர் தொகுத்த கையேட்டிலிருந்து முக்குவச் சட்டத்தின் பல முக்கியமான பிரிவுகள் தமிழாக்கம் செய்து இங்கு தரப்படுகின்றன. இவற்றிலிருந்து வாசகர்கள் முக்குவச்சட்டம் பல சிறப்பான விரிவான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதை இலகுவாக விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். முக்குவச் சட்டத்திற்கிணையாக மட்டக்களப்பு நாட்டில் வேறு எந்தவொரு வழமைச்சட்ட ஏற்பாடும் இருக்கவில்லை என்பதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

01. தேட்டம்:- ஒருவரின் (பெண் அல்லது ஆண்) தேட்டம். அவர்தன் மாதாக்கள் அல்லது மூதாக்கள் அல்லாத வேறு ஆட்களிடம் இருந்து தேடிய சொத்தாகும்.

02. மாதாக்கள்:- மாதாக்கள் என்பது ஒரு முக்குகரின் மாதாவினதும் அவரின் முன் கிளைவழியினரையும் மட்டுமன்றி அவரின் தந்தையையும் தந்தையின் கிளைவழியினரையும் குறிக்கும்.

03. தாதாக்கள்:- முக்குகர் மரபில் தாதாக்கள் (தந்தையின் முன்வழியினர்) என்ற சொல் பாவிக்கப்படாத போதிலும் உள்ளரங்கமாக அது தாதாக்களையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.

04. மூதாக்கள்:- மூதாக்கள் என்பது ஒருவரின் முன்னோர்கள். இது

ஒருவரின் தாய் தந்தையின் முன்னோர்களையும் அம்முன்னோர்களின் முற்கிளைவழியினரையும் குறிக்கும்.

05. குடி:- ஒரு தாயின் வழியில் வருபவர்களே ஒரே குடியைச் சேர்ந்தவர்களாவர். ஒரு குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு தூரத்தவர்களாக இருந்தாலும் சகோதரர்களாகவே கருதப்படுவர்.

06. வயிற்றுவார்:- ஒரு தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறந்தவர்களின் வழித் தோன்றல்களே வயிற்றுவார் எனப்படுவர்.

07. முதுசம்:- முதுசம் என்பது மாதாக்கள் முதுசம், முதாக்கள் முதுசம் இரண்டையும் கொண்டதாக இருக்கும். இயற்கையாக தேட்டத் தோடு சேர்க்கப்படுவது முதுசம் என்றே கருதப்படும்.

08. சோம் :- சோம் என்பது அசைவற்ற, அசைவுள்ள சொத்துக்கள் இரண்டையும் குறிக்கும்.

09.

அ) சொத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் போது கீழ்க்காட்டப்படுமாறு இரண்டு சொற்களைப் பாவிக்கும் முறையினையும் காணலாம்.

ஆடு }
மாடு }
கன்று }
காலி }
மாடு }
கன்று }
தட்டு }
முட்டு }

ஆ) கீழ்வரும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று இணைந்துவரும் காண்புமி
வீடுவளவு
வீடுவாசல்
தோட்டம்துரவு. (துரவு - ஒரு திறந்த கிணறு) OPEN WELL.

10. உரிமை :- உரிமை என்ற சொல் பிள்ளை, ஆண்பிள்ளை, பெண்

பிள்ளை, பெண்வழிப்பிள்ளை, பெண்வழிப்பெண்பிள்ளை என்பவற்றுடன் சேரும் போது பின்வருமாறு இருக்கும்.

- அ) உரிமைப்பிள்ளை
- ஆ) உரிமை ஆண்பிள்ளை
- இ) உரிமைப் பெண்பிள்ளை
- ஈ) பெண்வழி உரிமைப்பிள்ளை - பெண்வழியில் வரும் வாரிசு
- உ) பெண் வழி உரிமைப் பெண்பிள்ளை - பெண் வழியில் வரும் பெண் வாரிசு.
- ஊ) தொடர்ந்து பெண்மக்களின் மூலம் (உதாரணம் - தாய் பின் அவள் மகள் பின் அம்மகளின் மகள்) பிறந்து வரும் பிள்ளைகள் பெண் வழியுரிமைப் பிள்ளைகளாகும்)
- எ) ஒரு பெண்ணில் இருந்து அவளின் பெண்மக்கள் வழி மூலம் பிறந்துள்ள பெண் பிள்ளைகள் பெண்வழியுரிமைப் பெண்பிள்ளைகள் என்று அழைக்கப்படுவர்.

11. ஒரு பெண்ணுக்கு வரும் முதுசுச் சொத்து அவளின் மக்களுக்கு மாதாவழி முதுசமாகும்.

12. (அ) ஒரு முதுசுச் சொத்து உரிமைப் பிள்ளைக்கு மாதாக்களிடமிருந்து அல்லது மூதாக்களிடமிருந்து கிடைக்கும் போதும் அல்லது மாதாவழிக் கிளையினர், நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் போன்றோரிடம் இருந்து கிடைக்கும் போதும் முதுசம் என்றே கூறப்படும்.

(ஆ) தாய்வழி முதுசக்காணியை செய்கை பண்ணுவதற்காக வைத்திருக்கும் மாடுகளும் அக்காணியின் ஒரு பகுதியாகக் கொள்ளப்படும்.

13.(அ) ஒரு முதுசக்காணியில் இருந்து கிடைக்கும் விளைபொருள் அக் காணியில் இருந்து வேறாக்கப்படும்போது தேட்டம் என்றே அழைக்கப்படும்.

(ஆ) முதுசக்காசில் இருந்து வாங்கப்பட்ட ஒரு பொருளோ, அல்லது முதுசத்துக்கு மாற்றீடாக வாங்கப்பட்ட பொருளோ, முதுசமாகவன்றி தேட்டம் என்றே கொள்ளப்படும்.

(இ) தேட்டம் என்பது பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழ் வருவதாக இருக்கும்.

I. அசைவுள்ளதோ, அன்றி அசைவற்றதோ
 II. கணவனால் மட்டுமன்றி மனைவியால் மட்டும் தேடியதாகவோ, அவர்கள் திருமணம் முடிக்க முந்தியோ அன்றி திருமணத்தின் பின்போ, குடும்பத்தைச் சேராத அன்னியர்களிடமிருந்தோ அல்லது அவர்களின் வழியில் வந்தவர்களிடமிருந்தோ பெறப்பட்டவை தேட்டங்களாகும்.

14. கணவனும் மனைவியும் உயிரோடு இருக்கும் போது கணவனுக்கு மனைவியின் சம்மதம் இல்லாமலேயே பின்வரும் சொத்துக்கள் மீது ஏக போக உரிமையிருக்கும்.*

I. எல்லாத் தேட்டங்களும்

II. அவனது தந்தைவழிச் சோம்கள் இருவகையும்

III. அவனது தந்தைவழி அசைவுள்ள அசைவற்ற முதுசச் சொத்துக்கள்

IV. அவனது தாய்வழிச் சொத்துக்கள் இருவகையும்

VI. மனைவியின் தந்தைவழி முதுசோம்கள் அசைவுள்ளவை

VII. மனைவியின் தாய்வழி முதுசங்கள் அசைவுள்ளவை.

15. மனைவியின் அசைவற்ற பிதாவழிச் சொத்து (சோம்) பிதாவழி அசைற்ற முதுசம் என்பவற்றைப் பொறுத்தவரை:-

அவர் (கணவன்) அச்சொத்துக்களின் பராமரிப்பாளராக மட்டுமே இருப்பார். அவர் மனைவியின் சம்மதம் இன்றி அவற்றைக் கைமாற்றம் செய்ய முடியாது. கணவனால் மனைவியின் சம்மதம் இன்றி சொத்து சம்பந்தமாக செய்து கொள்ளப்படும் எந்த ஒப்பந்தமும், மனைவி மரண மடைந்த பின்பும், அவளின் வாரிசுகளுக்கு சொத்தின் மீது உள்ள உரிமையைக் கட்டுப்படுத்தாது.

16. (அ) ஒரு கணவன் தனது மாதாவழி முதுசச் சொத்தினை சகோதரிகளுக்காக பராமரிப்பாளராகவே இருப்பார். அவரது சகோதரிகளின் விருப்பமின்றி சொத்தினை விற்கவோ, கைமாற்றவோ, அவருக்கு உரிமையில்லை. ஆனால் பராமரிப்பாளர் என்ற முறையில் அச்செயலின்போது ஏற்படும் கடன்கள் மற்றும் அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரிக்காக சொத்தினை விற்கலாம்.

(ஆ) மனைவி இச்சொத்தினை கணவனின் அனுமதியின்றி, ஆனால் தன் சகோதரர்களின் உரிமைக்கு பங்கமேற்படாத வகையில் கைமாற்றலாம். இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில், அவளின் கணவனாலன்றி, சகோதரர்

களே, மாதா வழி முதுசச்சொத்து சம்பந்தமாக கோட்டில் சகோதரியின் சார்பில் வழக்காட உரிமையுண்டு.

17. கணவனும், மனைவியும் அவர்களின் தாய்வழி முதுசக் காணியைத் தவிர வேறு தங்களின் சோம்களை விற்பதில் எவ்விதத் தடையுமில்லை.

18. திருமணம் முடித்திருந்த ஒரு கணவனும் மனைவியும் நேர் வாரிசுகள் இல்லாமல் இறந்தால் அவர்களின் சொத்துக்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படும். அதில் மனைவியின் பங்குப்பாதி பின்வருவனவற்றை அடக்கும்.

அ. மனைவியின் தந்தைவழிச் சோம்

ஆ. அவளது தாய்வழிச் சோம்

இ. அவளது தந்தைவழி முதுசம்

ஈ. அவளது மாதாவழி முதுசம்

உ. அவளது தேட்டத்தில் ஒருபாதி

இவை மனைவியின் பங்காகும்

மற்றப்பாதி கணவனின் பங்காகும்

19. மனைவி முன்பு ஒரு கலியாணம் முடித்திருந்தால், அவளின் மேற்காட்டிய பங்கு அக்கலியாணத்தின் மூலம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கும் தாய்வழி முதுசச்சொத்து அவளின் தாய்வழி கிளைகளுக்கும் சேரவேண்டும்.

20. ஒரு பெண் தன்வழியால் வாரிசுகள் இல்லாமல் இறந்தால், அவளின் சொத்தின் பாகம் :-

1. அவளின் தாய்க்கும்

2. தாயின் பெண்வழி உரிமைப் பிள்ளைகளுக்கும்

3. அவளின் பாட்டிக்கும்

4. தாய்வழிப்பாட்டியின் பெண்வழி உரிமைப் பிள்ளைகளுக்கும் செல்லும்.

21. இதேவிதி அவளின் கணவனைப் பொறுத்தளவிலும் செல்லுபடியாகும்.

22. கணவனோ மனைவியோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கலியாணங்களில் பிள்ளைகளை விட்டு இறக்க நேர்ந்தால் முதற் கலியாணத்தின்போது பெறப்பட்ட சொத்துக்கள் அக்கலியாணத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்படும். அதேபோல் மற்றக் கலியாணத்தின்போது பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு அக்கலியாணத்தில் தேடிய சொத்துக்கள் சேரும்.

இரண்டாம் கலியாணத்துக்குரிய சொத்துக்கள் பிரிக்கப்பட முன் முதற் கல்யாணத்துக்குரிய சொத்துக்கள் வேறாக்கப்பட்டு பிரிக்கப்படும்.

23. கணவனும் மனைவியும் இறக்கும் போது அக்கலியாணத்தின் மூலம் பிள்ளைகள் இருந்தால் அவர்களின் சொத்துகள் பின்வரும் முறைப்படி உரியவர்களை அடையும்.

1. கணவனின் மாதாவழி அசைவற்ற முதுசம் அவரின் கிளைகளுக்கும்
2. அவர்களின் தேட்டங்கள் இரண்டு சமபங்காகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒரு பங்கு ஒருவரின் எல்லாப்பிள்ளைகளுக்கும்,
3. மற்றப்பங்கு மற்றவரின் எல்லாப்பிள்ளைகளுக்கும் சேரும்.

இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இறந்த கணவன் மனைவி இருவரின் பிள்ளைகள் யாரும் இறந்திருந்தால் அவர்களின் பங்கு அவர்களின் பிள்ளைகளை அடையும்.

4. கணவன் இறக்கும்போது அவனது அசைவற்ற, அசைவுள்ள முதுசங்களில்:-

- அ. தகப்பன்வழிச் சோம்
- ஆ. தாய்வழிச் சோம்
- இ. தந்தைவழி முதுசம்

ஆகியன அவனின் எல்லாக் கலியாணங்களின் மூலமும் பிறந்த பிள்ளைகளிடையே சம பங்காக்கப்படும்.

5. இறந்த பெண்ணின் அசைவுள்ள முதுசங்கள் (அவரின் தந்தைவழி வந்தாலும் இல்லாவிடினும்) அவளது கலியாணங்களின் மூலம் பிறந்த பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் சமமாகச் சென்றடையும்.

6. மேற்கூறப்பட்ட 5 பிரிவுகளின் படியாக பங்குகள் பரிக்கப்பட்டு அவை உரியவருக்கு கொடுபடமுன், ஒரு ஆணின் அல்லது பெண்ணின் திருமணங்களின் காலத்தில் வந்த சொத்துக்களில், பெண் சகோதரிகளுக்குரிய காசும் தானியங்களும் அவ்வக் கலியாணத்தின்போது அவர்களோடு பிறந்த ஆண் மக்களால் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

7. மேற்கூறப்பட்ட பிரிவின்படி கூறப்படும் ஆண்மக்கள் அவர்களின்

சகோதரிகளுக்குரிய பங்காகக் கிடைக்கும் வீட்டுத் தளபாடம் மற்றும் மாடுகளையும் தம்முடன் எடுத்துக் கொள்வர்.

24. (1) மணம் முடித்திருந்த ஒரு குடும்பப் பெண்ணோ, ஆணோ அவர்களுக்கு பொதுவான பெண்பிள்ளைகளை அல்லது ஆண்பிள்ளைகளை மட்டும் விட்டு இறந்திருந்தால் முன்பு மேலே கூறப்பட்ட பிரிவின்படி அவர்களின் சொத்துரிமை சேரும். மனைவிக்கு முன் ஒரு கலியாணம் முடித்து அதன்மூலம் பெண்பிள்ளைகள் இருந்தால் அல்லது பெண்வழி உரிமைப் பெண்பிள்ளைகள் இருந்தால் சொத்துரிமை அவர்களை அடையும்.

2) மட்டக்களப்பில் உள்ள வழமைப்படி ஒரு பெண்ணுக்கு தாய்வழியிற் பிறந்த பெண் பிள்ளைகளோ, அவளது தாய்வழிப்பாட்டியின் மூலம் பிறந்த பெண் பிள்ளைகளோ இருந்தால், முன் கூறப்பட்டபடி அவர்களின் ஆண்பிள்ளைகளுக்குச் சொத்துரிமை சேராது. மனைவிக்குப் பெண்பிள்ளைகள் இல்லாதிருந்தால் அவளின் முதுசம் ஆண்பிள்ளைகளுக்குச் சேரும்.

3) மனைவியாக இருந்த பெண்ணொருத்தி, ஒருமுதுசச் சொத்தை பெண் மக்களின்றி விட்டு இறக்க நேர்ந்தால், அவளின் ஆண் மக்களுக்கு அச் சொத்து சம பங்காகச் சேரும்.

ஒரு பெண்ணின் (மனைவியின்) முதுசச் சொத்து அவளுக்கு ஆண் மக்கள் இல்லாதவிடத்து அச்சொத்து அவளின் பெண்மக்களுக்கு சேருவது வழமையாகும்.

ஒரு கணவனும் மனைவியும் தங்களின் மகள்மாரை மட்டும் விட்டு இறந்தால் அவர்களின் காசு, வீட்டுத்தளபாடங்கள், நெல் முதலிய தானியங்கள் எல்லாம் அவர்களுக்கே உரிமையாகும்.

அப்பெண்ணின் மகள் யாரும் தாய்க்கு முன்பு இறக்க நேர்ந்தால் இறந்த மகளின் பங்குச் சொத்து உரிமை, அவளின் உயிரோடு இருக்கின்ற பெண்வழி உரிமை பெண்பிள்ளைகளுக்குச் சேரும்.

இறந்த பெண்மக்களின் நெருங்கிய பெண்வழி உரிமைப் பெண் பிள்ளைகளைப் போல் தூரத்து உறவுப் பெண்வழி உரிமைப் பெண்பிள்ளை

களும், இறந்தவர்களின் பங்குச் சொத்தில் உரிமை பெறுவார்கள். சொத்துக்களுக்கான வாரிசு உரிமையைப் பற்றி விளக்கிக் கூறுவதனால்:-

1. சொத்தில் உரிமையுள்ள பெண் ஒருத்தி இறக்கும்போது அவளின் பெண்மக்களுக்கு அவளின் உரிமை போய்ச் சேரும்.
2. ஆனால் அச்சொத்தை ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பு ஒரு ஆணிடம் இருந்து அவளின் ஆண் மருமக்களுக்கு செல்வதே வழக்கமாகும்.
3. சொத்தின் ஆட்சியுரிமை ஒரு பெண்ணுக்கு, சகோதரர்களோ, ஆண்மக்களோ, இல்லாத இடத்தும் அப்படியான ஆண்கள் இருந்தும் அவர்கள் நோயாளிகளாகவோ, சிறுவயதினராகவோ மட்டும் இருந்தால் மட்டுமே அவளுக்குச் செல்லும்.

ஒரு பெண்ணின் தந்தை வழியில் உள்ளோர்க்கு அப்பெண்ணின் சொத்துரிமை போவதில்லை என்பது இங்கு கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

முக்குவச் சட்டத்தின் விசேட தன்மைகள்

மாதாவழி முதுசக்காணி தவிர மற்றெல்லாச் சொத்துரிமையும் ரோமன் டச்சுச்சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றை ஒத்திருப்பதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்று பிரிட்டோ கூறுகின்றார். கணவன் மனைவிக் கிடையில் நேரடி வாரிசுகள் இல்லாதிருக்கும் போது அவர்களின் சொத்துக் கள் இரு சம பங்காகப் பிரிக்கப்படுவதை மிக முக்கியமாக நோக்கலாம். இது மாத்திரமன்றி தெற்கு ஒல்லாந்து நாட்டில் உள்ள சொத்துரிமை வாரிசு முறையின் நடைமுறையை ஒத்ததாக முக்குவச்சட்டம் இருப்பது இங்கு நோக்கவேண்டிய ஒன்றாகும் என்றும் விரிட்டோ கூறுகிறார்.

முக்குவச்சட்டத்தின் முக்கியமான பல பிரிவுகளின் விபரங்களைப் பற்றி நாம் மேலே கூறியுள்ளவை எல்லாம் பிரிட்டோ அவர்களால் கடந்த நூற்றாண்டில் திரட்டப்பட்டு அச்சிடப்பட்ட கையேட்டில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவைகளாகும்.

ஆதார நூல்கள்

1. மட்டக்களப்பு தமிழராய்ச்சி மகாநாட்டு மலர் - 1976
2. முக்குவச்சட்டம் - தொகுப்பு - சீ.பிறிட்டோ,
உயர் நீதிமன்ற வழக்குரைஞர் - 1876

3. இலங்கைத் தமிழர்களின் சட்டங்களும், வழக்காறுகளும், எச்.டபிள்யூ. தம்பையா, உயர்நீதி மன்ற வழக்குரைஞர், சட்ட அறிஞர் (ஆங்கில நூல்)

(LAWS AND CUSTOMS OF TAMILS OF CEYLON - BY
H.W.THAMBIAH, ADVOCATE OF THE SUPREME COURT)

மரபுகள்

அங்கம் 01

(அ) முற்குகரின் சமய வழிபாடு.

மட்டக்களப்பில் குடியேறிய முற்குகர்கள் பண்டு தொட்டே சமய வாழ்விற சைவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். புத்தளம் மாவட்டத்தில் பல முற்குகர்கள் முகமதியர்களாகவும், கிறிஸ்தவர்களாகவும், மதம் மாறிய தையிட்டு முதல் அத்தியாயத்தில் கண்டோம். ஆனாலும் மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் எவ்வித நெருக்கடிகள் ஏற்பட்ட போதிலும் அவ்வாறு மதம் மாற முன்வரவில்லை. அவர்கள் தமது ஆதி மதமாகிய சைவ மதத்திலேயே இருந்தனர். மட்டக்களப்பின் பிரசித்தி பெற்ற திருப்படைக் கோயில்களின் பாதுகாவலர்களாக அவர்கள் விளங்கினர். முதலில் முற்குக வன்னியர்களும் அவர்களின் பின் போடிகளும் இப்பணிகளைப் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் அதற்கு முந்தைய காலங்களிலும் ஆற்றினார்கள். பின்னர் ஆங்கிலேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய பின்னும் நூறு ஆண்டுகள் வரை போடிகளின் செல்வாக்கு இவ்விடயத்தில் முதன்மை பெற்றிருந்தது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்களின் மரபையொட்டி இங்கும் சிவன் கோயில்கள், முருகன் கோயில்களோடு சேர்த்து மாரியம்மன் வழிபாடு, காளியம்மன் வழிபாடு போன்ற (சக்தி) பெண் தெய்வ வழிபாடுகளும் மும்முரமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டன.

மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள் தமது காவல் தெய்வமாக சிவனின் ஒரு தோற்றமான வயிரவர் வழிபாட்டை மிக நீண்ட காலமாகக் கடைப் பிடித்து வருகின்றனர். இவர்கள் குடியிருக்கும் வீட்டு வளவுக்குள் இதற்கெனத் தனியாகப் பந்தலிட்டு ஆதிவயிரவரை வழிபட்டு வருவதை இன்றும் காணலாம். இவ் வியரவர் வழிபாடு மட்டக்களப்பில் வேறு சாதி மக்கள் பலராலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

(ஆ) கண்ணகை அம்மன் வழிபாடு

மட்டக்களப்பின் பல ஊர்களிலும் காணப்படும் கண்ணகையம்மன் வழிபாட்டுக்குரிய கோயில்கள், முதலில் இங்கு குடியேறியிருந்த முற்குகர் குலமக்களாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கூறலாம்.

ஒத்துக்குடாக் கந்தப்பர் என்பவரால் முதலில் இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஏழு கண்ணகி சிலைகளிலொன்று, மண்முனையிலும் ஏனையவை வேறு ஆறு கிராமங்களிலும் நிறுவப்பட்டதாகச் சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. மண்முனை மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தின் முக்கியத்துவம் பெற்ற இடமாக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்துள்ளமையும் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.

(இ) மட்டக்களப்பில் கிராமியக் கலை வளர்ச்சியில் முற்குகரின் பங்கு

மட்டக்களப்பு நாட்டில் முதற் குடியேறிய தமிழர் முற்குகர்களே யாதலால் மட்டக்களப்புக் கலை வளர்ச்சியிலும் அவர்கள் அன்றிருந்தே கூடிய பங்களிப்பினை வழங்கி வந்துள்ளனர். மட்டக்களப்பிற்கே சிறப்பான கிராமியக் கலையாகத் திகழும் மட்டக்களப்புக் கூத்து திறம்பட வளர்ச்சி யடைவதற்கும், இங்கு ஆட்சியில் இருந்த முற்குக வன்னியர்களும், அவர்களின் பின் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த போடிகளுமே காரணமாயி ருந்தனர் என்பது மிகையாகாது. கலாநிதி மௌனகுரு அவர்கள் மட்டக்க ளப்பின் நாட்டுக்கூத்து கலை வளர்ச்சியைப் பற்றி, தமது 'பழயதும், புதியதும்' என்ற நூலிலே, மட்டக்களப்பில் முற்குக வகுப்பினரிடையே இக்கலை மிகச் சிறப்பாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது என்று கூறுகிறார். நாட்டுக்கூத்துக் கலையை வளர்த்ததே மாத்திரமன்றி, மட்டக்களப்பின் இன்னுமொரு கூத்தான வசந்தன் கூத்தாடுவதிலும் முற்குகர் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர். முற்காலத்தில் எல்லாம் கண்ணகையம்மன் சடங்கு ஆரம்பமாகி முடியும் வரை வசந்தன் கூத்து மேற்படி ஆலயங்களில் நடைபெறுவது பெருவழக்காகும். இன்றும் வசந்தன் கூத்து, கரகாட்டம், காவடியாட்டம் என்பன நடைபெறுவது வழக்கமாக உள்ளது.

(ஈ) சமூக வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்டவை

1. திருமணம்

தாய் தந்தையர் தமது பெண் (மகள்) திருமண வயதையடைந்ததும் அவளுக்கு பொருத்தமான மாப்பிள்ளை பார்த்து மணம் முடித்து வைப்பது வழக்கம். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் பெண்ணின் முறை மாப்பிள்ளை இருந்தால் (பெண்ணின் தாய்மாமனின் மகன்) அவனையே மாப்பிள்ளையாக எடுத்தல் வழக்கம். அப்படியில்லையெனின் குலம் கோத்திரம் பார்த்து வேறிடத்தில் மாப்பிள்ளை ஏற்கப்படும். திருமண வைவத்தின் போது நடைபெறும் சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும் பற்றி சிறிது நோக்குவோம்.

பெண்ணின் தந்தையார் தமது நெருங்கிய சொந்தக்காரர் சிலரோடு ஆணின் வீட்டுக்குச் சென்று மாப்பிள்ளையின் தகப்பனிடம் தாம் வந்த மூலக்கருத்தை வெளிப்படுத்துவார். அதற்கு மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர் தமது கருத்தைக் கூறுவர். அதன் பின் பெண்ணின் தகப்பன் தான், வழங்கும் ஒரு குடும்பம் வாழக்கூடிய, அத்தியாவசிய உடனடித் தேவைகளைக் குறிப்பிடுவார். தற்கால சீதன முறையும், கட்டாயக் கண்டிப்பும் இதனில் இருக்கவே மாட்டாது. வாழ்வதற்கு ஒரு வீடுவளவு, கிணறு என்பனவும் தொழில் செய்யக் காணி, உழுவதற்குரிய மாடுகள் என்பன இருப்பதை மட்டும் கொடுப்பதாகப் பொருந்திக் கொள்வர். அத்துடன் வசதிக் கேற்ப நகைகள், வெண்கலச் சாமான்கள் எல்லாம் கொடுத்து பெண்ணின் பெற்றோர் தமது மகளின் திருமணம் திறம்பட நடக்க ஆவன செய்து தனிக் குடித்தனம் நடத்தக்கூடிய வசதிகள் செய்து கொடுப்பர். இப்படி முறைமாப்பிளையோடு நடைபெறுந் திருமணங்கள் கடினமான பேச்சுவார்த்தைகளின்றியும் விரைவாகவும் நடந்தேறும் முறைமாப்பிளையில்லாதபோது பெண்ணின் பெற்றோர் மாப்பிளையைத் தம்மூரில் அல்லது வெளியூரிலிருந்து எடுப்பதற்கு முதன்முயற்சியாகத் தமது நெருங்கிய உறவினரை அல்லது நண்பரை மாப்பிளையின் பெற்றோரிடம் ஒரு சுபதினத்தில் அனுப்புவர். இது “கலியாணத்தூது அனுப்புதல்” எனப்படும். சென்றவர் மாப்பிளையின் பெற்றோரிடம் தான் வந்த நோக்கத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவார். அவர்களின் விருப்பம் பற்றி பின் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு பெண்வீட்டார் ஒரு சில சொந்தக்காரர்களுடன் சென்று கலியாண விபரங்களைப் பேசுவர். அதனை அடுத்து பிறந்த சாதக குறிப்பைக் கொண்டு சோதிடர்களிடம் கலியாணப் பொருத்தம்

பார்த்து பொருத்தம் திருப்தி எனக் கண்டால் கலியாணத்துக்கான பேச்சு ஆரம்பமாகும். சோதிடப் பொருத்தம் என்பது வசதி படைத்த மக்கள் விடயத்தில் மிக முக்கியமானதாக காணப்படுவது இன்றும், வழக்கத்தில் உள்ளது. அதன் பின்னர் அடுத்த முக்கிய நிகழ்ச்சியாக “மாப்பிள்ளை கேட்டுப் போதல்” நடைபெறும்.

சோதிடம் பார்த்து நல்லதொரு சுபமுகூர்த்தத்தில் பெண்வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு செல்வதற்காக சொந்தக்காரர்களைச் சேர்த்துப் பலகார வகைகள் செய்து, அத்துடன் கொழுக்கட்டையும் அவித்து எடுப்பர். அவற்றில் ஒரு கொழுக்கட்டையைப் பெரிதாகச் செய்து அதனுள் தங்க மோதிரமும் (வசதி படைத்தவர்கள்) வைத்து அவிப்பர். இது மாப்பிள்ளைக் கொழுக்கட்டை எனப்படும். பின்னர் இப்பலகார வகைகள் வெள்ளை நிறப்புள்ளிகளால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட வெண்கலப்பாணைகளில் வைத்து வெள்ளைத் துணியால் மூடிக்கட்டப்படும். கொழுக்கட்டைகள் ஓலைப் பெட்டியில் வைத்து அவையும் வெள்ளைத் துணிகளினால் சுற்றிக் கட்டப்படும். அவற்றுடன் வாழைப்பழக் குலைகள், தயிர்ப்பாணைகள் என்பனவும் வெள்ளைத் துணிகளினால் சுற்றப்பட்டு காவுகளிற் கட்டி ஆண்கள் காவிக்கொண்டு முன்னே செல்ல, பெண்கள் கொழுக்கட்டைப் பெட்டிகளை தலை மேல் வைத்து சுமந்து கொண்டு பின்னே செல்வர். அதனைத் தொடர்ந்து பெண்ணின் ஆண், பெண் சுற்றத்தார் செல்வர். (சிலர் மேளத்துடனும் செல்வர். சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் பெல்லாம் பறை மேளமே அதிகமாகப் பாவிக்கப்பட்டது.) மாப்பிள்ளை வீட்டுவாசலில் கன்னல், கமுகு, கதலி மரங்கள் நடப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டு இருக்கும். அதனுடைய மாப்பிள்ளை வீட்டாரால் வரவேற்கப்பட்டு பொருட்களை கைமாறிக் கொண்டு விசேடமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தலினுள் இருத்தி சிற்றூண்டி, பானம் வழங்கப்பட்டு தாம்பூல வட்டாக்கள் பரிமாறப்படும். அன்றிருந்த மக்கள் விவசாயிகள் ஆதலால் மாப்பிள்ளையின் தொழில் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் நோக்கமாக வீடுவளவு, நெற்காணி, அக்காணிக் குரிய விதை நெல், படிநெல் மற்றும் மாடுகள் என்பனவும் கொடுப்பதே வழக்கமாக இருந்தது. சீதனக்காசு கொடுக்கும் வழக்கம் முன்பு அறவே கிடையாது. அதன் பின் கணையாழி மாற்றுதல் சீதன உறுதிகள் எழுதுதலுக்கான நாள் பார்த்து தீர்மானிக்கப்படும். பின் மாப்பிள்ளை வீட்டார், பெண் வீட்டாருக்கு போசனம் அளித்து உபசரிப்பர். பின்பு பெண்வீட்டார் மிக மகிழ்வுடன் வீடு திரும்புவர்.

ஏற்கனவே குறிக்கப்பட்ட தினத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண்ணிற்

கான மோதிரம் உடுப்பு என்பவற்றுடன் மாப்பிள்ளை பேசுவந்த போது கொண்டு வரப்பட்ட பெட்டிகளில் பலகார வகைகள் செய்து கொண்டு செல்வர். இவர்களை பெண்வீட்டார், மாப்பிள்ளை வீட்டார் உபசரித்தது போல உபசரிப்பர்.

பெண்ணிற்கு உரிய மோதிரத்தையும் மாப்பிள்ளையும், மாப்பிள்ளைக்குரிய மோதிரத்தை பெண்ணும் அணிவித்துக் கொள்வர். அதே போன்று உடுப்புக்களையும் மாற்றிக் கொள்வர். இது மோதிரம் மாற்றுதல் எனப்படும்.

அடுத்து சீதன உறுதிகள் எழுதப்பட்டு கைமாற்றிக் கொடுக்கப்படும். அதை அடுத்து உணவு பரிமாறப்படும். அந்த நேரத்தில் மாப்பிள்ளையை ஆண்களினது பந்தியிலும் பெண்ணை பெண்களின் பந்தியிலும் இருத்தி விருந்து அளிப்பர். அதன் பின்னர் திருமண முகூர்த்தம் நிச்சயிக்கப்படும்.

திருமணத்துக்கு அறிவித்தல்

திருமண நாளுக்கு சில நாட்கள் முன்னதாக உற்றார், உறவினர், நண்பர் ஆகியோருக்கு திருமணத்துக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுவிக்கப்படும். அதுவும் தற்போதுள்ளது போல் காகித (காட்) முறையில் அன்றி வட்டா வைத்தல் மூலம் நடைபெறும். வட்டா வைத்தல் என்பது வெண்கல வட்டாவில் வெற்றிலை, பாக்குகளை வைத்து பெண்வீட்டாரில் ஒருவரும், மாப்பிள்ளை வீட்டாரில் ஒருவரும் எடுத்துக் கொண்டு வீடு வீடாகச் சென்று திருமண நாள், முகூர்த்தம் என்பவற்றை அறிவிப்பர். இதனையே வட்டா வைத்தல் என்று கூறப்படும். இதற்கு முன் தாலிக்கு பொன் உருக்குதல் இடம்பெறும்.

தாலிக்குப் பொன் உருக்குதல்

தாலிக்குப் பொன் உருக்குவதற்கான சுபதினமும் கணையாழி மாற்றிய தினத்தன்றே தீர்மானிக்கப்படும். அத்தினத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு பொற்கொல்லர் அழைக்கப்படுவார். அங்கு பெண்வீட்டாரும் சமூகமாக இருந்து, சம அளவான தங்கம் இருபகுதியாரும் கொடுத்து உருக்கப்படும்.

தாலிக்காய் பிள்ளையார் முகப்பை கொண்டதாக இருக்கும். இதற்

காக உருக்கப்படும் தங்கம் கட்டியாக உருக்கப்பட்டு பின்புதான் தாலிக் காய் செய்யப்படும். இப்படி உருக்கப்படும் தங்கக்கட்டியின் வடிவம் இரு பகுதியினராலும் உற்று நோக்கப்படும். அதன் அமைப்பு சில ஏணல் கோணல்கள் இருந்தால் அதில் ஏதோ குற்றம் இருப்பதாகக் கருதப்பட்டு, பிள்ளையாருக்குப் பிரீதி செய்யப்படும். உருக்கப்பட்ட பொன் சபையோர் முன் கொண்டு செல்லப்பட்டு, அவர்களால் ஆசீர்வதிக்கப்படும் பொற் கொல்லருக்கு சன்மானமும் வழங்கப்படுவது வழக்கம். மாப்பிள்ளை தான் தாலிக்கொடி செய்யும் பொறுப்பை முற்றாக ஏற்றிருப்பார்.

அதன் பின் மாப்பிள்ளை, கூறைக்கு விலையுயர்ந்த பட்டுச்சேலை வாங்கிக் கொள்வார். அதில் முதலாம் கூறை, இரண்டாம் கூறை என பல சீலைகள் வாங்கிக் கொள்வார். அவை “கூறை தாலிப்பெட்டி” எனப்படும் பெட்டியினுள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

அதே போன்று பெண்வீட்டாரும், பட்டு வேட்டி, சால்வைகளை வாங்கி தமது வீட்டில் வைத்திருப்பார்.

திருமணத்தன்று முகூர்த்தத்துக்கு முன் கூரை முடி வைக்கப்படும். வீட்டின் வழிபாட்டறைக்குரிய கூரையில் கூரை முடிகள் வைக்கப்படுதல் வழக்கமாகும். இது முற்குக குலத்தவர்களால் தொடர்ந்து இன்றும் கடைபிடிக்கப்பட்டு வரம் மரபு வழி சம்பிரதாயமாகும். முற்குக குலத்தில் உள்ள குடிப்பிரிவினரைப் பொறுத்து கூரை முடிகளின் தொகை கூடியும், குறைந்தும் காணப்படும். வீட்டுக் கூரையில், வெண்கலச் செம்புகளில் நிறைகுடங்கள் பலவரிசைகளில் வைக்கப்பட்டு, வீட்டை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும். மேல் வரிசையில் உள்ள கும்பத்துக்கு குடை கட்டப்பட்டு தென்னம் பானையும் குடையுடன் சேர்ந்ததாக இருக்கும். இதை சலவைத் தொழிலாளரே செய்வார் அத்துடன் பந்தலுக்கு வெள்ளைகட்டுதலும் அவர் களே செய்வார். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வெவ்வேறாக பந்தல்கள் போடப்பட்டிருக்கும். கூரைமுடிகளுக்கு சீலைகள் கொய்து எறிந்து இருபக்கமும் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும். அதன் இருமருங்கும் இரு நிறைகுடம், இரு விளக்கு, மடை என்பன வைக்கப்பட்டிருக்கும் இதற்கு அவர்களுக்கு ஐந்து மரக்கால் நெல் கொடுக்கப்படும். முன்பு கூறியவாறான வரவேற்புப் பந்தல்களில் சோடனை அழகாக செய்யப்பட்டிருக்கும். கரும்பு, கமுகு, வாழைக்குலைகளுடன் வெளி வாயிலில் கட்டப்பட்டிருப்பதும் மராகும்.

பந்தலுக்குள் மாவிலை, வெற்றிலை, பழப்பாக்கு, வாழைப்பழம்,

மலர்கள், தனித்தனி குருத்தோலை, நிரை நிரையாக தொங்கி அழகு படுத்தும் நிறக்கடதாசி பாவிக்கும் வழக்கம் முன்பு இருந்ததில்லை.

மணமகன் வீட்டில் இருந்து, பெண்வீட்டார் கொண்டு போன 'காவுகளை' விட, இருமடங்கான காவுகளும் பொருட்களும் மணமகனுடன் கொண்டு செல்லப்படும். அத்துடன் மணப்பெண்ணுக்கு அணிவிக்கும் கூறை, தாலி, சட்டைகள் என்பனவும் சீப்புக் கண்ணாடி ஆதியாம் பலவித வாசனைத் திரவியங்கள் மங்கலப் பொருட்கள் பலவும் கூறைப் பெட்டியில் வைத்து மணமகனின் சகோதரியினால் கொண்டு செல்லப்படும். திருமண நேரம் நெருங்குவதற்கு முன்பு மணமகன் புத்தாடை அணிந்து தலைப்பாகை கட்டிச் செல்வார். பிற்காலத்தில் மேலங்கியணியும் வழக்கமும் சேர்ந்தது. மாப்பிள்ளையை அவரது வீட்டில் இருந்து அழைத்து வருவதற்காக பெண்ணின் சகோதரர் ஒருவர் அங்கு சென்று மாப்பிள்ளையுடன் வருவார். இவர் மாப்பிள்ளைத் தோழன் என்று அழைக்கப்படுவார்.

மாப்பிள்ளை தம்வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு, ஆலய வழிபாட்டுக்குச் சென்று வந்து தாய் தந்தையரையும், முதியோர் பெரியோர்களையும் காலில் தொட்டு வணங்கியதும் கலியாண ஊர்வலம் ஆரம்பமாகும். முன்னே காவுகளும் மங்கலப் பெட்டிகளும் வரிசையாகச் செல்லும். அதனையடுத்து மேளம் இசைப்போர், தொடர்ந்து நிறைகுடம், விளக்கு, வட்டா என்பவற்றைச் சுமங்கலிகள் தாங்கிச் செல்ல, மாப்பிள்ளையின் சகோதரியான சௌபாக்கியவதி ஒருவர் கூறைதாலிப் பெட்டியினைத் தலைமேற் சுமந்து செல்ல, மாப்பிள்ளைத் தோழன் குடைபிடித்து அருகிற் செல்ல, வெடி குரவை முழங்கப் பவனியாகச் செல்வர். வேற்றூர் மாப்பிள்ளையாயின் பெண்ணின் கிராமத்திலுள்ள ஆலயஞ் சென்று வழிபாடாற்றுவர். அங்கே பெண்வீட்டார் எதிர்கொண்டு வரவேற்று அழைத்துச் செல்வர். பின் பெண்ணின் வீட்டையடைந்ததும் காவுகளை பெண்வீட்டிலுள்ளவர்கள் மாற்றிக் கொள்வர். அத்துடன் பெண்வீட்டார் குடை, நிறைகுடம், விளக்கு, வட்டாமடை என்பவற்றுடன் வந்து வரவேற்று அவைகளையும் மாற்றிக் கொள்வர். அதன்பின் பெண்ணின் சகோதரியான சௌபாக்கியவதி கூறை தாலிப் பெட்டியை வாங்கிக் கொள்ள முன்வருவார். அதை இலகுவில் பெறமுடியாதபடி இழுபறி இருவருக்குமிடையில் நடைபெறும். அதில் வேறுயாரும் பங்கெடுக்கப்படாது என்ற கட்டுப்பாடு உண்டு. இதனால் இந்நிகழ்வு நீடிக்கும். இது ஒரு மிக்க மகிழ்ச்சியான, எல்லோரும் மகிழ்ச்சி யாரவாரம் செய்து வெடி குரவை முழங்க நடக்கும் நிகழ்வு. இது முற்றுப் பெற்றதும் மாப்பிள்ளை கடைவாசலிற் தேங்காய் உடைத்து

உட்செல்வார். அந்நேரம் பெண்ணின் தாயார் பழம்பாக்கு வெற்றிலை மஞ்சள் குங்குமம் தட்சணை யென்பவற்றைத் தம் முந்தானையிற் கட்டிக்கொண்டு மாப்பிள்ளையின் தாயாரின் முந்தானையில் வைத்துக் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துவரப் பெண்ணின் தந்தையும் மாப்பிள்ளையின் தந்தையின் கையில் பிடித்து அழைத்துச் சென்று உரிய இடத்தில் இருக்க வைப்பார்.

பெண்ணின் வீட்டு வாசலில் கூரைமுடி வைக்கப்பட்ட இடத்திற்கண் மையில் பலகை போட்டு வெள்ளை போட்டு இருக்கும். பக்கத்தில் பால், அறுகு மஞ்சள் கலந்த தண்ணீர்க் கலசமுமிருக்கும். மணப்பெண்ணின் சகோதரர் மாப்பிள்ளையின் கால்களைக் கழுவுவார். முடிந்ததும் அவரின் கையைப் பிடித்து மாப்பிள்ளை மோதிரம் போடுவார். பின் மணப்பெண் வீட்டினுள்ளிருந்து அழைத்து வரப்பட்டு மாப்பிள்ளையின் இடப்புறமாக நிற்பாட்டப்படுவார்.

மாப்பிள்ளை கூறைச்சீலையை எடுத்துப் பெண்ணுக்குப் போர்த்திவிடப் பெண்ணும் மாப்பிள்ளைக்குத் தமது வேட்டி சால்வைகளைப் போர்த்திவிட இருவரும் சென்று உடைமாற்றிக் கொண்டு மீண்டும் வந்து நிற்பார். அதன்பின் தாலிக்கொடியை ஒரு பெரியவர் தட்டத்தில் மங்கலப் பொருட்களுடன் வைத்து, கலியாணச் சபையில் உள்ள அனைவரும் பார்த்து ஆசீர்வதிக்கப் பட்டதும், மாப்பிள்ளை அதை மணப் பெண்ணின் கழுத்தில் கட்ட வெடி, குரவை, மேளம் இசைக்க மங்கல நாண்பூட்டியதும், இரு சுமங்கலிகள் கண்ணாறு கழிப்பார். இது முடிந்ததும் மாப்பிள்ளை மணப்பெண்ணுக்கும் பெண் மாப்பிள்ளைக்கும் மாலைகளை அணிவிப்பார். அதன்பின் பெண்ணின் தகப்பனார் பெண்ணின் கையைப் பிடித்துக் கொடுப்பார். இதனைக் “கைப்பிடித்துக் கொடுத்தல்” எனப்படும். “பெண்ணின் தகப்பனார் மாப்பிள்ளை கையுடன் பெண்ணின் கையைப் பிடிக்க வைத்து தமது கரங்களால் இருவரது விரல்களைப் பற்றியவாறு சந்திர சூரியர் சாட்சியாகவும், அக்கினி மற்றும் தெய்வங்கள் சாட்சியாகவும் எனது மகளை மாப்பிள்ளையுமாகிய (மாப்பிள்ளையின் பெயர் சொல்லப்படும்) இன்னாருக்கு மணஞ் செய்து வைக்கிறேன். அவர்கள் ஊழி ஊழிகாலம் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று வாழ ஆண்டவன் அருள் செய்யுமாறு வணங்குகிறேன்” என்று கூறி மணமக்களை ஒன்றிணைத்து வைப்பதே முன்பெல்லாம் கிராமங்களில் வழக்கத்தில் இருந்தது. அதன்பின் மாப்பிள்ளை பெண்ணின் கையைப் பிடித்தபடியே வலது காலை முன்வைத்துத் தம்பதியினர் வீட்டினுள் செல்வார். வீட்டினுள் கடவுள் வழிபாடு முடிந்ததும், அங்கு

வெள்ளை விரிக்கப்பட்ட பாயில் தம்பதியினர் இருப்பர். மங்கல விளக்குகள் எரிந்த வண்ணமிருக்கும்.

கலத்திற் போடுதல்

முதலில் திருமணத் தம்பதியர்க்கென விசேடமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட சுவைமிக்க பசும்பாற் கலவையைத் தம்பதியர் மாறிமாறி ஊட்டிக் கொள்வர். பின் வெண்பட்டு விரிக்கப்பட்ட குத்திப் பலகையில் மாப்பிள்ளை வசதியாக இருக்க முன்பாக வெண்கலத்தாலான சேவரக்கால் மீது வட்டில் வைக்கப்பட்டு இருக்கும் வெண்கலச் செம்பிற் தண்ணீர் இருக்கும். வட்டியில் மாப்பிள்ளையின் கையை பெண் தண்ணீர் ஊற்றிக் கழுவியதும் தண்ணீரைப் பெண் படிக்கத்தினுள் ஊற்றி மறுபடியும் சேவரக்கால் மீது வைத்துக் கழுக்கப்பூச் சம்பா அரிசிச் சோற்றை மூன்று முறை போட்டு விசேடமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட ஏழு மரக்கறி கறியும் வைக்கப்படும். (ஏழு வித மரக்கறிகள்) அதனை மாப்பிள்ளை சோற்றுடன் சேர்த்து மூன்று கவளம் உண்டுபின் எஞ்சியதில் மூன்று கவளம் மணப் பெண்ணும் உண்டு கையலம்பியதும், விசேட தாம்பூலம் இருவரும் அருந்திக் கொள்வர். இதையே கலத்திற் போடுதல் என்பர். சபையோருக்கு இந்நிகழ்ச்சியுடன் திருமணம் முடிந்ததாகும். அதன்பின் கலியாணச் சாப்பாடு வழங்கப்படும். இது நிகழும்போது மணமக்களும் கலந்து கொள்வர். அதனையடுத்து மணமக்கள் தமது பெற்றோர் கால்தொட்டு வணங்கிக் கொள்வர். அத்துடன் பெரியோர், முதியோர் சுற்றத்தாரிடமும் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொள்வர்.

திருமணம் முடிந்த மூன்றாம் நாள் மாப்பிள்ளை மட்டும் மைத்துன ருடன் தாய்வீட்டுக்குச் செல்வர். இதுவும் சிறந்த சம்பிரதாய நிகழ்வாகும்.

கால் மாறிப்போதல்

திருமணம் நடந்து கொஞ்ச நாட்களின் பின், இருசாராருக்கும் வசதியான ஒருநாளில் சுபமுகூர்த்தத்தில் மணமகனின் தாய் வீட்டுக்குத் திருமணத் தம்பதியர் பெண்ணின் தாய் தந்தை சுற்றத்தாருடன் செல்வர். இதுவும் ஒரு கலியாணச் சம்பவம் போன்றே இருக்கும். மேளம், வெடி, குரவை சகலதும் முழங்க மாப்பிள்ளையின் தாய் வீட்டுக்குச் செல்லல் வழக்கம் ஆகும். அங்கும் விருந்துபசாரங்கள் சகலதும் நடக்கும் புதுமணப் பெண்ணை மாப்பிள்ளை வீட்டார் சகல மரியாதைகளுடனும் வரவேற்று உபசரித்துப் பின் மைத்துனி மணப்பெண்ணுக்கு மோதிரமணிவித்துக் கௌரவிப்பார்.

திருமண நாளிலிருந்து ஆறுமாத காலத்துக்கு மாப்பிள்ளையின் வருமானம் எதனையும் எதிர்பாராது பெண்வீட்டாரே மணமக்களை உபசரித்து நடத்துவதும் மட்டக்களப்பில் ஒரு சம்பிரதாயமாகும். அதன் பின்பு அவர்களைத் தனிக்குடித்தனம் நடத்த ஆகவேண்டிய வசதிகளைச் செய்து, பெற்றார் மற்றும் உதவி ஒத்தாசைகளைச் செய்து கொடுப்பதுடன் தங்களது அனுபவ ஆலோசனைகளையும் தேவையானபோது வழங்கிக் கவனித்துக் கொள்வர்.

குழந்தை பிறப்பு

திருமணமான ஒரு பெண் கருவுற்றிருக்கையில், பெண்ணின் தாயார் அருகிலிருந்து சத்துணவுகளைக் கொடுப்பதும் தனது அனுபவரீதியாகப் பெண்ணின் தாய்மைக்குரிய ஆலோசனைகள், சிறு கைமருந்துகள், உடலில் மாற்றங்களைக் கண்டு பயப்படாதபடி ஆறுதல் வார்த்தைகளை வழங்கிக் கவனித்தும் கொள்வார். உளத்தாக்கங்கள் ஏற்படாதபடியும் பார்த்து எப்பொழுதும் மனமகிழ்வோடிருக்கக் கூடியதாகவும், உற்றார் உறவினர் வந்து போவதும், சுவைமிக்க உணவுகளை ஊட்டுவதும், நல்ல பழவகைகள், விருப்பமான உணவு வகைகள் பரிமாறுவதும் நடைபெறும். உறவினர் கொழுக்கட்டை அவித்துக் கொடுப்பார். கருவுற்றிருக்கும் காலத்தில் நடை, உடைகள் என்பன தாயின் ஆலோசனைப்படியே நடக்கும். மாதவிடாய் நின்ற காலத்தில் இருந்து கருமுற்றிப் பிள்ளைப்பேற்றுக்கான நாளையும் தாய் மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்திருப்பார்.

பிரசவ காலத்தில் காணப்படும் குறிப்பறிந்ததும், அங்குள்ள அனுபவமுள்ள மருத்துவிச்சி அழைத்து வரப்பட்டுப் பிள்ளைப்பேற்றைக் கவனிக்க வைப்பார். பிள்ளை பிறந்ததும் ஆண்பிள்ளையெனின் பலாமரத்தாலான சிறு உலக்கையைப் பிள்ளை பிறந்த வீட்டுக்கூரைக்கு மேலாகக் கூரையைக் கடந்து விழ எறிவதும், பெண் பிள்ளையெனின் சோலைக் காடுகளில் வளர்ந்த வாருகற் புல்லினாற் கட்டப்பட்ட வாருகற்கட்டை அவ்வாறே வீட்டுக் கூரைக்கு மேலாக எறிவதும் பிள்ளையின் தகப்பன் செய்யும் மரபாகும்.

5ம் மருங்கை

குழந்தை பிறந்து ஐந்தாம் நாள் 'மருங்கை'யெனும் நிகழ்ச்சி நடக்கும் மதிய உணவு சமைக்கப்பட்டு உற்றார் உறவினர் அழைக்

கப்பட்டு, மருத்துவம் பார்த்து மருத்துவச்சி, வண்ணார், நாவிதர் போன்ற வர்களை, அவரவர்களுக்குரிய சீர்வரிசைகளுக்கேற்ப ஆதரிக்கப்பட்டுச் சன்மானமும் வழங்கப்படும். அதனையடுத்துப் பிள்ளையின் தாய்மாமன் அன்று, சீந்திற் கம்பிற் சிறுசிறு துண்டாக்கி இடையிடையே முத்துமணியையும் சேர்த்து தாமரை நூலிற் கோர்த்து பிள்ளையின் கையிலும் இடுப்பிலும் கட்டி விடுவார். அதுமாத்திரமன்றி ஏழுநிற நூல் சேர்த்து முறுக்கும் போது வறுத்த பச்சையரிசியைச் சப்பிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே முறுக்குவார். இதனாற் பிள்ளை உடம்புமுறித்து அழுதல், வயிற்றுப் பொருமல், வயிற்றுவலி என்பன தீர்தலும், மலசல விமோசனமாதலும் சுகமாக வழியாகும் என்ற நம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை வீண் போவதும் இல்லையென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதேயாம்.

(பெயர்) நாமஞ் சூட்டுதல், தொட்டிலிலிடுதல்

பிறந்த பன்னிரண்டாம் நாள் பிள்ளைக்குத் தாய்மாமன் பெயர் சூட்டுவார். அது அதிகமாக மரபு வழியான பெயர்களாகவே இருக்கும். அத்துடன் அந்தப் பெயர் பிள்ளை பிறந்த குறிப்பின் படி நட்சத்திர பாதங்களிற்கான எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும். அன்றைக்கும் பெருவிழாவாக விருந்து வைபவங்களும், மருத்துவிச்சி, வண்ணார், நாவிதர்கள் ஆகியோருக்கும் அவரவர்க்குரிய சன்மானங்களும் நடக்கும். அன்றைக்கே தொட்டில் கட்டிப் பிள்ளையின் தாயின் தாயார் (பாட்டி) மடி மீது பிள்ளையை வைத்திருக்க நாவிதர் மயிரைக் களைந்து வட்டியொன்றினுள் போடுவார். அதற்கு முன் பிள்ளைக்கு மாலை, காப்புக்கள் அணியப்படும். அதன் பின்புதான் மயிர் களைய வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம்.

அன்றைய தினத்தில் காது குத்தப்படும். காதணிகள் ஆண், பெண் குழந்தைகளுக்கும் அணிவதும் மரபாக இருந்தது.

இன்றும் விருந்துபசாரங்களும் நாவிதர் பொற்கொல்லர் என்போருக்குச் சன்மானமும் வழங்கப்படும்.

அடுத்த நிகழ்வாக, பின் ஒரு சுபமுகூர்த்தத்தில் சோதிடரால் சாதகம் வாசித்தல் நிகழும். அன்று விருந்துபசாரங்களும் சோதிடருக்குச் சன்மானமும் உரிய செலவுகளும் வழங்கப்படும்.

பெண்பிள்ளை பருவமெய்துதல்

சிறுமியாக இருந்த ஒரு பெண்பிள்ளை பருவமடைதலைப் பூப்பெய்தல் என வழங்குவர். இதனைப் புத்தியறிதல், பக்குவப்படுதல், சாமர்த்தியப்படுதல் பெரியபிள்ளையாகுதல் என ஆழ்ந்த கருத்தமையத் தமது மொழிவழக்கில் சிறப்பாக மட்டக்களப்பு நாட்டில் கூறிக் கொள்வர். பெண் பருவமடைந்ததை அறிந்ததும் சோதிடம் பார்த்துச் சுபவேளையில் ஆற்றுநீர், குளத்துநீர், கடல்நீர், மற்றும் பல கிணற்று நீர்களும் சேர்த்து அதில் மஞ்சள் முதலிய மங்கலப் பொருள்கள், வேப்பிலை, அறுகு என்பனவும் சேர்த்துப் பருவப் பெண்ணுக்கு மாமி முறையான சுமங்கலி யொருவர் தலை முழுக நீர்வார்ப்பார். அத்துடன் உற்றார் உறவினர்க்கு அறிவிக்கப்பட்டு அவர்களும் கலந்து கொள்வதோடு பல மங்கலப் பொருட்களையும் உப்பில்லா உணவு, அரிசிமாப்பிட்டு என்பனவும் வழங்கி மஞ்சள் பூசி மகிழ்வார். இது நாளாந்தம் நடக்கும். சுமார் ஒரு மாதகாலத்துக்கு மேல் நடக்கும். இந்தக் காலத்தில் உடல் உரம் பெறத்தக்கதான மருந்துகள், உப்பில்லா உணவுகள் கொடுக்கப்படும். எதிர்ப்புச் சக்தியை யூட்டக்கூடிய வேப்பெண்ணெய் என்பனவும் முட்டை முதலிய சத்துணவுகளும் கொடுக்கப்படும். தினமும் மஞ்சள் பூசி முழுகு வைப்பார். இந்தக் காலத்தில், அதிகமாகப், பருவப் பெண்கள் வெளியில் நடமாட இடமளிக்கப்பட மாட்டாது. கட்டுப்பாடோடு இருப்பார். பூப்பெய்தியடுத்த மாதவிடாய் சம்பந்தமாகப் பல விடயங்கள் உடல் ரீதியான கோளாறுகள் அவதானிக் கப்படுவதுடன் பெற்றதாய், பாட்டியார் முதலியோரின் அறிவுரைகளும் கைமருந்துகளும் கொடுக்கப்பட்டுத், திருப்தியெனக் கண்டதும் “சாமர்த்தியக் கலியாணம்” செய்வது வழக்கமானதாகும். சுற்றஞ் சூழ்ந்த சபையில் இருத்திப் பெரியோர் சுற்றத்தாரால் இளம்பெண் ஆசீர்வாதம் பெறுவார். இதுவும் ஒரு பெரு விழாவாகக் கொண்டாடப்படும். அதன்பின்பே வெளியில் நடமாட அனுமதிக்கப்படுவார்.

ஆண்களுக்கான வாலிபப்பருவமும், கடுக்கன் பூணுதலும்

ஆண்களும், சிறுவனாக இருந்து, குமரப்பருவம் அடைந்து, வாலிபனாகியதும், உடலிற் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கை. ஆயினும் அவர்கள் தாம் நினைத்தபடி நடக்க முடியாது. கட்டுப்பாடாக இருக்க வேண்டும். அதாவது தாடி மீசை சவரஞ் செய்ய முடியாது, கன்னத்திற் தான் கொண்டை கட்டிக் கொள்ள வேண்டும். கட்டுப்பாடாக இருக்கும் ஒரு ஆண் மகனுக்குப் பெற்றார், உற்றார் உறவினர் கூடிப்பேசி ‘கடுக்கன்’

அணிவதற்கு நாள் பார்த்துச் சுபவேளையைத் தீர்மானித்து உற்றார் சகலருக்கும் அறிவித்துக் கடுக்கன் அணியும் விழா நடக்கும். அலங்காரப் பந்தல்கள் நடப்பட்டு வெள்ளை கட்டப்பட்டிருக்கும் மங்கள விளக்குகள் ஆங்காங்கே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். குறிப்பிட்ட ஆண்மகனுக்கு அன்றைய தினமே நாவிதரால் முதன் முதலாகத் தாடிமயிர் வழிக்கப்படும். கன்னத்தில் இருந்த கொண் டையும் பின்பக்கம் மாற்றிக் கட்டப்படும். முகச்சவரம் முடிந்ததும் தலை முழுக்குச் செய்து புத்தாடை புனைந்து வந்ததும் கடவுள் வழிபாடு நடக்கும் அதனையடுத்துக் கடுக்கன் அணியப் படும். இது இரு காதுகளி லும் அணியப்படும். நீள்வட்ட வடிவமான ஆறு ஏழு தொடர்ச்சியான காதணிகள் இவை தங்கத்தாலானவை. இச்சம்பவத்திற்கும் மேளம் அடிப்பர். முன்பெல்லாம் பறை மேளம் அடிப்பதே வழக்கமாயிருந்தது. அவர்கள் தாளங்களுக்கு ஏற்ப ஆடிச் சபையோரை மகிழ்விப்பர். வெடி குரவை முழங்கும் கண்ணூறு கழிக்கப் படும். பலகாரம், மலர்வகைகள் அவர்மீது சொரியப்படும். விருந்து பசாரங்களும் ஆசீர்வதிப்புகளும் இடம் பெறும். அதைத் தொடர்ந்து தமது நெருங்கிய சொந்தக்காரர் வீடுகளுக்கு அவர் செல்வார். ஊர்வல மாகச் சுற்றத்தவர் சூழச் சென்றதும், அங்கேயும் கண்ணூறு கழித்துப் பலகாரஞ் சொரிந்து வரவேற்றுபுசரித்துச் சந்தோஷங் கொண்டாடுவார்கள். இது எட்டுநாட்களுக்கு மேலாக நடக்கும். இந்த வைபவமானது அவரவர் தகைமைக்கேற்ப நடைபெறும். இந்த வைபவம் போடி பரம்பரையில் வந்தவர்கள் கட்டாயமாக நடத்துவது தமது கௌரவத் துக்கேற்புடைய தாகுமெனக் கருதுவர். அத்துடன் இவர்களைச் சமூகத்தில் இனங்கண்டு அவரவர்க்குரிய மதிப்பளித்துக் கௌரவிக்கப்படுவர். இவர்க ளுக்குச் சமூகத்தில் மதிப்பு மரியாதைகள் அதிகம். பொதுவாகக் குறிப்பிட்டால் இவர்கள் சமூகத்தில் வரவேற்புக்குரிய தலைவர்களாக மதிக்கப்படுவதுடன் தலைமைத்துவப் பொறுப்புக்களையும் ஏற்று நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகவும் திகழ்வர். இது சமூகத்தின் பொதுவான அபிப்பிராயமாகவும் இருந்து வந்தது.

அங்கம் : 02

(அ) மட்டக்களப்பு நாட்டில் வேளாண்மைச் செய்கை

பிரிவு : I மானாவாரிச் செய்கை (முன்மாரி)

மட்டக்களப்பு நாட்டில் நீண்டகாலத்திற்கு முன்பே முற்குக வன்னிய

அரசர்கள் ஆட்சி செலுத்தி வந்தமையை இட்டும் அவர்களின்பின் போடிகளின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருந்ததைப் பற்றியும் முந்திய அத்தியாயங்களில் கண்டோம். வேளாண்மையிலிருந்தே மக்கள் முற்காலத்தில் முக்கியமான உணவினையும், வருமானத்தினையும் பெற்று வந்தனர் என்பதே எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். தொடக்கத்தில் ஆட்சி செய்த முற்குக் வன்னியர்களுக்கே நிலங்கள் எல்லாம் சொந்தமாக இருந்தன. இவற்றை அவர்கள் தம்கீழ் உள்ள பிரதானிகள் மற்றும் குடிகளுக்குக் கொடுத்து பழைய முறைகளுக்கிணங்க அவர்களிடமிருந்து விளைவில் ஒரு பகுதியை பூமிக்குக் குத்தகையாகப் பெற்று வந்தனர். வன்னிய அரசர்களின் பின் ஆதிக்கம் பெற்ற போடிகளும் இம்முறையையே கையாண்டனர்.

மட்டக்களப்பிலிருந்த நிலங்களெல்லாம் முற்குகர் குலத்தலைவர்களான போடிகளுக்குப் பிற்காலத்தில் சொந்தமாக வந்தபோது அவர்களும் பண்டைய வழமைகளுக்கேற்பவே செய்கை பண்ணுவித்துத் தமக்குரிய வருமானத்தையும் பெற்றுக் கொண்டனர். பிரித்தானியர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலம்வரை, மட்டக்களப்பின் எல்லா நிலங்களும் முற்குகர் குலபோடிகளுக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருந்தன என்பதையும் முன்பு கண்டோம். 1803ம் ஆண்டில் முற்குகப் போடிகளுக்கும் பிரித்தானியருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பெரும் சண்டையின் போது பிரித்தானியர் தமது இராணுவ மேலாதிக்கத்தின் மூலம் போடிகளிடமிருந்த பெரும்பாலான பூமிகளையெல்லாம் பறித்தெடுத்தனர்.

மட்டக்களப்பு வன்னிய ராசாக்களும், போடிகளும் தமக்கிருந்த நிலங்களுக்கேற்ப அவற்றில் உழுவதற்குரிய மாடுகளையும் வைத்திருந்தனர் என்பதை ஊகித்து அறிந்து கொள்ளலாம். மட்டக்களப்பில் வேளாண்மை செய்கை பற்றிய பல வழமைகள் இவர்களின் காலத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. பிரித்தானியர் முன்பு கூறப்பட்டவாறு, நிலங்களை வேறு இடங்களில் இருந்து கொண்டு வந்த தமது அருவடிகளின் உதவியுடன் பறித்தெடுத்து, பிரித்தானிய அரசருக்குரிய (CROWN) நிலமாக ஆக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு செய்த பல வருடங்களின் பின்பே மட்டக்களப்பிலிருந்த வேறு சாதியினருக்கும் நிலங்கள் விற்கப்பட்டிருப்பதை இன்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நெற்செய்கை சம்பந்தமாக முற்குகப் போடிகளால் கைப்பற்றப்பட்டு

வந்த வளமைகளே, மற்றச் சாதிமக்களாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. அத்துடன் நிலங்களைப் பெற்ற மற்றச் சாதியினரும் 'போடிகள்' என்ற பட்டப் பெயராலேயே அழைக்கப்படலாயினர். இது சம்பந்தமாக பேராசிரியர் பத்மநாதன் அவர்கள், மட்டக்களப்பின் முற்குகருக்குரிய வளமைகளே மற்ற எல்லாச் சாதியினராலும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன என்று கூறியிருப்பதை இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

போடிகளின் காலத்திலேதான் அவர்களுக்குரிய வயல்களைச் செய்கை பண்ணும் முன்னிலைக்காரர்கள் (முல்லைக்காரர்கள்) மற்றும் செய்கைக்காரர்கள் முறைமை ஏற்பட்டதா, அன்றி வன்னிய அரசர்கள் காலத்திலேயே இது ஏற்பட்டதா என்பதனையிட்டுத் திடமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. ஆயினும் நீண்டகாலத்திற்கு முன்பே இது ஏற்பட்டு விட்டது எனக்கூறலாம்.

பிரித்தானியரான ஆங்கிலேயரின் காலத்திலேயே பூமியின் பரப்பைக் குறிக்கும் சமீப காலம் வரை நடைமுறையிலிருந்த ஏக்கர் எனும் சொல் பாவனைக்கு வந்தது. இதற்கு முன் டச்சுக்காரரின் ஏக்கர் என்ற சொல் பாவனையில் இருந்தது. இந்த ஏக்கர் அளவு ஆங்கிலேயரதிலும் பார்க்கச் சிறிது கூடியது. அதற்கு முன் பரப்பைக் குறிப்பதற்கு இத்தனை அவணத்தரை (தறை) என்று கூறுவதே வழக்கமாக இருந்தது. கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலும் பின்னும் எழுதப்பட்ட உறுதிகள் பலவற்றில் சரியான ஏக்கர் தொகை குறிப்பிடப்படாது இத்தனை அவணம் விதைப்புத்தரை என்று கூறப்பட்டுள்ளதை நோக்கினால் இது புலனாகும். (ஒரு அவணத்தரை என்பது மூன்று ஏக்கர் நிலத்தைக் குறிக்கும்) போடி ஒருவர் அவருக்குரிய ஒரு ஐம்பது ஏக்கர் பூமியை செய்கை பண்ணுவதற்கு ஒரு முல்லைக் காரணையும் அவனின் கீழ் எட்டு செய்கைக்காரர்களையும் வைத்துக் கொள்வதே முன்புவரை வழக்கமாக இருந்தது. இம்முறையே பிற்காலத்திலும் குறிப்பாக இந்த நூற்றாண்டில் (20ம் நூற்றாண்டில்) சமீபகாலம் வரையும் இருந்த பெரிய போடிகளாலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது.

வேளாண்மைச் செய்கை ஆரம்பிக்கும் முன் வேளாண்மைச் செய்கை பற்றிய ஆரம்பக்கூட்டம் நடைபெறும். பிரித்தானியரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நீர்ப்பாய்ச்சல் சட்டத்திற்கு அமைவாகக், குறிப்பிட்ட பல கண்டங்களின் வயல் சொந்தக்காரர்களையும், குத்தகைக்காரர்களையும் உள்ளடக்கியதாக மாவட்டத்தின் அரசாங்க அதிபரினால் அழைக்கப்படும். கூட்டம் பொதுவான ஓர் இடத்தில் நடத்தப்படும். இக்கூட்டத்தில் பயிர்ச்செய்கை தொடங்குதல்,

முடிவுறுதல் இடைப்பட்ட காலத்தில் செய்ய வேண்டிய பொது வேலைகள் பற்றிய தீர்மானங்கள் கூடியிருப்பாரால் தீர்மானிக்கப்படும். முற்காலத்தில் மட்டக்களப்பிலிருந்து எல்லா நிலங்களுக்கும் சொந்தக்காரர்களாக இருந்து முற்குகர்குலத் தலைவர்களே தமக்குள் ஒன்று கூடி பயிர்ச்செய்கை பற்றிய தீர்மானங்களை மேற்கொண்டனர். இப்படி வழமையாக நடந்து வந்த கூட்டங்களே, பிற்காலத்தில் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ், மேலே கூறியவாறு கூட்டப்பட்ட ஆரம்பக் கூட்டங்களுக்கும் முன்னோடியாக அமைந்திருக்கும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

(ஆ) பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பக்கூட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் தீர்மானங்கள்

1. விதைப்பு ஆரம்பிக்கும் திகதி
2. நெல் இனம்
3. நீர் பாய்ச்ச உதவும் வாய்க்கால்களை துப்புரவு செய்தல்
4. விதைப்பு முடிவடையும் திகதி
5. வயலுக்கு அருகிலுள்ள பற்றைக் காடுகளை வெட்டிவெளியாக்குதல்.
6. வேலி கட்டுதல் முடிவடையும் திகதி.
7. வட்டையில் காவல் வேலை ஆரம்பிக்கும் திகதி.
8. குட்டித்து நெல்லை வட்டையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தல் பற்றிய தீர்மானம்
9. வேளாண்மை வெட்டு முடிந்து வட்டைக்காவல் முடிவுறும் திகதி.
(வட்டை வேலைகளை முடிவுக்கு கொண்டு வரும் திகதி)

மேற்படி பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பக்கூட்டம் மானாவாரிக் காணிகளுக்கு வேறாகவும், குளங்களிலிருந்து நீர் பெற்ற நீர்ப்பாய்ச்சல் காணிகளுக்கு வேறாகவும் நடத்தப்பட்டு வந்தது. இன்றும் அவ்வாறே வேறுவேறாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆரம்பக் கூட்டத்தில் மேலே கூறப்பட்டுள்ள தீர்மானங்களைத் தவிர, காணிகளுக்கு இடாப்பு வைக்கும் ஒரு முறை பற்றியும், இடாப்பு வைப்பதற்குரிய கடைசித் திகதி பற்றியும் தீர்மானிக்கப் படுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. இந்த இடாப்பு வைக்கும் முறை 1917ம் ஆண்டு உண்டாக்கப்பட்ட 45ம் இலக்க நீர்ப்பாய்ச்சல் கட்டளைச் சட்டத்தின் 19ம் பிரிவின் கீழ் கிழக்கு மாகாணத்திற்கென உண்டாக்கப்பட்ட 9ம் இலக்க உபபிரிவின் படி செய்யப்பட்டு வந்தது. முன்பு கூறப்பட்ட மானாவாரிக் காணிகளுக்கான ஆரம்பக்கூட்டம், முன்பு நீர்ப்பாய்ச்சல் சட்ட பிரிவுகளின் கீழ் நடத்தப்பட்டு வந்தது. பின் மானாவாரிக் காணிகளுக்காக 1941ஆம் ஆண்டிலிருந்து கிராமச் சபை சட்டத்தின் 198ம் அத்தி

யாயத்தின் கீழ் உள்ள பிரிவு 49(2) (XXII)ன் கீழ் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்கென ஆக்கப்பட்டு, இலங்கையின் ஆளுனரால் (Governor) அங்கீகரிக்கப்பட்டு 15.08.1941ல் 8781ம் இலக்க வர்த்தமானியில் பிரசுரிக் கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கமைய, அரசாங்க அதிபரால் அல்லது அவரின் பிரதிநிதியால் அழைக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மேற்கூறப்பட்ட வர்த்தமானியின் விதிகள் அமுலில் இருந்த பிரதேசங்கள் கீழே காட்டப்படுகின்றன. அவற்றில் எல்லா இடங்களும் அப்போதைய கிராம ஆட்சிமன்ற பிரதேசங்களேயாகும்.

01. கோரளைப்பற்று வடக்கு.	12. போரதீவுப்பற்று.
02. கோரளைப்பற்று மத்தி.	13. கரவாகுப்பற்று வடக்கு.
03. கோரளைப்பற்று தெற்கு.	14. கரவாகுப்பற்று தெற்கு.
04. ஏறாவூர்ப்பற்று வடக்கு.	15. கரவாகுப்பற்று மேற்கு.
05. ஏறாவூர்ப்பற்று தெற்கு.	16. காரைதீவு.
06. மண்முனைப்பற்று வடக்கு.
(நகரசபைப் பிரதேசம் தவிர)	17. நிந்தவூர்ப் பற்று.
07. மண்முனை பற்று மேற்கு.
(மேற்குப் பகுதி)	18. சம்மாந்துறைப் பற்று.
08. மண்முனைப்பற்று வடகிழக்கு.
(வடக்கு பிரதேசம்)	19. இறக்காமம்.
09. மண்முனைப்பற்று வடகிழக்கு.
(தென்பகுதி)	20. அக்கரைப்பற்று வடக்கு.
10. மண்முனை தெற்குப்பற்று.
(கிழக்குப்பகுதி)	21. அக்கரைப்பற்று மத்தி.
11. எருவில்பற்று.	22. அக்கரைப்பற்று தெற்கு.
	23. பாணமைப்பற்று.
	24. மட்டிபலாத்த.
	25. உடமெட பலாத்த.
	26. விந்தனைப்பற்று வடக்கு.
	27. விந்தனைப்பற்று தெற்கு.

எல்லாம் கிழக்கு மாகாணத்தின் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள கிராமசபைப் பிரிவுகள்

பண்டைய வேளாண்மைச் செய்கைக்கு மாடுகளே (பசுமாடுகள், எருமைமாடுகள்) உழவு, சூட்டிப்பு வேலைகளுக்குத் தேவையாக இருந்த மையினால் மட்டக்களப்பினை ஆட்சி செய்த முற்குகர் வன்னியர்களும், அவர்களின் பின் செல்வாக்குப் பெற்ற போடிகளும் தமது வயல் வேலைகளுக்குத் தேவையான மாட்டுப்பட்டிகளை வைத்திருந்தனர். பிரிட்டிஷார் பெரும் போடிகளின் வயல்களை அரசுடமையாக்கிய பின் 1815ம் ஆண்டின் பின் மட்டக்களப்பில் இருந்த மற்றச்சாதியர்களுக்கும் நிலங்கள் விற்கப்

பட்டன. இவர்களும் ஆங்கிலேயரோடு 1803ம் ஆண்டு சண்டையின் பின் சமரசம் செய்துகொண்ட போடிகளும் சண்டையில் ஈடுபடாத போடிகள் சிலரும், ஆங்கிலேயரால் வன்னிமைகளாக நியமனம் பெற்றவர்களும் மாட்டுப்பட்டிகளை வைத்திருந்தனர். இவர்களின் சந்ததிகளும், இந்த நூற்றாண்டிலும், (20ம் நூற்றாண்டு) நடுப்பகுதி வரை மட்டக்களப்பின் பலபகுதிகளிலும், 500 ஏக்கர்களுக்கு மேலும், அதற்குக் குறைவாகவும் நெற்காணிகளை உடையவர்களாக இருந்தவர்களிடமும் பெரும் பட்டிகள் இருந்ததனை அதிகமானவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். 1960க்கு முற்பட்ட காலத்தில் போடிகள் எல்லாம் தமது வயல்களை மாடுகளைக் கொண்டே உழவு செய்தனர். உழவு இயந்திரங்கள் பெருமளவில் 60களின் தொடக்கத்திலிருந்து கொள்வனவு செய்யப்பட்டதும் மாடுகள் வயல் வேலைகளில் இருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விட்டன என்றே கூறவேண்டியுள்ளது.

மானாவாரி வேளாண்மைச் செய்கையின் ஆரம்பம்

போடியார் ஒருவர் வேளாண்மைச் செய்கையின் ஆரம்ப வேலையாகத் தம்மிடம் உள்ள ஒவ்வொரு நிலத்தொகுதிக்கும் (ஒவ்வொரு பங்கிற்கும் ஒரு வயலை ஒரு பங்கு என அழைக்கும் வழக்கம் இன்றும் உண்டு) தேவையான முல்லைக்காரன் (முன்னிலைக்காரன் என்பதன் திரிபு) ஒருவனை தெரிவு செய்து கொள்ளுவார். முல்லைக்காரன் அப்பங்கிற்கு ஏற்பத் தேவையான மற்ற ஆட்களைத் தெரிவு செய்து எடுப்பான். இவர்கள் செய்கைக்காரர்கள் எனப்படுவர். ஒரு பெரிய ஆள் முழுப்பங்குக்காரர் என்றும் 14 வயதுக்குக் குறைவானவர் அரைப்பங்குக்காரர் என்றும் அழைக்கப்படுதலே வழக்கமாகும். இருவருக்கும் இடைப்பட்ட முக்கால் பங்குக்காரர் நியமிக்கப்படுவதும் உண்டு. பூமியைப் பொறுத்து ஆட்கள் என்று கூறும் போது, ஒரு 10 ஏக்கர் காணிக்கு ஒரு முல்லைக்காரனும் ஒரு செய்கைக் காரனும் இருப்பார்கள்.

மட்டக்களப்பு நாட்டில், பரம்பரையாக போடிகளின் மக்கள் அவர்களின் பின் உரிமைக்காரர் போடிகளாக வந்தனர். இவ்வாறே போடிகளின் முல்லைக்காரர்களாக இருந்த பிரபலமான முல்லைக்காரர்களின் மக்களும், தொடர்ந்து முல்லைக்காரர்களாக இருந்துள்ளனர். போடிகளின் பெயர்கள் ஒரு பிரதேசத்தில் பிரபலமாக இருந்ததுபோல், முல்லைக்காரர்களின் பெயர்களும் பிரபலமாக இருந்தன. போடியாரின் வயது சென்ற கிழமனைவி போடிக் கிழவி என்று அழைக்கப்பட்டார். அதைப் போல் முல்லைக்காரனின் கிழ மனைவியையும் முல்லைக்காரக் கிழவி என்று

அழைக்கப்பட்டார். இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் காலத்திலும், இந்த வழக்கம் இருந்ததை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. போடிகள் பரம்பரையைப் போல் முல்லைக்காரர் பரம்பரை ஒன்றும் இருந்தது என்பதைக் காட்டவே இதனை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

படி கொடுத்தல்

போடியாரின் பங்குகளுக்குரிய ஆட்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டதும், வருடத்தில் தமிழ் ஆவணி மாதத்தில், பஞ்சாங்கத்தில் உள்ளபடியான ஒரு சுப தினத்தில், எல்லா வேளாண்மைக்காரர்களுக்கும் படிநெல் கொடுக்கப்படும். அன்று சுப நேரத்திற்கு முன் போடியார் வீட்டு அறை ஒன்று நன்றாகத் துப்பரவு செய்யப்பட்டு அங்கு விளக்கேற்றி நிறைமுட்டி வைத்து, வாழைப்பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, மலர்கள் கொண்டு மடை வைக்கப்படும். அத்துடன் பொங்கல் செய்து, மடைக்கு முன் படைக்கப்பட்டு கடவுள் வணக்கம் செய்யப்பட்ட பின், போடியாரின் பட்டறையில் இருந்து நெல் எடுக்கப்பட்டு வீட்டு மண்டபத்தினுள் குவியலாக்கப்படும். போடியார் தலைப்பாகை அணிந்தவராக பயபக்தியுடன் மரைக்காலால் நெல்லை அளந்து ஒவ்வொருவருக்கும் (முல்லைக்காரனுக்கு முன் என்ற வரிசைப்படி) படி கொடுப்பார். போடியார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு மரைக்கால் வீதம் கொடுத்த பின் மிகுதி நெல் முல்லைக்காரன் ஒருவரால் மிகுதி அளந்து கொடுக்கப்படும். இன்றுவரை பல கிராமங்களிலே இவ்வழக்கம் கைப்பற்றப்பட்டு வருகின்றது.

படி கொடுத்த அன்றே முல்லைக்காரரும், செய்கைக்காரர்களும் தத்தமக் குரிய காணிகளுக்குள் சுபதினத்தில் (வெள்ளிக்கிழமை) சென்று வயல் வரம்புகள், வரவைகளில் உள்ள புற்களை நெருப்பு கொடுத்து பற்றவைத்தலுடன் வயல் வேலையை ஆரம்பிப்பார். ஒரு வயலின் பயிர்ச் செய்கைக்கு அதற்குரிய முல்லைக்காரனே முழுப்பொறுப்பாக இருப்பார்.

வாடிகட்டுதல் அல்லது திருத்துதல்

வயலில் அதற்கென உள்ள திடலான தண்ணீர் பிடிக்காத மேட்டு நிலப்பகுதியில் கம்புகள் வெட்டிக்கொண்டு வரப்பட்டு வேளாண்மைக்காரர் தங்கியிருப்பதற்கான வாடியைக் கட்டுவர். சில சந்தர்ப்பங்களில் அங்கிருக்கும் வாடி திருத்தியமைக்கப்படுவதும் உண்டு. கம்புகளைச் சேர்த்துக் கட்டுவதற்கு “பாற்கொடி” எனும் ஒருவகைக் கொடியே பாவிக்கப்படும்.

வாடிகளுக்குரிய கம்புகள் வெட்டும் போதே உழவு செய்யும் கலப்பைக் குரிய கம்புகளையும் வெட்டியெடுப்பார். படி எடுத்து வாடி கட்டுவதற்கு முன் வயல் ஓரத்தில் வளர்ந்திருக்கும் பற்றைகள், சிறுகாடுகள் ஆகியன வெட்டித் துப்பரவாக்கப்படும். நீரோடும் வாய்க்கால் ஓரங்களில் உள்ள காடுகளும், வேலிக்கால் (வேலிகட்டுவதற்கு அருகில் உள்ள) காடுகளும் வெட்டி வெளியாக்கப்படும். கொழு இணைக்கப்படும் "படவாள" முதிரை, சடைவேம்பு, வேம்பு போன்ற மரங்களில் இருந்தும் ஏர்க்கால் கம்புகள் விப்பனை எனும் பலம் வாய்ந்த மரத்தில் இருந்தும் மேழி பாலைவேர், வேப்பு முதலியவற்றில் இருந்தும் நுகம் மஞ்சவண்ணா, விண்ணாங்கு போன்ற மரங்களில் இருந்தும் எடுக்கப்படுவது வழக்கமாக இருந்தது. கலப்பைக் குரிய மரங்கள் ஒரு ஓடாவி மூலம் கலப்பையாகச் செய்யப்படும். (ஒன்று கூட்டப்படும்) படவாளில் பொருத்தப்படும் இரும்புக் கொழுக்களை போடியார் செய்வித்துக் கொடுப்பார். கலப்பையை ஒன்று கூட்ட ஐம்பது களில் கூலி இரண்டு ரூபாய். இவற்றுக்குரிய செலவு (கூலி) போடியாரால் வழங்கப்படும், தொடர்ந்து உழவும் மாடுகளை பிணைத்துக் எடுக்க ஆத்தி, வெல்ல, நறுவிணி போன்ற மரக்கந்துகளை வெட்டி நார்கள் எடுக்கப்பட்டு கயிறுகள் திரிக்கப்பட்டதும், போடியாரின் பட்டியில் இருந்து உழவுக்குரிய மாடுகளைப் பிடித்துப் பிணைத்து எடுக்கப்படும். இதனை பட்டிக்காரர்களுடன் வயல் செய்கைக்காரர்களும் இணைந்து செய்வர். உழவு மாடுகள் வயலுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட பின், மாடு களவாடும் கள்வர்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பதும் மிக அவசியமானதாக இருக்கும். கலப்பைக்குரிய கம்புகள் வெட்டப்படும், காலத்திலேயே வட்டை வேலிக் குரிய கம்புகளும் வெட்டப்பட்டு பின்பு வேலியடைப்பதற்காக, வேலிக் காலுக்கு வண்டில் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டு அடுக்கி வைக்கப்படும்.

இடாப்பு வைத்தல்

இதனையிட்டு முன்பும் சிறிது கூறியுள்ளோம். இன்னும் சிறிது விளக்கமாகக் கூறவேண்டியுள்ளது. வயற் செய்கை சம்பந்தமாகக் கடைப் பிடிக்க வேண்டிய முறைகளை (வழக்காறுகளுக்கு அமையவும் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்பவும்) பயிர்ச்செய்கை, அதன் பாதுகாப்பு, கண்டத்தி லுள்ள பொதுவேலைகளை நிறைவேற்றுதல் சம்பந்தமாக போடிகளினதும் முல்லைக்காரன், செய்கைக்காரர்களதும் செயற்பாட்டைச் சட்டபூர்வமாக்கு வதற்காகவே 1917ம் ஆண்டிலிருந்து கிழக்கு மாகாணத்தில் இந்த இடாப்பு முறை அமுலுக்கு வந்தது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்பிருந்தே மட்டக்களப்பின் முற்குககுல வன்னியராசாக்களும் அவர்களின் பின்

போடிகளும் பயிர்ச்செய்கை சம்பந்தமாக கடைப்பிடித்து வந்த எழுத்தில் இல்லாதிருந்த முறைகளுக்கு ஏற்பவே இந்த இடாப்பு புத்தகம் அச்சிடப் பட்டுள்ளதை அதனை நோக்கும் போதே கண்டு கொள்ளலாம். இந்த இடாப்பு முறை 1958ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நெற்காணிச் சட்டத்தின் கீழான பயிர்ச்செய்கைக் குழுக்கள் மட்டக்களப்பில் தாபிக்கப்படும் வரை பாவனையில் இருந்தது. 1960 - 1965 காலப்பகுதியிலேயே மேற்கூறப்பட்ட பயிர்ச் செய்கைக் குழுக்கள் மட்டக்களப்பில் நடைமுறைக்கு வந்தன.

பெரும்போக (முன்மாரி) ஆரம்பக்கூட்டம் முடிந்ததும், இடாப்புப் புத்தகங்கள் ஒவ்வொரு கண்டத்தினையும் சேர்ந்த வட்டை விதானையிடம் அரசாங்க அதிபரின் கீழ் பயிர்ச்செய்கையை மேற்பார்வை செய்ய நியமிக்கப்பட்ட பயிர்ச்செய்கை சுப்பிறிந்தரால் வழங்கப்படும். அந்த டாப்பில் வட்டை விதானை உரிய பகுதிகளை சரியாக நிரப்பிப் போடிமாரிட மும் முல்லைக்காரன், செய்கைக்காரர்களிடமும் ஒப்பம் பெற்று மீண்டும் பயிர்ச் செய்கை சுப்பிறிந்தரிடம் சமர்ப்பிப்பார். அவர் அதனில் தமது கையெழுத்திட்டு உறுதிப்படுத்திய பின் வட்டை விதானையிடம் பிரதி யொன்றைத் திருப்பிக் கொடுப்பார். அந்த இடாப்பின் இணைப்பிரதியொன்று ஒவ்வொரு போடிக்கோ, குத்தகைக்காரருக்கோ வட்டை விதானையால் வழங்கப்படும்.

வட்டைவிதானை என்பவர், ஒவ்வொரு வட்டையிலும் பயிர்ச்செய்கைக் கடமைகளை மேற்பார்த்து நடத்துவதற்காக, வட்டையிலுள்ள போடிமார், குத்தகைப் போடிமார் ஆகியோரால் நியமிக்கப்படும் ஒருவரே ஆவார். இவரது நியமனம் பற்றியும் சிறிது விளக்கிக் கூற வேண்டியுள்ளது. இந்நியமனமும் நீர்ப்பாய்ச்சல் சட்டத்தின் கீழ் நடைபெற்றது. அதற்கு முன் 1906ம் ஆண்டின் நெற்பயிர்ச்செய்கைக் கட்டளைச் சட்டத்தின் (Paddy Cultivation Ordinance) கீழ் ஆக்கப்பட்ட பிரமாணத்தின்படி நீர்ப்பாய்ச்சல் தலைமைக்காரன் (Irrigation Head Man) என்னும் பெயரில் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த நியமனம், அப்போது நீர்ப்பாய்ச்சல் பணிப்பாளரின், கிழக்கு மாகாணக் காரியாலயம் திருகோணமலையில் இயங்கியதால் திருகோணமலைக் கந்தோரில் இருந்தே தலைமைக்காரனுக்குரிய நியமனக் கடிதம் (ஆக்கொத்து) பணிப்பாளரால் வழங்கப்பட்டது. முன்பு கூறப்பட்டுள்ள அரசுவர்த்தமானிப் பிரமாணங்களின் கீழும் பின் கொண்டு வரப்பட்டு சட்டபூர்வமாக்கப்பட்டது. மாவட்டத்தின் அரசாங்க அதிபர் ஒரு வட்டை யிலுள்ள போடிகளையும் குத்தகைக்காரர்களையும் ஒரு தினத்தில் ஓர் இடத்தில் கூடும்படி அறிவிப்பார். அப்படியான ஒரு கூட்டத்தில் சமூகமளிப்

போரில் அதிகமானவர்களால் தெரிவு செய்யப்படுபவரே வட்டை விதானை ஆவார். இவரது நியமனம் மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை நடைபெற்று வந்தது. தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருவருக்கு அரசு அதிபரினால் ஒரு நியமனப்பத்திரம் வழங்கப்படும். வட்டை விதானை தமக்கு உதவியாக ஒரு வட்டைக்காவலன் (அதிகாரி) ஒருவரை அரசு அதிபரின் ஒப்புதலுடன் நியமித்துக் கொள்வதும் முன்பு வழக்கத்திலிருந்தது.

முன்பெல்லாம் ஆடிமாதத்தில் நல்லமழை பெய்து வந்தது. உழவினைப் பொறுத்தவரையில் ஆடிமாதத்தில் உழவு செய்வதையிட்டும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். “ஆடி உழவு தேடி உழு” என்பது முதுரை. முதலாவதாகப் போடப்படும் உழவை “நிலையெடுப்பு” என அழைப்பர். பின் ஆவணியில் இரண்டாம் உழவு போடுவதும் நடக்கும். இதனை “இரட்டிப்பு” என்று கூறுவர். அடுத்து புரட்டாதியில் மழை பெய்ததும் உழவுவேலை தொடர்ந்து நடைபெறுவதுடன் வரம்புக்கு மண் வைத்து வரம்பு கட்டுதல், வரம்பு திருத்துதல், முறிவு கட்டுதல் முதலியனவும் நடைபெறுவது வழக்கமாயிருந்தது. அந்நாட்களில் வசதியினைப் பொறுத்து ஏழு உழவுகள் போடப்படுவதும் உண்டு.

நாளுக்கு நெல் கொத்தும் நிகழ்ச்சி

படிகொடுத்து மேற்கூறியவை நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஒரு சுபநேரத்தில் நாளுக்கு நெல் கொத்துதல் நடைபெறும். ஒரு காணியில் சூட்டுக்களம் வைக்கும் வரவை “களவெட்டி” வரவையென்று அழைக்கப்படுவதே வழக்கமானதொன்றாக இருந்து வந்தது. அப்படியான ஒரு வரவைக்குள் பொங்கல் பொங்கி வரவையின் வடகிழக்கு மூலைக்குள் படைத்து கடவுள் வழிபாடு நடைபெறும். இந்த மூலையில் ஒரு சிறு மண்பாத்தி போல் அமைத்து அதன்மீது போடியார் வீட்டில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட விதை நெல்லில் பாத்தியில் இருகைகளாலும் தூவப்பட்டு (விதைத்து) மண்வெட்டியால் கொத்தி நெல்தானியங்கள் மண்ணிற்குள் மூடப்படும். நெல் தூவுதலை முதலில் போடியார் செய்வார். சிறுபெட்டியில் எடுத்துவரப்படும் நெல் தானியத்துடன் காசு, நவதானியங்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பதும் வழக்கமாகும். விதை நெல்லைத் தலையில் வைத்தவாரே இருகைகளாலும் எடுத்து நெல்பாத்தியில் தூவப்படுதலே, வழக்கமாகக் கைக்கொள்ளும் முறையாகும். போடியாரைத் தொடர்ந்து முல்லைக்காரனும் மற்றைய வேளாண்மைக்காரர்களும் நெல்லைத் தூவியின் பாத்தியில் தண்ணீர் ஊற்றப்படும். தொடர்ந்து போடியார் நெல்லை மண்ணுடன்

கலக்க மண்வெட்டியால் கொத்துவார். அதன்பின் முல்லைக்காரன் கொத்தி நெல்மணிகள் மண்ணுள் மறைக்கப்படும். நாளுக்குக் கொத்திய நெல் முளைத்தபின் பயிர் கவனமாகப் பாதுகாக்கப்படும். புதிரெடுத்தல், புதிர் சாப்பிடுதல் என்பன நடைபெறும்போது இந்த நெற்கதிர்களும் பாவிக்கப் படுதல் வழக்கமாயிருந்தது.

ஏர் நாள் வேலை செய்தல்

தலைமழை பெய்ததும் உழவு தொடங்குவதற்கான ஒரு சுபநேரத்தில் “ஏர்நாள்” வேலை செய்யப்படும். அன்றைக்கு உழவு மாடுகளுக்கு மாலைகள் கட்டி சந்தனம், திருநீறு கொண்டு நெற்றியில் பொட்டுகள் வைக்கப்படும். உழவுக்கலப்பையின் நீண்டதடியான ஏர்க்காலிலும், நுகத்திலும் மேழியிலும் மாலை கட்டி அலங்கரிக்கப்படும். கலப்பையில் மாலைகள், சந்தனம் முதலியவற்றால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாடுகள் பூட்டப் பட்டதும், நுகத்தில் அடித்துத் தேங்காய் உடைக்கப்பட்டபின் உழவுவேலை ஆரம்பிக்கப்படும். குறிப்பிட்ட ஒரு களவெட்டி வரவையிலேயே இது நடைபெறுவது முன்பு வழக்கமாகும். இதன்பின் தொடர்ந்து உழவு வேலை நடைபெறும். ஏர்நாள் வேலை நகழ்ச்சியினைப் பலர் சித்திரை வருடம் கழித்து ஒரு சுபதினத்தில் செய்வதனையும் கைக்கொண்டனர். நேரகாலத்திற்கு (ஆடியில்) உழவு வேலை செய்ய இது உதவும் என்பதும் அவர்களின் கருத்து ஆகும்.

நெல் விதைத்தல்

தமிழ்ப் புரட்டாதி மாதத்தில் நெல்விதைப்பு ஆரம்பமாகும். முதலில் நாலரை மாத இனமான வாணன் நெல் விதைப்பதே வழக்கமாக இருந்தது. (தற்போதைய புதிய இனங்களெல்லாம் 30 ஆண்டுகளுக்கும் பிற்பட்டவையே என்பதனை இங்கு ஞாபகப்படுத்துதல் அவசியமானதாகும்) தொடர்ந்து விதைக்கப்படும் முக்கிய நெல் இனங்களாவன: உதஞ்சம்பா, அழகுசம்பா, சின்னச்சம்பா, முத்துச்சம்பா, முருகன்சம்பா, முருங்கைக்காயன், முந்திரியன், கல்லுருண்டை, கறுப்பன், சீனட்டி என்பன பிரதானமானவையாகும். கடைசியில் கூறியவை இரண்டும் 2½ மாத இனங்களாகும். இன்னும் சில இனங்களும் மட்டக்களப்பில் புழக்கத்தில் இருந்தன. முன்பெல்லாம் வயல் விதைப்பு கார்த்திகை (தமிழ்) மாதம் வரை நீடிக்கும். விதைப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டு வட்டையில் எங்கும் உழவுவேலை நடைபெறும்போது உழுவோர் மாடுகளுக்கு “வரம்போரம்” (வரம்போரம் போகும்படி), “செவ்வை”

(நேராகப் போகப் பணித்தல்), “வளைந்து வா” போன்ற வார்த்தைகளை பல பக்கங்களில் இருந்தும் உரக்கக் கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது கேட்போருக்கு இனிமையளிப்பதாகும். விதைப்பு வேலை முடியுமட்டும் வட்டைகளெல்லாம் ஒரே கலகலப்பாகக் காணப்படும். வயல் உழும் போது நெல் விதைத்த பின் இரண்டு உழவு போடுவதே வழக்கமாகும். இதனை நெல் மறுத்தல் என்று கூறப்படும். ஆனால் முன்னர் வசதியைப் பொறுத்து விதைக்கு முன் பல உழவுகள் போடுவதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. விதைக்கப்படும் ஒரு வயலில் போடியாருக்கு இலவசமாகவும் ஒரு சிறு பகுதி விதைக்கப்படும். இது “முத்தெட்டு” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அதேபோல் முல்லைக்காரனுக்கும் இலவசம் விதைக்கப்படுவதும் போடிகளிடையே வழக்கத்தில் இருந்தது. இப்படி முல்லைக்காரனுக்கு விதைத்துக் கொடுப்பது “முல்லை இலவசம்” என்றே கூறப்பட்டது. உழவும்போது களைப்பைப் போக்க பல இனிமையான பாடல்கள் உழவர்களால் இசையுடன் பாடப்படும். இவை கேட்போருக்கு மிக இனிமையாய்ப்பதாக இருக்கும். இவற்றில் சில பாடல்களை இங்கு பார்ப்போம்.

- 1) ஓடி நட கண்டே - தம்பி செல்லா உனர்
உறுதியுள்ள காலாலே
- 2) மூலைவரம் போரம் - தம்பி செல்லா
முடுக்கி நட நல்ல கண்டே
- 3) முதிரைப்படவாளாம் - தம்பி செல்லா நமக்கு
முற்றிய நல்மரமாம்
- 4) கரையாக்கன் சோலையிலே - தம்பி செல்லா
கன்னிமார் காவாலாண்டா

இதுபோன்று பல பாடல்கள் பாடப்படும்போது மாடுகளும் அவ்விசையில் கிறங்கியவாறு நடப்பதுபோல் பார்ப்போருக்குத் தோன்றும். உழவு வேலைகள் முடிவடைந்ததும் உழவு மாடுகள் போடியாரின் பட்டியில் கொண்டு விடப்படும்.

தற்போது பாவிக்கப்படும் இரசாயனப்பசளைகள் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளிற்கு முன்பு பாவனையில் இருக்கவில்லை. அக்காலத்தில் மாட்டெரு, குப்பை கூளங்கள், மற்றும் நிலத்தின் பசளைத் தன்மையை

நம்பியே பயிர் செய்யப்பட்டு வந்தது.

வயலில் விதைப்பு வேலைகள் முடிந்ததும் நாகதம்பிரானுக்குப் பொங்கல் செய்யும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். விஷப்பாம்புகளிடமிருந்து சிக்கல்கள், கஷ்டங்கள் ஏற்படாதிருக்கச் செய்யப்படும் நேர்த்தியே இதுவாகும்.

களைநாசினிகளும் இல்லாத அந்தக்காலத்தில் வயல்களில் களைகள், போடப்படும் உழவுகளாலேயே கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஆரம்ப உழவு காலத்தின்போது பிடுங்கப்படும் புற்கள் எரிக்கப்பட்டு அழிக்கப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது.

பயிருக்குத் தண்ணீர் கட்டுதல்

மழையை நம்பிப்பயிர் செய்யும் பூமிகளிலும் பயிர் முளைத்து ஒரு மாதம் சென்ற பின்னரே தண்ணீர் வயலில் கட்டப்படும். விதைத்தபின் முளைக்கும் சில களைகள் வயலில் கட்டப்படும் தண்ணீரில் மூழ்கடிப்பதாலேயே அழிக்கப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது. முன்பு கூறப்பட்டவை முடிந்து பயிர் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் போது மார்கழி மாதமளவில் வட்டை பாதுகாப்புக்குரிய வேலி வட்டை விதானையால் வட்டை (கண்டத்தைச் சுற்றிவர)யை அளந்து ஒவ்வொருவருக்குமுரிய ஏக்கருக்குரிய விகிதத்தின் அளவு பிரித்துக் கொடுக்கப்படும். 1952களுக்கு முன்புவரை (முட்கம்பி இல்லாமையால்) கம்புகளாலேயே வேலிகள் கட்டப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது. இதற்கான கம்புகளைக் காடுகளில் வெட்டி எடுப்பதற்காக அரசாங்க அதிபர் காசுபெறாத உத்தரவுப் பத்திரங்களை வட்டை விதானைக்கு வழங்குவார். கம்புகளை நாட்டி ஐந்து மாவரைக்கம்புகள் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக இடைவெளிவிட்டு வைத்து பால்கொடியென்னும் கொடியினால் வரிந்து உறுதியான வேலியாக்குவதே வழக்கமாயிருந்தது. இதனைக் கண்டத்தின் வட்டைவிதானை பார்த்து திருப்தி தெரிவிக்க வேண்டும்.

காவல் பரண்கள் அமைத்தல்

கண்டத்திலுள்ள பயிர்களின் பாதுகாப்பு கூட்டுப் பாதுகாப்பாகவே இருக்கும். வட்டைவிதானை இத்தனை ஏக்கருக்கு ஒரு காவல் பரண் என்ற ஒழுங்கில் (சுமாராக 10 ஏக்கருக்கு ஒன்று) அமைக்கும்படி போடிமா ருக்குத் தெரிவித்ததும், வயல் செய்கைக்காரர், முல்லைக்காரர்

ஆகியோர் அடிப்படியே பரண்களை அமைப்பர்.

வேளாண்மை தண்டு திரளும் பருவத்திலேயே அதிகமாகக் காவல் பார்க்கும் வேலை தொடங்கும். தை மாதத்தின் தைப்பூச நாளில் இருந்து காவல் தொடங்குவது வழக்கத்தில் இருந்தது. ஒவ்வொரு பரணிலும் காவல் பார்க்கும் வயல் செய்கைக்காரர், இரவு ஏழு மணியளவிலேயே சென்று விடுவர். காவல் பார்ப்பவர்கள் பிரம்புமணி கொண்டு சத்தமெழுப்பிக் கொண்டு தீப்பந்த வெளிச்சத்துடன் தனது பரணில் இருந்து அடுத்த பரண்காரரிடம் கொண்டு கொடுப்பார். அவர் அடுத்ததற்கு கொண்டு கொடுப்பார். இப்படிக் கண்டத்தைச் சுற்றிவரும் வேலை ஓர் இரவுக்குப் பல தடவைகள் நடைபெறும். இது “மணிபிரம்பு நடத்துதல்” என்று கூறப்படும். இவ்வேலை ஒழுங்காக நடைபெறுகிறதா என்று பார்ப்பதற்கு வட்டை விதானை, வட்டைக்காவலன் (அதிகாரி) ஆகியோர் ஒருமித்தும், தனித்தும் வட்டையைச் சுற்றி வருவர். இப்படி இவர்கள் செல்லும் போது காவல் பரணிற்குப் பொறுப்பானவர் பந்த வெளிச்சத்துடன் அடுத்த பரண்வரை அவர்களைக் கொண்டு விடுவர். முறையாகக் காவல் வேலை செய்யாதவர்கள், மணிப்பிரம்பு நடாத்தாமல் நித்திரை கொள்வோர் ஆகியோருக்கு, தொடர்ந்து கண்டத்தில் கிழமைக்கொரு தரம் நடக்கும் வட்டையக் கூட்டத்தில் பிரம்படி கொடுத்து தண்டனை வழங்கப்படும். கிராமக்கோட்டில் வழக்கு வைக்கப்படுவதும் உண்டு.

இரு காவல் பரண்களுக்குமிடையில் ஒரு “சடுவான்” என்னும் நெருப்புப் பற்றவைக்கும் சிறுபந்தல் போன்ற ஒன்று அமைத்து அதனில் கொள்ளிகள் கொண்டு நெருப்புப் பற்றவைத்தலும் கட்டாயமானதொன்றாக இருந்தது. இதன் மூலம் பயிருக்குத் தீங்கிழைக்கும் பூச்சிகள் அழிக்கப்படுவதுடன் வெளிச்சம் கண்ட பன்றிகளும் வயலை அழிவு செய்ய வராமல் தடுக்கப்படும். மேலே கூறப்பட்டள்ள வேலி கட்டல், காவல் பரண் போடுதல், காவல் பார்த்தல் முதலிய கடமைகளைச் சரியாக செய்யாதவர்களுக்கு எதிராக வட்டை விதானை வழக்கு வைத்து கிராமக் கோடுகள் மூலம் தண்டனை விதிப்பது 1973ம் ஆண்டுவரை வழக்கத்திலிருந்தது.

முடிப்புக் கட்டுதல்

வேளாண்மை வளர்ந்து முதற்கதிர்கள் பறித்ததும் (வெளிவரும் காலத்திலேயே) இந்த முடிப்புக் கட்டுதல் என்னும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். வயலில் உள்ள களவெட்டி வரவையில் இது செய்யப்படும். முன்பெல்லாம்

ஒரு குறிப்பிட்ட வரவைக்குள் இது நடைபெற்றதால், அருகாமையில் வைரவ சுவாமிக்குப் பந்தலிட்டு பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, பூக்கள் கொண்டு மடை வைத்து ரொட்டி, பலகார வகைகளும் சுட்டுப் பந்தலில் வைத்து வணக்கம் செலுத்தப்படுதல் கடைப்பிடிக்கவும் பட்டது. பின் இதற்கென வெட்டி எடுத்த முதிரை மரத்திலான சுமார் 3 முழ நீளமான கம்பை பட்டை நீக்கி மஞ்சள் நீரால் கழுவி சந்தனம் திருநீறு பூசி கள வெட்டி வரவையில் நாட்டப்படும். அதன் மேல்பாகத்தில் சிறிய குருத்துக் கட்டப்பட்டபின் மஞ்சள் நீரால் நனைத்த வெள்ளைத் துணியில் சில்லறைக் காசு வைத்து முடிந்து அச்சீலையைக் கம்பில் கட்டப்படுதலே முடிப்புக் கட்டுதல் என்று கூறப்படுவதாகும். நெற்கதிர்கள் பூச்சி புழுப்பாதிப்பு, சேதமின்றி நன்றாக வரவேண்டும் என்ற நேர்த்தியோடு செய்யப்படுவதே இந்நிகழ்வாகும்.

நோய்த்தாக்கத்திற்கு மருந்தும் பாதுகாப்பும்

வேளாண்மை ஓலைகளை மடிச்சிக்கட்டி நோய் தாக்கும் போது முன்பெல்லாம் கிருமிநாசினி தெளிக்கும் வழக்கம் இருக்கவில்லை. அப்படியான தாக்கத்தினை நீக்குவதற்காக தாக்கம் தெரியும் இடங்களில் எருக்கிலை, ஆமணக்கு, ஒரு வகைக் கள்ளி என்பன போடப்படுதலே வழக்கமாக இருந்தது. மேலும் வேளாண்மை சிவந்து நோய் காணப்பட்டால் (எரிபந்தம்) பழம் சுளகை, ஒரு வாருகல் கட்டு (ஒரு வகைப்புல்லான கையால் வீடு கூட்டப்பயன்படுத்தப்படும் கட்டுடன் ஒரு கம்பில் கட்டி நோய் காணப்படும் இடத்தில் வயலில் நாட்டி விடுவர். இதனால் எரிபந்த நோய் நீங்கிப் போகும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

தீர்த்தமெடுத்தல்

இந்நிகழ்வு மண்முனைப்பிரதேசத்திலேயிருந்த பலரால் முன்பெல் லாம் கட்டாயமாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். வேளாண்மைக்கு நெற்பூச்சித் தாக்கம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காகவே தீர்த்தமெடுத்தல் நடைபெறும். ஒரு வயலின் முன்னிலைக்காரன் முழுகி உடலைச் சுத்தி கரித்துத், தோய்த்து உலர்ந்த வேட்டி அணிந்து, அன்று பின்னேரமே தனது செய்கைக்காரன் ஒருவருடன் கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ் வரர் கோவிலுக்கு ஒரு சிறிய முட்டியுடனும் சிறிது மிளகுடனும் சென்று அன்று மாலை பூசையின் போது இறைவனை வணங்குவார். பின் முட்டியை குருக்களிடம் கொடுத்து அது நிரம்ப கோயில் கிணற்றுத் தீர்த்தத்தினைப்

பெற்றுக் கொள்வார். அன்றிரவு அங்கு தங்கியிருந்து அதிகாலையில் நேரத்தோடு தீர்த்த முட்டியைத் தலையில் வைத்துச் சுமந்தவாறு மிளகினை ஒவ்வொன்றாக வாயில் போட்டுச் சாப்பிட்டவாறு வயலை நோக்கிச் செல்லத் தொடங்குவார். அவரது உதவியாளனும் கூட வருவார். வயலை அடைந்ததும் தீர்த்த நீரை வயலைச் சுற்றுவரத் தெளித்து விட்டு எவரது கண்ணிலும் படாது அருகிலுள்ள காட்டில் சென்று தங்குவார். அவருடன் சென்ற உதவியாளன் நேரத்திற்கு உணவு கொண்டு கொடுப்பார். இப்படியாக மூன்று நாட்கள் அங்கு தனியாகத் தங்கியிருப்பார். மிளகு சாப்பிட்ட வயிறு எரிவது போல் பூச்சிகளும் எரிந்து போக வேண்டுமென்பதே மிளகு சாப்பிடுவதன் நோக்கமாகும். மண்முனைப் பகுதிக்கு கொக்கட்டிச் சோலைக் கோயிலைப் போல் மற்றப் பிரதேசங்களிலும் உள்ள பிரசித்தமான கோயில்களிலுமிருந்தும் தீர்த்தமெடுக்கும் நிகழ்ச்சி மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சைவர்களால் சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்புவரை நடைபெற்றது. தீர்த்தம் வயலில் தெளிக்கப்பட்டதும், வயலில் பூச்சிகள் இல்லாமல் போவது தெய்வத்தின் அனுக்கிரகத்தால்தான் என்பது நம்பிக்கை.

புதிரெடுத்தல்

புதிதாக வயலில் விளைந்துள்ள நெல்லைப், போடியார் தமது வீட்டுக்கு முதல் தடவையாக எடுத்துச் செல்லுதலே புதிரெடுத்தல் என்று கூறப்படுவதாகும். பஞ்சாங்கத்தின்படி ஒரு சுபதினத்தில் சுபநேரத்தில் வயலில் இருந்து பிடிகளாக எடுக்கப்பட்ட நெற்கதிர்கள் சொந்தக்காரரது வீட்டுக்குள் கொண்டு செல்லப்படும். முதலில் சுபநேரம் வருவதற்கு முன் நெற்கதிர்கள் வயலில் இருந்து கையால் அறுத்தெடுக்கப்பட்டு வீட்டுக் கடப்படியில் கொண்டு வைக்கப்படும். சுபநேரம் தொடங்கியதும் வீட்டிற்குள் விளக்கேற்றி நிறைகுடம் வைத்து சிறிய ஓலைப் பெட்டிகளில் வீட்டில் இருக்கும் பழைய நெல்லை நிரப்பி அதனுள் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் முதலியன வைக்கப்படும். அத்துடன் பொன், தங்கம், வெள்ளி முதலியனவும் சில்லறைக்காகும் வைக்கப்பட்டு ஒரு வெள்ளைத்துணியினால் மூடிக் கணவன் தலைப்பாகை கட்டியவாறு மனைவியுடன் பெட்டிகளைக் கடப்பிற்கு எடுத்துச் செல்வார். அங்கு பெட்டிக்குள் கதிர்ப்பிடிகள் வைக்கப்பட்டு மூடப்பட்டவாறு தலையில் வைக்கப்பட்டு நெற்கதிர்கள் வீட்டிற்குள் கொண்டு வைக்கப்படும். அங்கு கற்பூரம் கொழுத்தி, இறைவனை வணங்கி என்றும் குறைவில்லாது நெல்லால் நிறைவிடமாக வீடு இருக்க வேண்டுமென்ப பிரார்த்திப்பதுடன் இந்நிகழ்ச்சி நிறைவுபெறும்.

வேளாண்மை வெட்டுதலும், சூடு வைத்தலும்

வயலில் கதிர்கள் முற்றி, வேளாண்மை மாசிமாதப் பிற்பகுதியிலேயே வெட்டுவதற்குரிய நிலையை அடையும். விளைந்த வேளாண்மையை வெட்டுவதற்காக, வயலில் இருக்கும் நீரை வெளியேற்ற வேண்டும். இம்மாதத்தில் வரும் சிவராத்திரி நிகழ்வு நடந்து ஏழாமிருத்தை முடிந்தபின் (ஏழு நாட்கள் சென்ற பின்) தண்ணீரை வெளியேற்றுவதே முன்பெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தது. இதன்பின் வரும் காலம் பருவ மழை குறைந்த காலமாக இருப்பதால் வெட்டு வேலைக்கு வசதியானதாகவிருக்கும். சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளின் முன்பெல்லாம் போடியாரின் வயல்கள் வெட்டும் வேலை, பல கூட்டத்தைச் சேர்ந்த வெட்டுக்காரரால் செய்யப்படும். இவர்கள் அதிகமாக மட்டக்களப்பின் தென்பிரதேசம் (அம்பாறை மாவட்டம்), எழுவான்கரைப் பிரதேசம் போன்றவற்றில் இருந்தே வெட்டு வேலைக்காக வருகின்றவர்களாக இருப்பார்கள். வெட்டிய உப்பட்டிகள் நன்றாகக் காய்ந்த பின், மூன்றாவது நாள், போடியாரின் வேளாண்மைக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உப்பட்டிகளைக் கட்டி எடுத்துச் சென்று களத்திலே சூடு வைப்பார்கள். வெட்டு ஆரம்பித்தல், சூடு வைத்தல் என்பன சுபநேரத்திலேயே தொடங்கப்படுவது தமிழர்களிடத்தில் நீண்டகாலமாக இருந்து வந்த வழக்கமாகும். ஒரு வயலின் களவெட்டியில் (வயலின் பரப்பு 15 ஏக்கருக்குக் குறையாத போது) நான்கு “அடிகள்” (நிலத்தில் படும் கதிர்கள் மழைத்தண்ணீர், ஈரம் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படாதிருப்பதற்காக சற்சதுரமான களத்தில் வட்டவடிவில் மண்ணினால் அமைக்கப்படும் மேடை போன்ற அமைப்பை “சூட்டடி” எனப்படுவது) கூட்டப்பட்டு அவற்றில் நான்கு சூடுகள் வைக்கப்படும். சூடு வைத்து முடிந்ததும் அதனை விலங்குகளிலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக சதுரமாக வேலி கட்டிப் பாதுகாக்கப்படும். வேளாண்மைக்காரர் இவ்வேலையைக் கவனமாகச் செய்வார்.

சூட்டித்தல்

வெட்டு முடிந்து, சூடுகள் வைக்கப்பட்டு, நிலம் ஈரம் காய்ந்து உறுதியான பின்பே சூட்டிப்பு வேலை ஆரம்பமாவதே முந்தியகால வழக்கமாகும். சித்திரை மாதம் கழித்துவரும் அக்கினி நாட்கள் கழிந்த பின்னரே சூட்டித்தலை ஆரம்பிப்பது எல்லாப் போடிகளாலும் மற்றும் குத்தகைப் போடிகளாலும் கட்டாயமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்ததால் இதனைச் சூடுமிதித்தல் என்றும் வழங்கப்பட்டது. இவ்வேலை சித்திரை

வருடப்பிறப்பு முடித்து சில நாட்களின் பின்பே, ஒரு சுபதினத்தில் இதனை ஆரம்பிப்பதே போடிகளின் வழக்கமாகவும் இருந்து வந்தது.

வட்டமான களமும் அரக்குத் தாக்குதலும்

சூடுகளுக்கு அருகாமையில் வடபுறத்தில் “களவெட்டி” புல் பூண்டு கள் எதுவுமில்லாது செருக்கித் துப்பரவு செய்யப்படும். மணல்பாங்கான தரையாயிருந்ததால் களவெட்டியில் தண்ணீர் ஊற்றிச் சிறிது கெட்டிப் படுத்துவர். களவெட்டியில் வாரி குறைவதற்குத் துட்டதேவதைகள், பூதம் என்பன காரணம் என்ற ஒரு எண்ணம் முன்பெல்லாம் இருந்தது. இதனைத் தடுப்பதற்காக களத்தைக் காவல் பண்ணி சூடுபோடும் முறையும் கடைப் பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. களத்தின் மேற்புறத்தில் சூடுகளுக்கு அருகாமையில் வைரவருக்கு, கம்புகளைக் கொண்டு ஒரு சுவாமி பந்தல் போடப்படும். இதன் சிறிய கூரை வைக்கோலால் மேயப்பட்டு மேற்பக்கமும் (உட்புறம்) மற்ற மூன்று பக்கமும் வெள்ளைத் துணியால் மறைக்கப்படுவதுடன், முன்பக்கமும் ஒரு திரைச்சீலையால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்பந்தலில் விடிவிளக்கு வைப்பதும் வழக்கமானதாகும். சூடு போடப்படும் களத்தின் மத்தியில் ஒன்றையொன்று நடுவால் குறுக்காக செல்லக் கூடியவாறும் நடுவில் பள்ளமாக வரக்கூடியவாறும் சிறு மடுவாகத் தோண்டப்படும். இதன் நான்கு முனைகளும் பூமிமட்டத்திலேயே இருக்கும். சூட்டில் இருந்து நான்கு பிடிகள் எடுக்கப்பட்டு இரண்டு பிடியின் கதிர்கள் எதிர்திரைத் தொட்டுக் கொண்டு இருக்கக்கூடியவாறு ஒன்றுக்கு குறுக்காக மற்றதை வைத்து, அத்துடன் ஒரு மண்வெட்டியை மத்தியில் வைத்து கொடியினால் இறுக்கிக்கட்டப்படும் இதனை முன் சொன்ன நான்கு முனைகளையும் உடைய பள்ளத்தில் வைத்து பட்டை நீக்கப்பட்டு கூராக்கப்பட்ட முதிரைக்கம்பு ஒன்றினை மண்வெட்டியின் குளச்சி (பிடி போடுவதற்கான ஓட்டை)க்குள்ளால் நிலத்தில் மண்வெட்டிக்குளச்சி மட்டத்துக்கு கம்பு மட்டம் வருமாறு அடித்து இறுக்கப்படும். இன்னும் ஒரு கம்பினை (சுமார் 9” நீளமான) நான்காகப் பிளந்து கதிர்ப்பிடியின் நான்கு முனைகளுக்குக் கீழும் வைக்கப்படும். மடுவின் ஆழமான பகுதியின் நடுவில் தங்கம், பொன், வெள்ளி, நாணயக்காசு முதலியவற்றை ஒரு வெள்ளைத் துணிக்குள் வைத்துச் சுற்றிய ஒரு முடிச்சும் வைக்கப்படுவதும் வழக்கமாக இருந்தது. சிலர் மந்திரிக்கப்பட்ட இயந்திரத் தகட்டையும் இதனோடு வைப்பதுண்டு. இதனையே அரக்குத் தாக்குதல் என்று அழைக்கப்பட்டது. மேலும் நான்கு சிறு முதிரைக்கம்புகள் நான்கு பக்கவாட்டிகளிலும் (கள விளிம்புக்கு அருகாக) ஒவ்வொன்றாகத் தாட்டு வைக்கப்படும்.

அரக்குத் தாக்கும் களத்தில் நேரத்துடனேயே பொங்கலிட்டு களத்தில் அரக்குத் தாக்கப்படும் இடத்துக்கு அருகாமையில் வெள்ளை விரித்து விளக்கேற்றி படையல் செய்து வணக்கம் செலுத்தப்பட்ட பின்னரே அரக்குத் தாக்குதலை மேற்கொள்ளல் வழக்கமாக இருந்தது.

பின் போடியார் சூட்டில் இருந்து ஒரு உப்பட்டியினை எடுத்து, தலைப்பாகை கட்டி, தலையில் வைத்து, இருகரங்களாலும் பிடித்துக் கொண்டு அரக்கு கதிர்க்கத்தையினை மும்முறை வலம் வந்து வடபக்கம் பார்த்தவாறு அரக்குத்தாட்டகதீர்களின் மேல் வைப்பார். பின் இருகைகளிலும் (கதிர்த்தலையில் பிடித்தவாறு கதிர்கள் களத்தில் விழும்படி) உதறிக் கொண்டு களத்தில் வலம் வந்து மிகுதிக்கதீர்களையும் நடுவில் வைப்பார். இதனோடு அரக்குத் தாக்குதல் நிகழ்ச்சி முடிவுறும்.

களத்தில் போரேற்றுதல்

அதன்பின் வயலில் முல்லைக்காரன் அல்லது செய்கைக்காரன் சூட்டில் ஏறி கடவுளை நினைத்து தேங்காய்யொன்றை சூடுதள்ளும் வேலைக்காரன் கம்பினால் அடித்து உடைப்பார். தொடர்ந்து உப்பட்டிகளை கீழே தள்ளவிட, சூடு போடும் வேலையைச் செய்யும் மற்றும் ஐவரும் (6 பேரே முன்பு சூடு அடித்தலை செய்வது வழக்கமாக இருந்தது) உப்பட்டிகளை வேலைக்காரன் கம்பினால்தாக்கி களத்தின் மையப்பகுதியில் உயரமாக குவிப்பார். இது 'போரேற்றுதல்' என்று கூறப்படும். இப்படி நடுவில் உயர்ந்ததாகப் போரேற்றப்பட்ட பின் மூன்று பிணையல் எருமைக் கடாக்களை போர்க்குவியலின் ஒரோமாக முதலில் மூன்று தரம் அதனைச் சுற்றி வந்த பின் அவற்றை போர் மீது ஏற்றுவார். பிணையல்களில் ஒரு பக்கத்தில் தொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இதற்கென பழக்கப்பட்ட "அரக்குமாடு" ஒன்று மற்றவைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு போர்க்குவியலின் மீது ஏறிச் செல்லும். ஒரு பலம் வாய்ந்த கடா ஒன்று அரக்கு மாடாக பழக்கப்பட்டிருப்பதே வழக்கமாக இருந்தது. மேற்கூறப் பட்டவாறு வாரிக் காலிகள் (சூடுமிதிக்கும் கடாவினை வாரிக்காலன் அல்லது வாரிக்காலி என்று அழைப்பதே வழக்கமாகும்) போர்க்குவியல் மீது ஏறியதும் முல்லைக்காரன் அவற்றின் பின்னால் நின்று முதல் பொலிப் பாட்டினை மூன்றுமுறை உரத்த குரலில் படிப்பார். மாடுகள் போர்க்குவியலை மிதித்தபடி வளைய வந்து கொண்டிருக்கும் போதிலே, பின்னால் நின்று அவற்றை வளைய வரச் செய்பவர், சில பொலிப் பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டே இருப்பார். ஆரம்பப் பாடலில் இருந்து சில பொலிப்பாட்டுக்களை

இங்கு கவனிப்போம்.

தாயே பொலி, தம்பிரானே பொலி , பொலி யூழ் யுமாதேவியம்மா
மண்ணின்களமே மாதாவேதாயே பொலி வளர்ப்பும் நிறைகளம்
பொன்னின்களமே பொலி பொலி பொலியம்மா பொலியோ
யானைமுகத் தைங்கரனே வீகடதடக்கடவயிறோனே பொலி,
அரிதிருமருகா பொலி, சரவணபவா பொலி, சயனொளிபவா பொலி,
திருபுரவா பொலி, சீவனொளிபவா பொலி, பொலியம்மா,
பொலி, பொலி, பொலியோ.

அதைத் தொடர்ந்து மற்றைய பொலிப்பாட்டுக்கள் பாடப்படும்.
அவற்றிலும் சிலவற்றை இங்கு தருவது நன்று.

- 1) போரேறப் பொலி வளரப் பொலிதர்மதாயே பொலி
பூமியிலுள்ளோர் ஈடேற - பொலி பொலி பொலியோ
- 2) வாட்டி பலமாக - பொலிதர்மதாயே பொலி
வலம்புரிகள் சங்காக - பொலி பொலி பொலியோ
- 3). வாரி சொரிய - பொலி தர்மதாயே பொலி
வளநாடு பொன்சொரிய - பொலி பொலி பொலியோ
- 4) ஓடும் குழுக்காலி - பொலி தர்மதாயே பொலி
உலாவிவரும் பால்மாடு - பொலி பொலி பொலியோ
- 5) பால்மாடு ஈன்றகண்டே - பொலி பொலிதர்ம தாயே பொலி
பசித்தமுத கண்மணியே - பொலி பொலி பொலியோ
- 6) கந்தன் தேரோட - பொலி தர்ம தாயே பொலி
கணபதி தேர் முன்னடக்க - பொலி பொலி பொலியோ

இப்படியாக இனிமையான பலபாடல்கள் இனிய ஓசையுடன் இழுத்
துப் படிக்கப்படும். மாட்டுத் தொடுவையும் களத்தில் சுற்றிச் சுற்றி
வந்து கொண்டிருக்கும். கதிர்களின் மேற்பகுதியிலுள்ள நெல்மணிகள்
உதிர்ந்தபின் பொலிக்கொடி (வைக்கோல்) “வேலைக்காரன் கம்பு”களால்
களத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும். இதற்கு முன் இடையிடையே பொலிக்

கொடி கிளறி விடப்படும். இதனை “மிதிகல்லுதல்” என்று அழைப்பர் (வாரிக்காலியால் மிதிக்கப்பட்டு அண்டியதைக் கிளறிப் போடுதல்) வெளியேற்றுதலை “வாட்டுதல்” என்று கூறுதல் இன்றும் வழக்கமாக உள்ளது. இப்படி இரவு முழுவதும் சூடுபோடப்பட்டு கடைசி வாட்டுதல் விடியமுன் நடை பெற்றபின் வட்டமான களத்தில் நிரம்பிக்காணப்படும் பொலி நடுக்களத்துக்கு எடுக்கப்படும். இப்படி பொலியை இழுத்து எடுப்பதற்கு பொலி நெருக்கிப்பலகை (இது சுமார் 5 அடி நீளமும் மத்தியில் ஆறு அங்குல அகலமும் ஆனது) பலகையின் இருமுனைகளிலும் இரண்டு துளை செய்து போடப்பட்டிருக்கும் கயிற்றில் இரண்டு பேர் பிடித்து இழுக்க, ஒருவர் பிடித்துள்ள, பொலி நடு மையத்துக்கு எடுத்துக் குவியலாக்கப்படும். பொலிக்குவியலின் மேற்பக்கத்தினை சிறிது தட்டையாக பரவிவிட்டு வேலைக்காரன் கம்புகளை நட்டு விடுவர். அத்துடன் பொலிக்கும்பதைச் சுற்றி நிலத்தில் வைக்கோல் புரி ஒன்றினை இருமுனைகளும் தொட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடியவாறு வைப்பர். இதனை “காவற்புரி” என்று அழைப்பர். பின் ஒருவர் மட்டும் களத்தில் நிற்க மற்றவர் வீட்டிற்குச் சென்று, அன்று மதியம் சாய்ந்த பின் திரும்பி, நெல்லில் இருந்து பதரினை வேறுபடுத்தும் ‘தூற்றும்’ வேலையை ஆரம்பிப்பர். இதற்காக அவரி எனும் நாற்காலி நான்கு கம்பினாலும், வைக்கோல் புரியினாலும் கட்டப்பட்டு அதன்மேல் நின்று பொலியைத் தூற்றும் வேலையைச் செய்வர். தூற்றிய பொலி முன்பெல்லாம், வைக்கோலினால் களவட்டிக்கு கிழக்குப் பக்க வாட்டியில் அமைக்கப்படும் பட்டறையிலேயே போடப்படும். பட்டறையில் நெல் போடுமுன் முல்லைக்காரன் வைக்கோலால் ஒரு முடிச்சு கட்டி பட்டறையின் அடிப்பக்கம் போடுவார். பின் நெல் அளக்கும் போது முடிச்சினைக் கண்டதும் அளப்பதை நிறுத்தி விடுவர். பட்டறையில் இருந்தும் இறங்கிவிடுவர். ஒரு இரவைக்கு ஒரு பட்டறை அமைத்து நெல்லைப் போடுவதே முன்பெல்லாம் வழக்கத்தில் இருந்தது. ஒரு களச்சூட்டிப்பு முடிந்ததுமே, நெல்லைக்களத்தில் இருந்து வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதே முன்பு வழக்கத்தில் இருந்தது. இப்படிச் சூட்டிக்க கூலியாளுக்கு ஒரு இரவுச் சூட்டிற்கு கூலியாக இரண்டு மரைக்கால் நெல்லும், மாடுகளுக்கு (ஒரு தொடுவையில் ஆறு கடாக்கள் பிணைக் கப்பட்டிருக்கும்) மூன்று மரைக்கால் நெல்லும் வழங்கப்பட்டது. சுமார் 1950 ஆம் ஆண்டுகள் வரையும் (1960க்கு முன்) இவ்வாறு கூலிகள் வழங்கப்பட்டன.

காவற்பண்ணிச் சூடு போடுதல்

முன்பெல்லாம் காவற்பண்ணி சூடு போடும் முறை அதிகமாக வழக்கத்தில் இருந்தது. ஒரு களம் சூடு போடத் தொடங்கும் போது, குறிப்பிட்ட வயலின் முல்லைக்காரன் முழுகித், தோய்ந்த வேட்டி கட்டித் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொள்வார். அரக்குத்தாக்கும் முன் களத்தைச் சுற்றி கம்புகள் நாட்டி சூடுகளையும் சேர்த்து வைக்கோல் புரி கட்டி, புரியில் வேப்பிலைகள் கட்டி தொங்கவிடப்படும். களத்தினைச் சுற்றி பட்டை நீக்கப்பட்ட முதிரைக் கம்புகளை ஒன்றோடு ஒன்று படும்மாறு வைத்து முதிரைக்கவரினை (கெப்பு) கொண்டு நிலத்தில் அடித்து ஏற்றி கம்புகள் அசையா வண்ணம் வைப்பதும், துட்ட தேவதைகளை களத்தினுள் செல்லாது தடுக்கும் ஒரு வழியாக கருதப்பட்டது. களம் இருக்கும் வரவையின் நான்கு பக்க வரம்புகளிலும் இருக்கும் வக்கடைகளுக்கு வைக்கோல் போட்டு அடைக்கப்படும். இது பொலியினை அள்ளும் பூதங்கள் களத்தினுள் வராமல் இருப்பதற்காகவே செய்யப்படும் ஏற்பாடுகளாக கருதப்பட்டது. களத்தின் அருகில் மேற்குப் பக்கத்தில், கிழக்குப் புற வாயில் இருக்கக் கூடியவாறு அமைக்கப்பட்ட வைரவர் பந்தலுக் உள்ளும் புறமும் வெள்ளைகட்டி அதற்குள் விளக்கு ஏற்றப்படும். இந்த விளக்கு சூடு பொலியும் (முடியும்) வரை அணைக்காமல் வைத்துக் கொள்ளப்படும். ஒவ்வொரு இரவும் ரொட்டி சுட்டு வைரவருக்கு பந்தலில் வைத்து வணங்குவதுடன், கடைசி இரவன்றைக்கு பலகாரங்கள் சுட்டு (இவ்வேலை களத்திலேயே நடைபெறும்) நிலத்தில் ஒரு சிறு பந்தல் நாட்டி மேற்புறமும் சுற்றியும், வெள்ளை கட்டி அதற்குள் நிலத்தில் வெள்ளை விரித்து விளக்கேற்றி பழம்பாக்கு, வெற்றிலை கொண்டு மடைவைத்து சுட்ட பலகாரங்களுடன் சோறு, ஒரு மரக்கறி, கூழ் மற்றும் பலாப்பழம் போன்ற கனி வகைகளையும் பந்தலினுள் படைத்து பத்திர காளியம்மனை வழிபடுதலும், இப்பிரதேசத்தில் வழக்கத்தில் இருந்து வந்த ஒன்றாகும். இது பள்ளயச் சடங்கு செய்தல் என்று முன்பு அழைக்கப்பட்டது. இவையெல்லாம் வயலில் வாரி அதிகம் இருப்பதற்காக இறைவனுக்குச் செய்யும் பிரார்த்தனையாகும். அதோடு காவல் பண்ணும் வேலையைப் பார்க்கும் முல்லைக்காரன், சூடு பொலியும் வரை களத்தை விட்டு வெளியேறமாட்டார்.

சூடு அடிக்கும் (போடும்) வேலை நடைபெறும்போது களத்தில் அவ்வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், நித்திரை கொள்ளாது இரவு முழுவதும் கண்விழித்திருப்பதும், கட்டாயமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. சூடு

மிதிப்பு பொலிந்ததும், களத்தில் உள்ள நெல், மரைக்காலால் அளந்து சாக்குகளில் கட்டப்பட்டு, வண்டில்கள் மூலம் போடியாரின் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்படும். இவ்வாறாக அளக்கப்படும் போது சூடுபோட்ட ஆட்களின் கூலி, சூடுமிதி மாட்டுக் கூலி, வேளாண்மைக்காரரின் பொருத்தனை எல்லாம் களத்தில் வைத்துக் கொடுக்கப்படும். சூடுபோடுபவர்களால் ஒவ்வொரு இரவும், களத்தில், தேவையான அளவு வைக்கோல் கட்டுகளும் புரிகளும் தயாரிக்கப்பட்டு வண்டில்கள் மூலம் போடியாரின் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். சூட்டித்த நெல்லினை வண்டில் மூலம் ஏற்றிச் செல்ல வழியில்லாத இடங்களிலிருந்து பொதிமாடுகள் மூலம் போடியார் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வதும் கடந்த நூற்றாண்டிலும் வழக்கத்தில் இருந்தது. இதற்குப் பல பொதிமாடுகள் (இதனைத் தாவளம் அல்லது தாவளமாடுகள் என்று சொல்வது வழக்கமாகும்) பாவிக்கப்பட்டன. இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட மாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நீண்ட வரிசையில் பொதிகளைச் சுமந்து செல்வதையும், இவற்றை அதிகமாக முஸ்லிம்களே இயக்குவதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. இம்மாடுகள் தங்கிச் செல்லும் இடம் 'தாவளப்பனை' என்று சமீபகாலம் வரை அழைக்கப்பட்டு வந்தது.

மேலும் சூடுபோடும் ஒரு இரவுக்கு ஒன்று என்று வைக்கோலில் நெல்லினை வைத்து (ஒன்றில் சுமார் மூன்று மரைக்கால் அளவு) "கோட்டை" கட்டி, போடியார் வீட்டுக்கு அனுப்புவதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. இது கணக்கில் வராது சுவாமிக்குச் (சடங்கு) செய்யும் செலவுகளுக்கு ஈடுகட்டுவதற்காகவென்று எடுத்துக் கொள்ளப்படும். சூடு அடிப்பு பொலிந்ததும் நெல் அங்கிருந்து ஏற்றப்பட்டபின் அன்று இரவுக்கு அரக்கு கிளப்பும் பொங்கல் நடைபெறும். இவ்வாறு இறைவணக்கத்துடன் அரக்குக் கிளப்பப்பட்டதும், பொங்கல் புகை வைக்கோலில் வைத்துக் கட்டப்படும். இதனை "புகைக் கோட்டை" என்று அழைப்பர். இவை களத்தில் பொங்கலின் போது சமூகமளித்தோர், மற்றும் வேளாண்மைக்காரர், மற்றும் உறவினர்களுக்கும் கொடுப்பதே வழக்கமாயிருந்தது.

பட்டறையில் நெல் கட்டல்

முன்பெல்லாம் சாக்கில் நெல்லைச் சேமித்து வைக்கும் பழக்கம் இருக்கவில்லை. வைக்கோலால் அமைக்கப்படும் பட்டறையிலேயே நெல் கட்டப்படும். ஒரு சுபநேரத்தில், போடியார் வீட்டில் கூடும் முல்லைக்காரர்கள், செய்கைக்காரர்கள் பட்டறை அடிப்பாகத்தை தயாரிப்பார்கள். இது 'அடிப் படுத்தல்' என்று அழைக்கப்படும். பின் சாக்குகளில் உள்ள நெல்

அதற்குள் கொட்டப்பட்டு பட்டறையாகக் கட்டி அழகாக வேய்ந்து தண்ணீர் உட்செல்லாதவாறு அமைக்கப்படும். விதைநெல், ஒவ்வொரு இனத்துக்கும் ஒவ்வொன்றும், மற்றைய நெல்லை அவற்றின் தொகைக்கு ஏற்பவும் பட்டறைகள் அமைக்கப்படும். பட்டறைகள் கட்டுப்பவர்களுக்கு போடியார் அன்று விருந்துச் சாப்பாடு வழங்குவார்.

நாம் மேலே கூறி வந்த சம்பிரதாய நிகழ்ச்சிகளில் மாவட்டத்தில் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் சில நிகழ்வுகள் சிறுசிறு மாற்றங்களுடன் கடைப்பிடிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனாலும் பொதுவான பலவற்றில் மாற்றம் இருக்காது.

வேளாண்மைக்காரர்களுக்கான கூலி (பொருத்தனை) “அடை ஆயப் பொருத்தனை” என்று அழைக்கப்பட்டது. (உதாரணத்திற்கு ஒரு 30 ஏக்கர் வயலுக்கு)

உழவுமாடு - 05 பிணையல், மண்வெட்டி - 05 கலப்பை - 05 விதைநெல் - 10 ஆவணம், படிநெல் - 10 அவணம் ஆகியவற்றை போடியார் கொடுக்க, முல்லைக்காரனும், செய்கைக்காரர்களும் உழவி விதைத்து, காவல் பார்த்து, சூடுவைத்து, சூட்டுக்கு வேலிகட்டிய பின் காவல் பார்த்து, சூடுபோட்டபின் போடியார் போட்ட முதலுக்கும் அதற்கு அரைவாசியும் சேர்த்து கணக்குப் பார்த்து, மிகுதியில் தேசவழமைப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டியது முறையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட அளவு பூமியாயின்,

விதை நெல்	10 அவணம் + 50%	(-15 அவணம்)
படிநெல்	10 அவணம் + 50%	(-15 அவணம்)
	<hr/>	
	20 அவணம் (அரைவாசியுடன்)	-30 அவணம்
கலப்பை -05 } மற்றும் செலவுகளுக்கும்		-05 அவணம்
மண்வெட்டி -05 }		-05 அவணம்
05 பிணையல்மாடு (உழவு) (மாட்டுக் கணக்கில்)		-05 அவணம்
		<hr/>
		மொத்தம் - 45 அவணம்

சூடுபோடும் மாட்டுக்கூலி

06 மாடுகள் (தொடுவைக்கு) ஒரு

இரவைக்கு 3 மரைக்கால்

(இது மாட்டுப்பட்டிக்காரனுக்கு) கொடுக்கப்படும்.

பூமி அடை ஆயம் -10 மரைக்கால் விதைப்புத்தரைக்கு 03 மரைக்கால்

1 அவணம் - 9 மரைக்கால், 10 அவணம் விதைப்புத்தரைக்கு 03

அவணம் (அடை ஆயம்)

போடியார் முத்தெட்டு இலவிசம் விதைத்தால் பூமிக்கு அடை ஆயம் பார்ப்பதில்லை. மேற்படி கணக்குப் பார்த்து 45 அவணம் போடியார் போட்ட முதலுக்கு அரைவாசியுடன் எடுத்தது போக மீதி இருப்பதனை இரண்டாகப் பிரித்து இருபகுதியினரும் எடுத்துக் கொள்ளுவர்.

செய்கைக்காரர்களுக்குக் கிடைக்கும் நெல்பற்றிக் கூறில்:-

முல்லை இலவசம் - முல்லைக்காரனுக்கு

பதக்கடை தெரிப்பதிலிருந்து வரும் நெல்

சூட்டடியில் மிஞ்சுவதை அடித்து எடுத்தலில் வரும் நெல்

மண்ணாங்கட்டி என்னும் மண்கட்டிகளுடன் கலந்துள்ளதை புடைத்து எடுக்கும் நெல்.

கந்து முறியை வெளியாக்கி எடுக்கும் நெல்.

சூடுதள்ளும் போது உதிரும் சங்குமப் பொலியில் மீதியாகவுள்ளதனை எடுக்கும் நெல்.

அரக்கடிப் பொலி என்று எடுக்கும் நெல்

ஒரு இரவுக்கு 05 மரைக்கால் அளவு காவல் பண்ணுவருக்குப் போகும்.

நெல்பட்டறையில் நெல் அளந்து மீதியாக இருக்கும் நெல். இது 05 ல் இருந்து மரைக்கால் -10 மரைக்கால் அளவு.

இவையெல்லாம் முல்லைக்காரன் மற்றும் செய்கைக்காரர்களுக்குப் போகும்.

சூடு மிதிக்கும் களத்தில் வழக்கமான பேச்சில் பாவிக்கப்படும் பல சொற்கள் பாவிக்கப்பட மாட்டாது. இதற்கென உள்ள பல (குழுஊக் குறிச் சொற்கள்) சொற்களே பாவிக்கப்படும். அவற்றினையிட்டும் இங்கு நோக்கலாம்.

(உதாரணம்)

பெருகு - வா, போ

கலங்கல் - தண்ணீர் (வெள்ளம்)

குஞ்சுவாயன் - கைப்பெட்டி - இரண்டு மரைக்கால் கொள்ளும் (பிரம்பினாற் செய்தது)

பெருவாயன் - கடகம் (பிரம்பினாற் செய்த 05 மரைக்கால் நெல் கொள்ளும் பெட்டி)

பொலிக்கொடி வைக்கோல்

பொலி - நெல்

வாரிக்காலி - குடுமிதிக்கும் மாடு

தோல்வாயன் - சாக்கு

வட்டம் - ரொட்டி

குதிரைக்கோடு வீடு

வெள்ளை - சாப்பாடு

பெருவெளிச்சம் - நெருப்பு

கட்டு - எடு

கருங்காய் - தாம்பூலம்

பல்லிழிச்சான் - தேங்காய்ப்பாதி

புகைஞ்சான் - புகையிலை

கொம்பன் - வாழைப்பழம்

இப்படியான சொற்களே களத்தில் பாவிக்கப்படும்.

சூடு அடித்து முடிந்து, போடியார் வயலுக்குச் சென்று வேளாண்மைக் காரர்களுக்கும், மற்றும் கூலிக்காரருக்கும் செல்லும் செல்மதிகளை நெல்லாக அளந்து கொடுத்துக் கணக்கு முடிப்பார். இப்படிக் கணக்குகளை முடித்தல் 'சில்லறை தேறுதல்' என்று அழைக்கப்படும்.

மட்டக்களப்பு நாட்டில் வேளாண்மைச் செய்கை
அங்கம் : 02 பிரிவு: II

நீர்ப்பாய்ச்சல் வேளாண்மை

முந்திய பாகத்தில் பொதுவாக முன்மாரி வேளாண்மைச் செய்கை பற்றி விரிவாக நோக்கினோம். இப்பாகத்தில் நீர்ப்பாச்சுதல் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் (காலபோகம்) வேளாண்மைச் செய்கையைப் பற்றியும் சிறிது விரிவாக நோக்குவோம்.

இந்த நாட்டில் ஐரோப்பியர் காலடி எடுத்து வைக்குமுன் மற்ற இடங்களைப் போல் மட்டக்களப்பு நாட்டின் மன்னர்களும் பல சிற்றாறுகளின் நீரைத் தேக்குவதற்குப், பல சிறிய, பெரிய குளங்களைக் கட்டி காலபோக வேளாண்மையை மேற்கொண்டு வந்தனர். போர்த்துக்கீசர் வருகையோடு, மட்டக்களப்பு நாடும் ஒரு யுத்தப்பிரதேசமாக மாறியதால் குளங்களெல்லாம் கவனிப்பாரற்று உடைப்பெடுத்து, நீர்ப்பாச்சல் மூலம் வேளாண்மைச் செய்கை முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் டச்சுக்காரர் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்தியதும், நெல் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக நீர்ப்பாசனக் குளங்களைத் திருத்தி அமைத்துப் பராமரிப்பதில் அதிக அக்கறையெடுத்தனர். மட்டக்களப்பின் டச்சு நிருவாகியாக இருந்த திரு. வோணான்ட் (1780 - 1796) என்பவர் அம்பாறை, இறக்காமம் ஆகிய குளங்களைப் புனரமைத்தார். அத்தோடு பண்டைய மன்னர்கள் கடைப்பிடித்த, கட்டாய அரச்சேவை முறையைக் (இராசகாரியம்) கடைப்பிடித்து, நீர்ப்பாசன அமைப்புக்களை நல்ல முறையில் டச்சுக்காரர் பராமரித்தும் வந்தனர்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள்

ஆங்கிலேயர் டச்சுக்காரரிடமிருந்து இலங்கை அரசினைப் பொறுப்பெடுத்ததும் சில வருடங்களுக்கு குளங்கள், வாய்க்கால்களைப் புனரமைக்கும் வேலையைப் பழைய கட்டாய சேவை முறையிலேயே நல்லமுறையில் பராமரித்து வந்தனர். இதனால் நீர்ப்பாசன அமைப்புக்கள் நல்ல முறையில் நடைபெற்றன. ஆனாலும் 1833ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேயர் (இராசகாரியம்) கட்டாய அரச்சேவை முறையை இல்லாமல் செய்ததும் குளங்களும், வாய்க்கால்களும் சரியான பராமரிப்பின்றி தூர்ந்து போகத்

தொடங்கின. இதனால் பின்வந்த வருடங்களில் நீர்ப்பாசனம் முறையாகச் செய்யப்பட முடியாமல், நெல் உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டு வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறையை எதிர்நோக்க வேண்டியேற்பட்டது. இப்படியாக சுமார் 20 வருடங்கள் சென்றதும், நீர்ப்பாசன வேலைகளைப் பேணுவதற்கு, சட்ட ஏற்பாடுகள் தேவையென்பதை வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் உணர்ந்தது. இதற்காக முதன்முதலில் 1856ல் 9ம் இலக்க நீர்ப்பாய்ச்சல் சட்டத்தினைக் கொண்டு வந்தது. அது மாத் திரமன்றி பாரிய நீர்ப்பாசனக் குளங்களை அமைப்பதுபற்றி அப்போதைய கிழக்கு மாகாண அரசாங்க அதிபராகவிருந்த I.W.பேச் (I.W.BIRCH) என்பவர், கவனர் சேர். ஹென்றி வாட் என்பவருக்கு விரிவான அறிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்தார். இவர்களது பாரிய முயற்சிகளால் மட்டக்களப்பில் பண்டைய குளங்களும் புதியனவும் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றின் விபரம் வருமாறு,

குளத்தின் பெயர்

காலம்

1) இறக்காமம்	}	டச்சுக்காரர் காலத்தின் நிருவாக அதிகாரிகளான பிராங்க், வேர்ணான்ட் என்பவர்களால் முன்பு கட்டப்பட்டவை.	
2) அம்பாறை (வில்லு)க்குளம்			
3) ஆண்டிவில்(லு)			
4) றூகம் - திட்டம்	1856	}	(இவை 1856 - 1860 காலப் பகுதியில் கட்டப்பட்டவை.)
5) புளுகுநாவித் திட்டம்	1856		
6) கடுக்காமுனைத் திட்டம்	1856		
7) சாகாமம் திட்டம்	1856		
8) திவுலாணை	1856		

அத்துடன் மாவட்டம் பூராவும், 72 கிராமக்குளங்களும் கட்டப்பட்டன. உன்னிச்சைக்குளம் 1915ம் ஆண்டில் முடிக்கப்பட்டது. வாகனேரிக்குள வேலையும் இக்காலகட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1915ம் ஆண்டில் நீர்ப்பாசனம் மூலம் செய்கை பண்ணப்பட்ட நிலப்பரப்பு 51397 ஏக்கராக இருந்தது. தொடர்ந்து நீர்ப்பாசன முறைமையின் கிழ் மேற்கொள்ளப்பட்ட நெற்செய்கை வழமைகளையிட்டு சிறிது நோக்குவோம்.

காலபோக வேளாண்மைச் செய்கை

காலபோக வேளாண்மைச் செய்கையும், முன்மாரி செய்கையினைப் போல் படிக்கொடுத்தலுடன் ஆரம்பமாவதே முன்பும் வழக்கத்திலிருந்தது.

போடிகள் தமக்குரிய வயல்களின் பரப்புக்கேற்ப தேவையான செய்கைக் காரர்களை வைத்துக் கொள்வர். படிக்கொடுத்தலுடன் நெற்செய்கை வேலைகள் ஆரம்பமாகும். இதற்கு முன்னோடியாக அரசாங்க அதிபரால், ஒவ்வொரு நிர்ப்பாச்சல் பிரதேசத்திற்குமான ஆரம்பக் கூட்டம் நடத்தப்படும். இக்கூட்டங்களில், குளங்களிலிருந்து முதல் நீர் விடுவதிலிருந்து, வெட்டு முடியும் வரையிலான காலத்திற்குரிய திகதிகள், மற்றும் விதைக்கும் நெல் இனங்கள் பற்றிய தீர்மானங்களெல்லாம் முடிவு செய்யப்படுதல் முன்மாரி ஆரம்பக் கூட்டத்தில் நடைபெறுவதனைப்போல் வழக்கமானதாகும்.

காலபோக வேளாண்மையில் வயல் உழவு செய்யப்படுவதற்குப் பதிலாக, நீர் பாய்ச்சப்பட்ட வயல், கிடா மாடுகளைக் கொண்டு மிதித்துச் சேறாக்கப்படுதல் வழக்கமானதாகும். இதற்கு எருமைக்கிடா மாடுகள் ஆறு, மூன்று சோடிகளாகப் பிணைக்கப்பட்டு பின் அவை ஒரு “தொடுவை” யாக்கப்பட்டு அவற்றைக் கொண்டு வயலைச் சேறடித்தலே இங்கு முன் பெல்லாம் கையாளப்பட்ட முறையாகும். உழவு இயந்திரங்கள் 1960களில் பெருமளவு பாவனைக்கு வந்தன. அதற்குமுன் மாடுகளே சேறடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மட்டக்களப்பில் இருந்த போடிகளிடம் வயல் நிலங்களுக்கேற்ப எருமை மாட்டுப்பட்டிகளும் இருந்தன. மாடுகள் இல்லாதோர் இருப்பவரிடமிருந்து பொருத்தனைக்கு (ஒரு பிணையலுக்கு இவ்வளவு தொகை என்ற விகிதத்தில் கூலிக்கு) எடுத்துத் தமது வேலையைச் செய்வர். நான்கு உழவுகள் முன்மாரிக் காணிக்குப் போடப்படுவது போல் குறைந்தது நான்கு தரமாவது மாடுகளால் உழக்கப்படும்.

பின் வயலில் நிரம்பத் தண்ணீர் கட்டப்பட்டு புல் அவிந்து பூமி “புளித்தலு”க்குச் சில நாட்கள் விடப்படும். இதனால் பூமி சேற்று விதைப்பிற்கு ஏற்ற நல்ல பதத்திற்கு வருமென்பதே கருத்தாகும்.

நெல் முளைக்கப்போடுதலும் விதைப்பும்

வயல் விதைப்பதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன் விதைநெல் சாக்குகளில் கட்டப்பட்டு, நீரில் அழுக்கியவாறு சுமார் பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் இளக வைக்கப்படும். பின் சாக்குகள் வெளியில் எடுக்கப்பட்டு, நீர் வாரவிடப்பட்டு, இறுக்கமாகக் கட்டப்பட்டு, நிலத்தில் கட்டைகளுக்கு மேல் அடுக்கி சுமார் இரண்டு நாட்கள் வைக்கப்படும் போது நெல்மணிகள் முளை விட்டிருக்கும். மூன்றாவது நாள் வெளியில் நெல்லைச் சொரிந்து, விதைக்கப் பாவிப்பர். விதைக்கச் சில மணி

நேரத்திற்கு முன் வயலில் உள்ள நீர் குறைக்கப்பட்டு மாடுகளால் உழக்கப்பட்டு சேறடிக்கப்படும். இந்தக் கடைசி அடியினை “கொக்கு உழக்கல்” என்று சொல்லுதல் வழக்கமாயிருந்தது. பின் முளைநெல் விதைக்கப்பட்டு, போதிய அணைகள் போட்டு நீர் வடிந்தோட விடப்படும். பூமியில் சூரியவெளிச்சம் பட்டுக் காய விடப்படுகையில் முளைத்திருந்த நெல்முளைகள் தரையில் வேரூன்றி வளரத் தொடங்கும். விதைத்த மூன்றாம் நாள் “கண் கழுவு” தண்ணீர் விட்டு, முளையை நனைத்த பின்னர், நீரை வெளியேற்றுவர். இதனால் சேற்றுள் அமுங்காது கிடக்கும் முளைகளும், கால்வாங்கி முளைக்கத் தொடங்கும்.

ஏற்று நீர்பாய்ச்சுதல்

இயற்கையாக குளத்தில் இருந்து வாய்க்கால் வழி வரும் நீரைப் பாய்ச்சி வேளாண்மை செய்தலே வழக்கமான முறையாகும். ஆனால் வாய்க்கால் மட்டத்தைவிட உயரமாக உள்ள வயல்களுக்கு ஏற்றுக்களைக் கொண்டு நீர்ப்பாச்சும் முறையும் மட்டக்களப்பில் வழக்கத்தில் இருந்தது. தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரம் பாவனைக்கு வருமுன்பு வரை இவ் வழக்கம் இருந்தது. இன்றும் சில இடங்களில் உள்ளது. இப்படி ஏற்று மூலம் செய்யப்படும் காணியை “ஏற்றாலை” காணி என்றும், சுருக்கமாக ‘ஏற்றாலை’யென்றும் அழைப்பது வழக்கமாகும். ஏற்றுக்கள் நீர்ப்பாச்சுவதற்கு மட்டுமல்லாது முளைவிதைக்கப்பட்ட பள்ளமானு, தானாக நீர் வடிந்தோடாத காணிகளிலிருந்து நீரை வடிக்கவும் (வெளியேற்றவும்) இன்றும் பாவிக்கப்படுகின்றன. ஏற்றுப்பாசனத்தில் மனித சக்திமட்டும் முதலீடு ஆகும். எரிபொருள் செலவு இல்லாதது இதில் உள்ள முக்கிய சாதகமான நிலையாகும். மூன்று ஏற்றுக்களைக் கொண்டு சுமார் ஐந்து ஏக்கர் வரையிலான நிலத்திற்கு நீரைப்பாச்சுவோ வடிக்கவோ, முடியும்.

பின் ஒவ்வொரு வட்டையையும் சுற்றி வேலியடைத்து, காவல் பரண் போட்டுக், காவல் பார்த்தல் முன்மாறிப்போகத்தில் நடைபெறுவதைப் போல் நடைபெறும். காலபோக வேளாண்மை காயாகும். காலத்தில் பறவைகளால் ஏற்படும் சேதத்தைத் தடுக்க, குருவிகளைத் துரத்தும் குருவிக்காரர்களை வைத்துக் கொள்வதும், வழக்கத்திலிருந்தது. இவர்களுக்கும் கூலியாக நெல்லே வழங்கப்படும்.

முன்மாறிப்போக வேளாண்மைச் செய்கையைப் போல் கால போகத்திலும் ஏனைய வேலைகள் யாவும் செய்து முடிக்கப்படும். பயிர்களுக்கு

குளத்துநிர் பாய்ச்சும் போது, குளத்திலிருந்து தண்ணீர் திறக்கும் காலத்தில் கண்டங்களுக்கு முன்பின்னாக முறை வைத்துப் பாச்சுதல் இன்றும் வழக்கத்தில் உண்டு. 1916ம் ஆண்டுக்குப்பின் நீர்ப்பாச்சலுக்கென்றே ஒரு வன்னியன் நியமிக்கப்பட்டு, ஆரம்பக் கூட்டத் தீர்மானங்களை மீறுவோருக்கெதிராக தண்டம் விதித்தல், மற்றும் வயற்செய்கை பற்றிய கடமைகள் சரிவர நடக்கின்றனவா என்பனவெல்லாம் இவரால் மேற்பார்வை செய்யப்பட்டன. இவருக்கு உதவியாக கண்டங்களின் வட்டை விதானைமார் செயற்பட்டனர். வேளாண்மை வெட்டுதல், சூடு வைத்தல், சூட்டுக்காவல் பார்த்தல், சூடுபோடுதல் முதலியன வழமைபோல் செய்யப்பட்டன. போடியார் களவெட்டியில் சில்லறை (சூட்டிப்பு, வெட்டுக் கூலிகள்) தேறி வேளாண்மைக்காரர்களுக்குரிய பொருத்தனைகளைக் கொடுப்பார். தமது பங்கினை வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்ல வேளாண்மைக்காரர்களும் சூட்டிக்க உதவுபவர்களும் உதவுவர். முன்பெல்லாம் போடிகள் நெல்லைத் தமது வீட்டில் பட்டறையாகக் கட்டி வைத்தலே வழக்கத்திலிருந்தது. இவற்றில் விதை நெல் (அடுத்த போகத்திற்குரியது) தவிர மற்றவை தேவைப்படும் போது விற்றுப் பணமாக்கப்படும். காலபோக வேளாண்மையின் சிறப்பு என்னவெனின், முன்மாரிச் செய்கையைப் போலன்றி, பெருவெள்ளத்தினாலோ, கடும் வரட்சியினாலோ பாதிக்கப்படாது இருத்தலேயாகும். நீர்ப்பாச்சல் வேளாண்மையில் மனாவாரிச் செய்கையில் (முன்மாரிச்செய்கை) கிடைப்பதைப் பார்க்கிலும், கூடுதலான விளைச்சல் கிடைப்பது வழக்கம்.

மரண வீடொன்றில் நடைபெறும் முறைமைகள்

முற்குக குலத்தினைச் சேர்ந்த ஒருவர் மரணமடைந்ததால் இது பற்றி வண்ணார், நாவிதர், பறையர் இவர்களுக்கு (இவர்களை குடிமக்கள் என்றே அழைப்பது வழக்கம்) அறிவிக்கப்படும். இவர்கள் செய்தி கேள்வியுற்றதும் மரண வீட்டிற்கு வந்து சேர்வார்கள். இறந்தவரின் உறவினர்களுக்கும் உறவினர்கள் வெளியிடங்களில் இருந்தால் அவர்களுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டு அவர்களும் மரணவீட்டிற்கு வந்து சேர்வர். முற்குக குலத்தினரின் மரணச் சடங்குகள் பற்றிய பண்டைய முறைகள் தற்போதைய மண்முனை தென்மேற்கு, மண்முனை மேற்குப் பிரதேசம், ஏறாவுர்ப்பற்றில் பல இடங்கள் வெவ்லாவெளியை அண்டிய சில கிராமங்கள், மற்றும் மண்முனையை அண்மித்த சில கிராமங்களிலேயே இன்னமும் பேணப்பட்டு வருவதால் இப்பிரதேசங்களை மையமாக வைத்தே இப்பகுதி எழுதப்படுகிறது.

வண்ணாரில் (சலவைத் தொழிலாளர்களில்) தண்டக்காரன், கு., வீட்டுக்காரன் ஆகியவர்கள் இருப்பர். தண்டக்காரன் என்பவன் தமது மற்ற ஆட்கள், ஊர்மக்களுக்கு செய்யும் ஊழியத்தினை மேற்பார்வை செய்து நடத்தும் பொறுப்பாளியாக இருப்பான். குடிவீட்டுக்காரன் இறந்தவரின் வீட்டுக்கு துணி சலவை செய்யும் வேலைக்குப் பொறுப்பானவனாக இருப்பான்.

மரணமடைந்தவருக்குரிய இறுதிக்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு, தேவையான பொருட்கள், இறந்தவரின் உறவினரால் வாங்கப்படும். சீலை நாற்பது முழம் வாங்குவதே இப்பிரதேசங்களில் வழக்கமாக இருக்கும் ஒன்றாகும். இப்படி வாங்கப்படும் சீலையில் ஒருவருக்கு மூன்று முழவீதம் கிழித்து வண்ணாருக்குப் “பட்டம்” கட்டுவதற்குக் கொடுக்கப்படும். இவர்கள் துணியைத் தலையில் சுற்றிக் கட்டிக் கொள்வர். இது ‘பட்டம் கட்டுதல்’ என அழைக்கப்படும். நாவிதரில் ஒருவனுக்கு மூன்று முழவீதம் துணி கொடுக்கப்படும். இவர்களும் இதனைத் தலையில் சுற்றிக் கட்டிக் கொள்வர். அத்துடன் சேறடி (முக்காலி) கட்ட 03 முழமும் கொடுக்கப்படும். முக்காலியின் மேல்பக்கத்தில் முடிகூட்டப்பட்ட தேங்காயொன்று வைத்துக் கட்டப்படும். இவர்களுக்கு இதற்காக நெல் மூன்று மறைக்கால் வழங்கப்படும். நெல் வழங்கும்போது ‘முல்லைக்காரன்’ என்று அழைக்கப்படும்.

நாவிதனுக்கு முதலில் கொடுத்து, மற்றவருக்குப் பின் கொடுப்பதே வழக்கமாகும். நாவிதர், இறந்தவருக்கு (ஆணாயின்) முகத்துமயிர் எடுத்து சவரம் செய்வதும் வழக்கமாகும்.

கூரைமுடி வைத்தல்

கூரைமுடி வைத்தல் என்பது இறந்தவருக்குரிய குலக்கொளரவத்தினை எடுத்துக்காட்டி மரியாதை செய்வதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு செயலாகும். இதனை வண்ணாரே செய்வர். இறந்த முற்குகரின் குடியினைப் பொறுத்து கூரைமுடிகளின் எண்ணிக்கையும் அமையும். கல்வெட்டுப் பாடலின்படி காலிங்கா குடியினருக்கு 13 முடியும். உலகிப் போடி குடியினருக்கு 11ம், படையாண்ட குடியினருக்கு 9ம், மற்றைய குடியினருக்கு 7ம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதன்படியே கூரைமுடிகள் வைக்கப்படுவது வழக்கத்தில் உள்ளன. சில இடங்களில் தற்போது 21 முடிகளும் வைக்கப்படுகின்றன.

கூரைமுடி வைப்பதற்குரிய வெண்கலச் செம்புகள், நெல், தேங்காய், மற்றும், நெல் வைப்பதற்கான சிறு ஓலைப்பெட்டிகள், ஆகியனவற்றை வீட்டுக்காரர் கொடுத்ததும் வண்ணார், அவற்றை வீட்டுக்கூரையில் முன் வாசல் பக்கம் வீட்டுக் கதவிற்கு நேரில் மேல்பக்கம் இருக்கக்கூடியவாறு முன்று வரிசையில் வைப்பர். இவை சரியாக நிலையாக இருப்பதற்காக கம்புகளை நாட்டி சிறுபலகைகள் கொண்டு கட்டப்பட்டுக் கூரைமுடி கும்பங்கள் (கும்பங்கள்) வைக்கப்படும். மேல்பக்கத்தில் வைக்கும் முட்டியுடன், தென்னம்பாளையும், குடையும் வைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும். கிழே வாசலில் இரு கம்புகள் நாட்டி அவற்றிற்கும் சீலைகள் சுற்றப்பட்டு அவற்றின் அருகில் இரு கும்பங்கள் வைக்கப்பட்டு அருகில் குத்து விளக்குகளும் வைக்கப்படும். கூரைமுடிகளில் இருந்து பலசீலைகள் தொங்கவிடப்பட்டு, அவை கூரைக்குக்கீழ் தூங்க விடப்படும்.

நாவிதர் முற்கூறப்பட்ட வேலையுடன், நெற்பொரி பொரித்தும் எடுப்பர். அத்துடன் வள்ளுவர் (பறையர்) பாடை கட்டி அதன் நடுப்பகுதியில், சுற்றப்பட்ட பாயும் வைத்து 03 முழத்துணியால் சுற்றப்பட்டு சவத்துடன் கொண்டு செல்லப் பவர். அத்தோடு கொடுக்கப்பட்ட நெல்லில் சிறிது குத்தி வாய்க்கரிசியும், தேங்காயை சிறுசிறு துண்டாக்கி அதனுள் போட்டு மஞ்சள் நீரில் பிரட்டி ஒரு வட்டியினுள் நாவிதர் எடுத்துக் கொள்வர். இவை உடல் அடக்கம் செய்யும் இடத்திற்கு கொண்டு

வரப்படும். அத்துடன் ஒரு சிறு முட்டியில் தண்ணீரும் கொண்டு செல்வார்.

வள்ளுவர்களாகிய பறையர்கள் மேளத்திற்கு (ராசமேளத்திற்கு) கட்ட மூன்று முழம் துணி பெற்றுக்கட்டிக் கொள்வர். மேளம் தொடர்ந்து (அடிக்க) மீட்டப்படும். இவர்களுக்கும் புதுத்துணி, பட்டம் கட்டக் கொடுக்கப்படும்.

நாவிதர் இறந்தவருக்கு (ஆணாயின்) முகச்சவரம் செய்வார். பின் உறவினரால் இறந்தவரது உடல் நீரால் கழுவப்படும். இதனைக் “குளிப்பாட்டுதல்” என்று கூறுவர். பின் உடலுக்கு நல்லாடைகள் அணிவிக்கப்படும். இவ் ஆடை திருமணம் செய்தவர் விடயத்தில் அவர் தனது மணநாளில் உடுத்திய கூறைச்சேலை சட்டையோ (பெண்ணாயின்), கூறை வேட்டி சால்வையோ (ஆணாயின்) இருப்பதுதான் இன்றும் வழக்கமாக இருக்கின்றது. இறந்தவரின் உடலுக்குரிய வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் உறவினர்கள் உடலைச் சுமந்து செல்வதற்குரிய கட்டில் கட்டும் வேலையைச் செய்வார். (பட்டினப் பகுதியிலுள்ளவர்கள் இதனைப் “பாடை” என்று அழைப்பர்) ஆனால் கிராமங்களில்ல்லாம் கட்டில் என்றே அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வேலைக்கு கம்புகள், குருத்து, வாழையின் தடங்கு (நடுவிலுள்ள வெள்ளையான உருண்டைப் பகுதி) மற்றும் வாழை மரத்துண்டுகள் ஆகியன பயன்படுத்தப்படும். அத்துடன் பண்பாய், கட்டிலைச் சுற்றிக்கட்டும் சீலை (இது இறந்தவரின் வீட்டுக்காரரால் வழங்கப்படும்) என்பனவும் பயன்படுத்தப்படும். கட்டிலில் சுற்றிவரக்கட்ட இரண்டு வெள்ளைச் சீலைகள் 12 முழ நீளத்தில் வழங்கப்படுதல் வழக்கம். கட்டிலில் பாய்க்கு மேல் மஞ்சள் துவைக்கப்பட்ட வெள்ளைத் துணி விரிக்கப்படுதல் வழக்கமாகும். இறந்தவரின் உடலை கட்டிலில் கிடத்திய பின் மூடுவதற்கும் இவ்வாறான சீலை பயன்படுத்தப்படும். இதற்குக் கூலியாக 3 மரைக்கால் நெல்லும் வழங்கப்படும். சுமார் எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை பெரிய பணக்காரர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் மெலங்கி (சேட்) அணியும் வழக்கம் இருக்கவே இல்லை. அது மாத்திரமன்றி, முன்பு, மேலைநாட்டாரிடம் இருந்து “கடன்” வாங்கப்பட்ட சவப்பெட்டியும் இருக்கவில்லை. இன்னுமொரு முக்கிய விடயம் பல நாட்களுக்கு இறந்தவரின் உடலை வைத்திருப்பதற்காகச் செய்யப்படும். “எம்பாம்” செய்யும் வழக்கமும் இருக்கவில்லை. ஒருநாள் இறந்து கூடியது மூன்றாவது நாளில் அடக்கம் இடம்பெறுதலே வழக்கமானதாகும்.

மட்டக்களப்பு வழக்கத்திற்கேற்ப, முன்பு கூறிய செயற்பாடுகள் கடைப்பிடிக்கப்படுவதே அதிக இடங்களில் வழக்கமாக இருந்தது. பட்டினப் பகுதிகளில், வெளியிடங்களில் இருந்து வந்தவர்களின் ஆதிக்கம் கூடத் தொடங்கியதும், உள்ளூர் மக்களும், தமது காலம்காலமாகப் பேணிக் காத்த வழக்கங்களைச் சிறிது சிறிதாகக் கைவிடத் தொடங்கியதும், வெளியாரின் ஆதிக்கத்திற்கு தமது நாட்டுப் பாரம்பரியத்தை விட்டுக் கொடுத்த ஒரு தவறான செயல் என்றே கூறலாம்.

இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதே மட்டக்களப்பில் அதிகமாக நடைபெறும் வழக்கமாகும். இது திராவிடருக்குரிய பாரம்பரிய அடக்கம் செய்யும் முறை என்பது தமிழ்நாட்டாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இன்றும் தமிழகத்தில் உள்ளதை இங்கு நோக்கவேண்டியது முக்கியமானதாகும். இறந்த உடலை எரிப்பது, ஆரியப்பிராமணப் பாரம்பரியத்திற்குரியது என்பது பலரின் கருத்து. இதற்குச் செலவும் அதிகமாகும். வசதி படைத்தவர்களே, சைவக்குருமாறைக் கொண்டு இதற்கான ஈமக்கிரியைகளைச் செய்து எரிப்பர்.

கட்டில் கட்டப்பட்டு முடிந்ததும் இறந்த உடலை வளர்த்த பாய் விரிக்கப்பட்டு பாயின் மேல் வெள்ளைத்துணி போடப்பட்டு, அதன்மேல் உடல் வளர்த்தப்படும். இதன்பின் இறந்தவருக்குரிய கடமைசெய்தல் என்னும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். முற்குகரைப் பொறுத்தவரை மண்முனை மேற்கு, மண்முனை தென்மேற்குப் பிரதேசங்களிலும் புதுக்குடியிருப்புக்கு அண்மையில் உள்ள கிராமங்கள் சிலவற்றிலும் இன்றும் தவறாது நடைபெறும் ஒரு நிகழ்வாகும். இது இங்கு சமூகம் கொடுத்திருக்கும் முற்குக குலத்தினரின் ஏழு குடியினரும் இறந்தவருக்குத் தமது இறுதி மரியாதையை நிறைவேற்றும் செயலே இக்கடமை செய்தலாகும். இறந்தநபரின் (ஆணாயின்) மனைவி சடலத்தை மும்முறை வலம் வந்து சடலத்தின் கால்களை மஞ்சள் நிரால் கழுவிப் பின் வாய்க்கரிசியும் போடுவர். இதனை உற்றார் உறவினர்களும் செய்யும் வழக்கமும் உளது.

கடமை செய்தல் முதலாவதாக இறந்தவரின் மகனால் மேற்கொள்ளப்படும். இவர் தனது குடியின் சார்பிலும் மகன் என்ற சார்பிலும் இதனை நிறைவேற்றுவார். நாவிதர் மஞ்சள் நீரும் சிறுசிறு தேங்காய்த் துண்டுகளும் கலக்கப்பட்ட பச்சை அரிசியை ஒரு வட்டிலில் எடுத்து சீலைத்துண்டினால் மூடி கடமை செய்பவரின் தலைமேல் சீலைத் துண்டினைப் போட்டு, அதன்மீது வட்டியை வைத்துப் பின்னால் நின்று பிடித்தவாறு

கட்டிலை ஏழு முறை வலம் வருவார். கடமை செய்யும்போது மேற்கட்டி பிடிக்கும் வழமையும் உண்டு. கடைசியாக இறந்த உடலின் அருகுப்பக்கம் வந்ததும் அவரின் முதுகுப்புறம், இறந்த உடலின் பக்கம் இருக்குமாறு அங்கு விரிக்கப்பட்டு வெள்ளை போடப்பட்ட பாயில் முழங்காலில் நின்று கொண்டு வட்டியில் உள்ள அரிசியினை மூன்றுமுறை எடுத்து உடலின் மீது போட்டுத் தனது கடமையை முடித்துக் கொள்வார். தொடர்ந்து மற்றக் குடியினர் கடமை செய்வார்கள். கீழ்க்காட்டப்படும் ஒழுங்குப்படி கடமை செய்தல் நடைபெறும்.

1வது -	இறந்தவரின் மகன் அல்லது சகோதரன்	7முறை வலம்
2வது -	உலகிப்போடி குடியார்	6முறை வலம்
3வது -	காலிங்கா குடியார்	5முறை வலம்
4வது -	படையாண்ட குடியார்	4முறை வலம்
5வது -	கச்சிலா குடியார்	3முறை வலம்
6வது -	கோப்பி குடியார்	2முறை வலம்
7வது -	பெத்தான் குடியார்	1முறை வலம்

உடல் சோடனை செய்யப்பட்ட கட்டிலில், வெள்ளைத்துணி விரிக்கப் பட்ட பாயின் மீது கிடத்தப்பட்டு மஞ்சள் துணியினால் மூடப்படும். அதன்பின் உறவினர்கள் நால்வரால் தூக்கப்பட்டு சவக்காலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும். வள்ளுவர் மேளத்தைச் சேவித்துக் கொண்டு செல்வர். இறந்தவரின் மூத்தமகன் தண்ணீர்க் குடமும் கொள்ளியும் எடுத்துச் செல்வார். வள்ளுவர் தாம் கட்டிய பாடை மற்றும் நாவிதர் அரிசி வட்டில் ஆகியவற்றுடன் செல்வர். சலவை செய்பவர்கள் நிலபாடை விரித்துச் செல்லுதலும் வழக்கத்திலுண்டு. சீலையால் கட்டப்பட்ட பந்தினை சவக்கட்டிலுக்கு மேலால் எறிந்து கொண்டு செல்வதும் வழக்கத்தில் உண்டு.

ஈவககாலையில் உடலை அடக்கம் செய்வதற்குரிய குழி வெட்டப் பட்டிருக்கும். அங்கு சென்றதும், உடலைக் கட்டிலில் வைத்துத் தூக்கிச் செல்பவர்கள் கட்டிலுடன் குழியை மும்முறை சுற்றிவந்து உடலின் தலை தென்மேற்குத் திசையில் இருக்கக்கூடியவாறு கட்டிலை குழி (தென்பக்கமாக) அருகில் இறக்கி வைப்பர். தொடர்ந்து கடலைக்குப் பொறுப்பானவர்களான வள்ளுவரில் மூத்தவர் பின்வரும் பாடலைப் பாடுவார்.

தொண்டைமண் ல வரிசை, மூவாறு குடிமக்கள் சுருதி நூல் முறையாகவே

சுகமான நாவிதன், நன்மை தீமைக்கோலை சொன்னபடி எழுது மோட்சன்
கண்டதொரு கம்மாள்ன் ஐவரொடு வலைஞரும்
கைச்சரடு கொண்ட பாணன்
காசினியிலே வரும் வாணிபர்கள் மூவரொடு, காவலுட பள்ளர் தானும்,
கொண்டுவரு பூமாலைக்காரனும், வெட்டியான் குயவனொடு வீரகுடியான்
கூறைகறை போக்கின்ற வண்ணானும் மிவ்வகைக் குடிமக்களாம் -----
பண்டுநாள் சோழன் முன், தொண்டைந்தர் தன்னிலே
பரிவாரந்தனக்குப் பகிர்ந்திட்டார் காராளரே

இதனைத் தொடர்ந்து கடலையில் அடக்கம் செய்வதற்கான சிறுதுண்டு நிலத்தினை வள்ளுவர் கூறி விலை வைப்பர். இது இறசால் என்னும் நாணயத்தில் கூறப்படும். இப்படியான ஏலம் கூறலில், இறந்தவரின் சொந்தக்காரர்கள் ஏழு இறசால் பணத்தினை (ஒரு இறசால் 75 சதம்) வள்ளுவருக்கு கொடுத்து நிலத்தினை வாங்கிய பின், இறந்தவரின் உடல் மெதுவாகக் குழியில் இறக்கப்படும். தொடர்ந்து முட்டியுடன் இறந்தவரின் மகன் மூன்று முறை சவக்குளியை வலம் வரும்போது நாவிதர் முட்டியில் மூன்றுமுறை சிறிது கத்தியால் கொத்தி தண்ணீரை ஓடவிடுவார். கடைசிச் சுற்றில் முட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டுப் பின், முட்டிக் கொண்டு சென்றவர் திரும்பிப் பார்க்காமல் வீடுநோக்கிச் சென்று விடுவார்.

தொடர்ந்து கூடியிருக்கும் மக்களா ஆண்கள் (சவக்காலைக்குப் பெண்கள் சவத்துடன் செல்லும் வழக்கம் தமிழரிடையே இல்லையென்பது இங்கு மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.) இறந்தவரின் உடலுக்கு நாவிதர் வைத்துள்ள வட்டியிலிருந்து அரிசி எடுத்து, வாய்க்கரிசி இடுவார்கள். பின்னர் குழி நன்றாக மூடப்படும்.

கட்டிடம் கட்டுதல்

வசதியுள்ளவர்கள் கல்லால் கட்டிடம் கட்டி, அடக்கம் செய்வதும் வழக்கத்திலுள்ளது. தமிழ் நாட்டிலும் இந்தியாவின் மற்றப் பாகங்களிலும் இந்துக்களிடையே உள்ளபடி புரோகிதரைக் கொண்டு கிரியை செய்து உடலை எரிக்கும் வழக்கம், அதிக செலவை ஏற்படுத்துவதால், வசதி படைத்த ஒரு சிலரே இதனை மேற்கொள்ளுவர்.

மாற்று விலகுதல்

சவ அடக்கம் முடிந்ததும் சவக்காலைக்குச் சென்ற மக்கள் உடுத்துள்ள உடுப்புக்களை மாற்றி எடுக்க, ஒரு இடத்தில் கூடுவர். இவ்வழக்கம் மண்முனை தென்மேற்கு, மண்முனை மேற்குப் பிரதேசங்களில் இன்னும் வழக்கத்திலுள்ள ஒன்றாகும். இங்கு இறந்தவரின் வீட்டிற்கு கடமைக்கு வந்த சலவைத் தொழிலாளர், அவரின் உதவியாளர்களுடன் மாற்றுவிடலை பின்வருமாறு கூறி ஆரம்பிப்பார்.

மண்முனை,

தேசம்,

மட்டக்களப்பு.

இதனைத்தொடர்ந்து சவ அடக்கத்தில் கலந்து கொண்ட மக்களின் ஊர்ப்பெயர்கள் கூறப்படும். தொடர்ந்து முழுகிய பின் உடுப்பதற்கான மாற்று உடுப்பு அவர்களால் கொடுக்கப்படும். இதனைத் தொடர்ந்து நாவிதர்க்கு ரூபா 3.00 வீதமும் தண்டக்காரனுக்கு ரூபா. 3.00 வீதமும், குடிவீட்டக்காரனுக்கு ரூபா 3.00 வீதமும் வழங்கப்படும். நாவிதருக்கு அடி அழித்த காசாக ரூ 3.00ம் வழங்கப்படும். சவக்குழியைச் சுற்றி, கொத்துக்கள் கொண்டு கால் அடிகளை அழித்தற்காக இது வழங்கப்படும்.

இறந்தவர் வீட்டில் ஏற்றப்பட்ட விளக்கினை எட்டுநாட்கள் வரை அணைக்காமல் வைத்துக்கொள்வதுடன், அவ்விடத்தில் கத்தியும், குழி வெட்ட உபயோகித்த மண்வெட்டியும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். முதல் மூன்று நாட்களிலும், ஒவ்வொன்று வீதம் இளநீர் கடப்பில் மாலை நேரத்தில் வைப்பதும் வழக்கமாகும். மூன்றாம் நாள் பொங்கலிட்டு, வீட்டுக்குள் படைத்து இறந்தவரை நினைவு கூருவர். எட்டாவது நாள் குடிமக்களில் நாவிதர், வண்ணார் ஆகியோர் வீட்டில் சமூகமளித்திருப்பார். இறந்தவர் வீட்டிற்குள் விளக்கேற்றி, பாய்விரித்து, அதன்மேல் வெள்ளைச்சீலை விரித்து, மூன்று இலைகளில் சோறு கறி முதலியன படைக்கப்பட்டு எட்டாம் நாள் கடமை செய்யப்படும். பின் குடிமக்களுக்குச் சாப்பாடு வழங்கப்படுவதும் வழக்கமாகும். இத்தினத்தில்* இறந்தவரின் சொந்தக் காரர்கள் தலையில் நீர்வார்த்து முழுகுவர். இதனை 'எட்டுக்கு முழுகுதல்' என்று அழைப்பது வழக்கமாகும்.

ஒருவர் இறந்த 31ம் நாள் இறந்தவரின் உறவினர்கள், அயலார்கள் மற்றும் நண்பர்கள் இறந்தவரின் வீட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டு, அன்று

சோறு கறி பெரிய அளவில் சமைக்கப்பட்டு, இறந்தவரின் ஆத்மசாந்தியை வேண்டி சமூகமளித்திருப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் உணவு வழக்கப்படும். இறந்தவரின் வீட்டில், அன்றும் வெறாக சோறுகறி, பொங்கல் செய்யப்பட்டு வீட்டுக்குள் நிறைகுடம், மடை வைக்கப்பட்ட பின் பாய் விரிக்கப்பட்டு அதன் மேல் வெள்ளைத்துணி விரிக்கப்பட்டு ஐந்து வாழை இலைகளில் "கல்லை"யாக கறிசோறு, பொங்கல் முதலியன வைக்கப்படும். இறந்தவரின் ஆவி அங்குவந்து அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் எனும் நம்பிக்கையிலேயே இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. மட்டக்களப்பில் உள்ள எல்லாச் சாதியினரைச் சேர்ந்த சைவமக்களும், மரணவீட்டில் மேலே கூறப்பட்டவைகளைச் சிறுசிறு மாற்றங்களுடன் கடைப்பிடிப்பதனை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இறந்தவர் வசதி படைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால், சைவக் குருக்களைக் கொண்டு 31ம் நாள் கிரிகைகள் செய்து, 31ம் நாள் நிகழ்வினை நடத்துவதும் வழக்கத்திலுண்டு.

நன்மைக்கும் தீமைக்குமான கூரைமுடி வைத்தல்

கூரைமுடி வைத்தலைப் பற்றி முன்பும் சிறிது கூறப்பட்டுள்ளது. கூரைமுடி வைத்தலையிட்டு, இன்னும் சிறிது விரிவாகக் கூறுதல் பொருத்தமானதாகும்.

மட்டக்களப்பு முற்குகர்கள், பண்டைய நாட்களிலிருந்தே பாரம்பரியமான தனித்துவத்தையும் சிறப்புக்களையும் கொண்டவர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களிடையே குடிப்பிரிவு என்னும் சமூக அமைப்பு மட்டக்களப்பில் மட்டுமே இன்றும் பேணிக்காக்கப்பட்டு வருகிறது. சாதிப்பிரிவுகளின் உட்பிரிவுகளான குடிப்பிரிவுகள், ஆலய நடைமுறைகள், திருமணம் மற்றும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களைச் சிறப்புடன் பேணவகுக்கப்பட்டதெனக் கூறலாம்.

கும்பங்களை வைத்து, வீட்டுக்கூரையில் அலங்கரிக்கும் முறையே கூரை முடிவைத்தலாகும். வீட்டின் முன்பக்கக் கூரைக்கு ஓரமாக, கம்புகள் நாட்டி குறுக்காக சட்டங்கள் போட்டு இவற்றிலேயே கும்பங்கள் வைக்கப்படும். கூரையின் மேல்மட்டத்தில் வைக்கப்படும் ஒரு கும்பம் சூரியனைக் குறிப்பதாகவும் மற்றும் அதன்கீழ் வரும் முன்று கும்பங்களும் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகியோரைக் குறிப்பதாக இருக்குமென்றும் கூரைமுடிகள் பற்றி நன்கு தெரிந்த சிலர் கூறுவர். கூரை முடிக்கும்பங்கள் மேலிருந்து ஏறுமுக வரிசை வரிசையாக வைக்கப்படுவதே வழக்கமாகும்.

முற்குகரின் குடிப்பிரிவுகளைப் பொறுத்தே கும்பங்களின் எண்ணிக்கையும் அமையும். கல்வெட்டில், 'சாதித் தெய்வக் கல்வெட்டு' என்னும் தலைப்பின் கீழ், நன்மைக்கும் தீமைக்கும் கும்பவரிசை என்பதன் கீழ்வரும், பாடல்களை நோக்குவோம்.

01. சீர்பெற்றிலங்குவயர் வாழீநகர்மேவு தென்னவன் சென்னிகொங்கன்
02. தீரென மூவரசாண்டு வருநாளிலே திறமைநலமேவு,
03. வரிசை செய், திட்டமரபெக்காலமும் பூசரன் திறலரசன் வணிகருழவர்,
04. சிறைகள் பதினெட்டுனவர்கள் பெறுவரிசை தீர்த்திட்ட செய்தியது கேள்.
05. பார்பெற்ற பரிதிசுல கலிங்க மரபினோர் பதினமுன்று கும்பமும்,

06. தேங்கிலுயர்பாளை தனிப்பாவாடை மேற்கட்டி தாரை தவில்சுழல் வீணை,
 07. பவனி பெறு பந்தலுள்ளிரண்டு நிறைகுடமுயரவும் பஞ்சமலர்
 தாவவும், கஞ்சமலர் மேவவும், பாவாணர் பாடி வரவும், பட்டாடை
 பதின்கூன்று கொய்து மனைமேலெறிதல் பலகிரணதீபமிடுதல்
 10. ஏர் பெற்றிலங்கு நவதானியங் கொட்டுதல், பதினெட்டு வரிசையெழுதுதல்,
 11. எதிருழவர் தங்களுக்கீந்தசிறை பதினெட்டுமியல் தொண்டு செய்து வரவும்,
 இலகு வெண்குடை தவளமேவு பூபாலலென வேற்று நரர் துதிபுரியவும்.
 13. எத்திருப்பதியிலும் முகமனென முன்னிட்டு நன்முறைகள் முதலாய்,
 ஏற்றவர்முன் தேசமென்று பணிசெய்து வரவும்.
 15. தார்பெற்றிலங்கு புவி வேளாளர் தன வணிகர்
 சந்திர மரபர் தக்ககொடையீந்து,
 மகிழ்முன்று குகர் முறை கூறும் சாதிமுறையாதி
 முதலாய்த் தக்கபடியிம் முறைகள்
 17. தவறா திருத்திமுன், சாதியென ஏற்றுவரவும்,
 இது தவறினோர் ஏழ் நரகு
 வீழ்வரென மலையமான் சாத்திவைத்திட்டதிதுவே.
 19. இது முறைகள் தவறாது மூன்றுகுக மரபினோரிடு வரிசை பெறுமுதன்மை கேள்,
 20. ஏர்சாலி கொடுவந்த படையாட்சி குலமுடையினர் இடுகும்ப மொன்பதும்
 21. இடுசீலை கொய்தெறிதல் இயல் தேங்கு மலர்களிடுதல், இசைகள் தருபறை
 22. மேள மொலி குரவை மேற்கட்டி இருபந்தரெதிரிலிடுதல்.
 முதுமை தருமுழவர்
 23. சிறையெழுவர் பணிசெய்யவும், முகமலர்ந்துண்டு
 வரவும், முறைதமை தவறாது
 24. நில பாவடை பல கிரண தீபமும் முன் கூரை
 முகடுதனில், முன்சொன்ன
 25. பந்தலிலெந்த மலர் குவியினுமுலகுள்ளோர் ஏற்றுவரவும், முற்கால
 26. குகனென் குலமென்று மற்றுமுள்ளோர் முன்குகனென்று வரவும்,
 27. எது கால பரியந்தம் செய்யென்று சேரனும் மிட்டெழுதி வைத்த தருணம்
 28. எதிர்நின்ற பணிக்கர்குலம் இவ்வரிசை செய்யென்று
 மிடது வலமாக வரவும்,
 29. எஞ்ஞான்று காலமும் உழவு தொழில் புரியவும் நல்தான மீந்து வரவும்,
 30. இன்பமுறு மிருது, வதுவை கொண்டாட்டமுயரவுமின்றென்று
 மேற்று வரவும்
 31. பொதுவாக உலகிலுயர் போடி குலஞ் செய் வரிசை,
 பூம்பந்தர், பறைமேளம்
 32. வெடிகுரவை, ஆலாத்திபுலவர்கவி பாவாடையும்,
 புவிதேங்குமலர் மேவு கூரைமுடி
 33. பன்னொன்று புதிய துயிலொன்பது கொய்தெறிதல்
 மேற்கட்டியும் புகழ்த்,

34. தங்குவெள்ளாளர் கொண்ட சிறை பன்னிரண்டு
பொதுத்தொண்டு செய்து வரவும்
35. புவனமணி முடிகளணி புரவலன் செய்தானதே.
36. ஆன திருமரபிலுயர் வணிகர் வேளாளர் அவரவர்கள் உயர்வரிசைகேள்
37. ஆடலொடு பாடலும் நாகதொனி தாரைதவில் அழகெறிபந்தலெழுவே
38. அட்ட திக்கோர் புகழ், வருகூரை முடியேழு
ஆடையேழ் கொய்து வளைதல்,
39. ஆங்குதேங்கு மலரணைதல் வெகு புட்பமிடுதல்
40. தானமேழ்தலொடு சிறைகள் பதினெட்டுடன் தனது தன்தொழில்
புரிசுதல்
41. தம்பட்டம், வெடிகுரவை, ஆலாத்தி, தீவெட்டி, பாவாடை சங்குதொனி
42. மேற்கட்டியும் தானவரிபந்தரிலையிடுதலியல் தொண்டுமுறை
தப்பாமல் செய்து வரவும்.
43. தக்கபடிமிக்கோர் பதினேழு சிறையினோடு மிவர்
44. சாற்று தொழில் செய்துவரவும்.
45. ஞானமொடு ஏழுஞாண்டு விவ்வரிசை தப்பாமல் நன்கு வரவேணுமெனவே.
46. நகரிலுயர் வெள்ளாளர் தங்கள் சிறை பதினெட்டும்
முன்றுமுடி நன்புக,
47. மலரிடுதலும், நற்றுயில் முன்றெறிதல், மேற்கட்டி ஒன்றிலது முன்னவில்
48. வரிசையில்லையெனவே நன்குமுறையாகவே
வருவரென நாடியறியென்று
49. நவில் நாகநரர் தாகமெழ யேககுருவா தினோடு
நடுவரென வைத்தெழுதினர்.
50. வானவர்களொப்பிடுதல் செய்முறைகள்
குன்றாத வணிகர், வெள்ளாளர் மறையோர்
51. மகிழ்வுதரப் பரிதி குல மன்னவன் நல்தீய
வரிசை தீர்த்திட்ட முறையே.
52. மானிலம் தன்னிலே வேரொடு மரபு மாற்றினும் வரு
நரகு ஏய்வரெனவே,
மண்ணுலகில் முற்குகரென்னுகத் துயர் வரென
வைத்தெழுதி யிட்ட முறையே.

மேற்கூறப்பட்ட பாடல்களின்படி கலிங்ககுலத்தாருக்கு பதின்முன்று கூரைமுடி, மேற்கட்டி, நிலபாவாடை தேங்கு மலர் (தென்னம்பாழை) பதினெட்டு வரிசை மேளவகை, வெள்ளாளர்க்கீந்த சிறை முற்றும் வெள்ளாளர் கொண்டு போய் விட்டு ஊழியஞ் செய்விக்க வேண்டும். (மட்டக்களப்பு மான்மியம் பக்.91)

உலகிப்போடி குலத்தவர் செய்யும் வரிசை; பதினொரு கூரைமுடியும்,

ஏழுசீலை கொய்து கும்பம் வளையவும் தெங்கு மலருடன், வெள்ளாளருக் கீந்த சிறை பன்னிரண்டு ஊழியம் செய்யவும் வேண்டும். மேல்கட்டி நில பாவாடை மேள வகைகளும் இவர்களுக்கும் உண்டு. படையாட்சி குலத்தவருக்கு ஒன்பது கூரைமுடியும், ஒன்பது சீலை கொய்து வளையவும், தேங்குமலர், மேற்கட்டி, நிலபாவாடை வெள்ளாளர்க்கீந்த சிறை ஒன்பதும் ஊழியம் செய்யவும். இரண்டு பந்தரிடவும். பணிக்கனார் குலத்தாரும் படையாண்ட குலத்தாரின் வரிசை செய்யவும்.

வெள்ளாளரும், கலிங்ககுலத்தாருக்கு தங்களுக்கீந்த சிறை பதினே றையும் கொண்டு ஊழியஞ் செய்விப்பதேயன்றி மற்றவைகளுக்கு வெள்ளாளர் போவதேயில்லை.

வெள்ளாளருக்கு ஏழுகூரை முடியும் ஏழுசீலை கொய்து கும்பம் வளையவும்.

பதினெட்டுச் சிறைகளும் மூன்று கூரை முடியும் மூன்று சீலை கொய்து கும்பம் வளையவும், மேற்கட்டியில்லை. மேள வகை இல்லை. பூக மலரிடவும் உள்ளாரில்லை. அவரவர்களே செய்து கொள்ள வேண்டும்.

முற்குகக் குடிகள் மாத்திரமன்றி, வெள்ளாளரும், மற்றும் சிறைக் குடிகளும் கூரைமுடி வைப்பதனையிட்டு மட்டக்களப்பு மாணியத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளனவே மேலே கூறப்பட்டுள்ளன.

கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு முன் முற்குககுலத்தினரின் நன்மை தீமைச் சம்பவங்களின் போது கூரைமுடி வைத்தல் கட்டாயமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த ஒன்றாகும். தற்பொழுது கால, சமூக மாற்றங்களினாலும், பல நெருக்கடிகளாலும் இச்சம்பிரதாயம் பலரால் கடைப்பிடிக்கப்பட முடியாததாக இருக்கிறது.

தற்காலத்தில் மண்முனை மேற்கு (வவுணதீவு), மண்முனை தென் மேற்கு, வெல்வாவெளிப் பிரதேசம், புதுக்குடியிருப்பு அதனையண்டிய முற்குக குலத்தினர் அதிகமாக வாழும் பகுதிகள், எருவில், மகிழூர் போன்ற இடங்களிலும் வடக்கில் ஏறாவூர்ப் பிரதேசத்தில் சில ஊர்களிலும் கூரைமுடி வைக்கும் மரபு தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

மட்டக்களப்பின் தென்பகுதியிலுள்ள பிரதேசங்களிலும் (அம்பாறை

மாவட்டம்) கூரை முடி வைக்கும்போது 7, 5 அல்லது 3 கும்பங்களே வைக்கும் முறை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அங்கெல்லாம் குடிவழி முறைகள் மண்முனையை அண்டிய பிரதேசங்களைப் போல் கண்டிப்புடன் பேணப்படுவதில்லை. மேலே கூறப்பட்டுள்ள இடங்களிலும் முன்பு இருந்தது போல் இல்லாமல், இடத்துக்கிடம் கூட்டியும் குறைத்தும் கும்பமுடிகள் வைக்கப்படுவதைக் காணக்கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

இன்றைய காலகட்டத்தில், சமூகத்தில் பல சாதிப்பிரிவினரும் கலந்து வாழ்வதாலும், தற்போதைய நெருக்கடிகளாலும் இச்சம்பிரதாயம் முற்றாக இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று எண்ண வேண்டிய நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. மட்டக்களப்புத் தமிழருள் முக்கிய அங்கமான, முற்குகரின் பாரம்பரிய சம்பிரதாயங்களைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டியது கட்டாயமாக அவர்களால் செய்யவேண்டிய ஒன்றாகும்.

நமக்குச் சிறப்பாக உள்ள குலவிருதுகள், சமூகத்தின் பெருமை கட்டுக்கோப்பு, பாரம்பரியம் போன்றவற்றை எவ்வகையிலும் பேணிவரல் நமது முக்கிய கடமையாகும் என்பதை நாம் மனதில் இருத்தினால், பண்டைய முறைமைகளை அழியாமல், வருங்காலச் சந்ததிக்குப் பாதுகாத்து வழங்குவதற்கு வேண்டிய பெரிய பொறுப்பு நமக்கு உண்டு என்பதை நாம் மிக அவசியமானதொன்றென்று உணரலாம்.

போடி கல்வெட்டு

அகவல் பாக்கள்களாலான போடி கல்வெட்டு “கல்வெட்டு” என்னும் ஏட்டுப் பிரதிகளிலே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் மட்டக்களப்பு மான்மியத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

குகன்குலத்தவரான முற்குக குலத்து போடி ஒருவரின் சிறப்பு, அவரை ஒல்லாந்தர் 1766ல் போடியாக மட்டக்களப்பு வடக்குக்கு (மண் முனைப் பிரதேசம்) நியமித்தமை பற்றிய தகவலைக் கூறுவதாக உள்ளதே அதன் முக்கிய கருத்து அம்சமாகும். மட்டக்களப்பு நாட்டில் குகன் குலத்தவருக்கு இருந்த சிறப்பும், செல்வாக்கும் எவராலும் மறுக்க முடியாததொன்றாகும். சிறப்பம்சங்கள் பலவற்றை உள்ளக்கிய போடி கல்வெட்டினைப் பற்றி, விரிவாக நோக்குவதே இவ்வத்தியாயத்தின் நோக்கமாகும்.

மட்டக்களப்பு நாடு சுதந்திரமான அரசினைக் கொண்டிருந்தது என்பதை முதல் அத்தியாயத்தில் கண்டோம். மட்டக்களப்பு மன்னர்களின் சுதந்திரத்திற்கு 16ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே முதலில் அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டது. அக்காலகட்டத்தில் கண்டி தனி அரசாக உருவாகாமல் கோட்டை அரசின் கீழேயே ஒரு பிரிவாக இருந்தது. போர்த்துக்கேயர் 1505ம் ஆண்டில், இலங்கையில் காலடி வைத்ததும், பின் கோட்டை அரசுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி, அங்கு கி.பி. 1518ல் ஒரு வியாபாரக் கேந்திரத்தினை அமைத்ததும், அங்கு ஆண்ட சிங்கள மன்னருக்கும் போர்த்துக்கேயருக்கும் தொடர்புகள் வலுப்பட்டதும், இலங்கைச் சரித்திரத்தின் மூலம் தெரியவரும் நிகழ்வுகளாகும்.

போர்த்துக்கீசர் வருகையின்போது கோட்டையில் ஆண்ட தர்மபராக்கிரமபாகுவிற்கு பின் அவன் மூத்த மகன் 6ம் விஜயபாகு கோட்டையின் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்றான். கோட்டை மன்னனுக்கு அவன் சகோதரர்களுடன் ஆட்சிப் போட்டி ஏற்பட்டதும், அது மட்டக்களப்பு மண்ணையும் பாதித்தது. போர்த்துக்கீசர் கலிங்ககுல மன்னரான மட்டக்களப்பு மன்னனுக்கு உதவுவதற்காக, கோட்டை மன்னன் 6ம் விஜயபாகுவிற்கு எதிராக இடியெனத் தனது பீரங்கியினை வெடித்து, அவனைக் கொன்றனர் என போடி கல்வெட்டு கூறுகின்றது.

மேலும் மட்டக்களப்பில் இருந்த குகன் குலத்தவரின் பெருமைகளைக் கேட்ட, போர்த்து நாட்டரசன் கலிங்ககுலத்தவரை மட்டக்களப்புக்கு நிலமையாய் வைத்தான் என்றும் போடி கல்வெட்டில் கூறப்படுகின்றது. பன்குடாவெளியின் காலிங்ககுலத்து முன்னவனான கண்ணன் என்பவன், மண்முனைக்கதிபனாக இருந்தான். அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பு 'மன்னர்க்கு மன்னன்' ஒருவன், தனது இடர்களையிட்டுக் கூறி, இலங்கையின் வளம் கண்டு இங்கு வந்திருந்த போர்த்துக்கீசரிடம் உதவி கோரிய போதிலேயே, மேலே கூறப்பட்ட விஜயபாகுவிற்கு எதிரான நடவடிக்கையை கி.பி. 1520ல் போர்த்துக்கீசர் மேற்கொண்டனர் எனக் கூறலாம்.

கி.பி. 1546ல் கண்டி மன்னன் விக்கிரமபாகுவின் சபையிலிருந்து போர்த்துக்கீசர் பாதிரியார் சைமாவோ டி கொயம்பறா என்பவர் கோவா விற்குச் செல்லும் வழியில், மட்டக்களப்பு மன்னனைச் சந்தித்தார் என்று அவரது கடிதம் குறிப்பிடுகிறது. இந்த மன்னனே போடி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் கலிங்ககுலத்தினரின் முன்னவனான மட்டக்களப்பு மன்னனாக இருந்தவன் இவன் கோட்டை மன்னன் 6ம் விஜயபாகு காலத்தவன் என்று கூறலாம். (6ம் விஜயபாகு கி.பி. 1513 - 1521)

1766ல் மட்டக்களப்பு பிரதேசம் ஒல்லாந்தரின் பூரண கட்டுப்பாட்டில் வந்ததும், ஒல்லாந்தர் கலிங்ககுலத்தவரான அறுமக்குட்டிப் போடியை மட்டக்களப்பு வடபாகத்திற்கு (மண்முனைப் பிரதேசம் உட்பட) போடியாக நியமித்து, அதற்கான ஆக்கொத்தினை வழங்கினார். இந்த விபரம் போடி கல்வெட்டில் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. ஆனாலும் மட்டக்களப்பின் தென்பாகத்திற்கு, (பாணகை உட்பட) கந்தப்போடியை போடியாக நியமித்ததையிட்டு, போடி கல்வெட்டில் எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. கலிங்ககுலத்து முன்னவனொருவனே, தமது குலச்சிறப்பினையும் அறுமக்குட்டிப்போடியின் சிறப்பினையும் கூறுமுகமாகப் போடி கல்வெட்டு பாடப்பட்டுள்ளது என நாம் இதனால் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

போடி கல்வெட்டில் கோட்டை மன்னன் 6ம் விஜயபாகு, மற்றும் போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் இது எழுந்த காலம் ஆங்கிலேயர் காலமே என்றும் கூறுவேண்டியுள்ளது. இதற்கு உரிய காரணம் கல்வெட்டின் கடைசிச் சிலவரிகளில் கூறப்பட்டுள்ள விபரங்களே. இவற்றினைக் கொண்டு இப்படி ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. வெள்ளைக்காரர், போடி கல்வெட்டின் மூலம் கூறப்பட்ட குலப்பெருமை, போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோர் குகன் குலத்தவர்களுக்களித்த

மதிப்பு, ஆகியவனவற்றை நோக்கி முற்குக் குலத்தவர் சிலரை வன்னிப
மாய் மட்டக்களப்பினில் வைத்தனர் என்று, போடி கல்வெட்டின் இறுதி
அடிகள் கூறுகின்றன. இந்நிகழ்ச்சியே போடிகள் கல்வெட்டு ஆங்கிலேயர்
காலத்தில் தோற்றம் பெற்றதென்று கூறுவதற்குரிய காரணமாகும்.

போடி கல்வெட்டு

- 1 திங்கள் நேரு லாவுஞ் செகதல மனைத்தும்
- மங்குறா தழகொடு மண்முனைக்கதிபன்
- 3 சிங்கவாகு வின் செல்மதி கொண்டு
- பங்கிடான் வெளியெனும் பதிதனிலிருந்து,
- 5 கலிங்கர் குலத்துக் கண்ணென்றொருவன்,
- துலங்கிவாழ் நாளில் துதி பெறும் குகன்,
- 7 முறை குன்றா தரசு குடிபடையோடு
- கண்டிமாநகர்க்கு கதியென நடத்தி,
- 9 அண்டர்கள் வாழ்த்த அரசேற்றிருந்து,
- குகன் குலவரிசை குவலயம் வழங்க,
- 11 மகம் பெரிதான மட்டக்களப்பினில்,
- செந்நெல் முன் தானியம் சேர்பதினெட்டும்,
- 13 கன்னல், கதலி, கமுகொடு தெங்கு,
- செழித்து இலங்கத் தேனினங் கூட்டி,
- 15 தெளித்ததென வெங்கும் சிறந்திடு மாநகர்,
- அறமே துலங்க, அதர்மங்கள் கலங்கத்,
- 17 திறமேயிலங்கத் தீதே மலங்க,
- தேவராலயங்கள் சிறந்து விளங்க,
- 19 மூவர் வேதங்கள் முற்றுமுணர்ந்து,
- மதுரமதனால் மட்டக்களப்பைச்,
- 21 சதுர மதிலாய்த் தரித்து முன்னாண்டு,
- அன்னக் கொடையும் அண்டர்கள் மகிழ,
- 23 மன்னர்க் கதிபன் மட்டக்களப்பில்,
- இருந்தனர் குடிமுறை யன்றோ, டென்றும்.
- 25 வரிந்தனர் வாவி ஏரிகள் சூழ,
- வாழ்வுறு நாளில் மதிகுலா சென்று,
- 27 சூழ்படு குகன் நகர் சூட்டெனமுடியை,
- என்றடி பணிந்துதன்னிடரது ஓத,
- பண்டெனப் பறங்கி அரசனும் மகிழ்ந்து,

- 30 போருக்கெழுந்து புகழ் பெறுமில்ங்கை,
 31 ஏர்சீர் கண்டு இடிபோல் வெடியை,
 இட்டிட விசயபாகுவும் எதிர்த்துப்,
 33 பட்டிடத் துரத்திப் பறைமுறை சாற்றிப்,
 34 கண்டியாலகற்றிக் கரை நாடெங்கும்
 35 நன்றுடன் கொடுத்து நன்மொழி பேசி,
 மணற்றிடர், மன்னார், மட்டக்களப்பு,
 37 இணற்றிரு கோணமலையோடு காலி,
 கைவசம் கொடுத்து கப்பமே பெற்று,
 39 வையகமதனில் மட்டக்களப்படைக்,
 குகனொடு சேர்த்துக் கொற்றவனாக்கி,
 41 பகம் பெரிதான பாபர்களென்றும்,
 செகமதில் திருச்சிரா சேர் நுகரோரிவர்,
 43 தலைமையிலுயர்ந்தோர் இராம நாட்டிபர்,
 நிலைமையாய் வைத்து நீயிவை யாளென,
 45 விசையன் குலத்து வேந்தனுமுரைத்து,
 திசைகளையா னெனச் சென்றனர் குகன் நகர்.
 47 பார்த்து மகிழ்ந்து பரிவொடு கலிங்கரை,
 சேர்த்து நிலைமையாய் செய்திட இணங்கி,
 49 சங்க மொன்றியற்றித் தலைமையாய் வைத்து,
 போத்து நாட்டரசன் குகன் புகழ் பரப்பி,
 51 காத்தனர் இராசகுடும்பமாய் வைத்து,
 நிலைமையாய் எங்களை நிரூபித்த பின்பு,
 53 தலைமையாயிருந்தோம் தாரணி மகிழ்,
 ஒல்லாந்த அரசே உமக்கிது உரைத்தோம்,
 55 பொல்லாங் ககற்றிப் போடியாய் வைத்தால்,
 செந்நெல் செழுக்குந் தேன் சொரிந்தொழுகும்.
 57 மன்னர் மகிழ் மண்முனை குனக்கும்,
 என்றிடக் குகனும், ஏந்தலன் மகிழ்ந்து
 59 பண்டு முன் முறைமை புகுக்க வென்றெண்ணி,
 அறுமக்குட்டியை அழைத்திடச் செய்து,
 61 பெறு முன்னரசு பெருமையாய் வழங்க,
 போடி யென்றுரைத்தப் புகழ் பெற்றிருந்து,
 63 நாடுகள் தெரிய நன்முறை சாற்றி,
 ஆக்கொத்ததனில் அரசனின் கைச்சாத்திட்டு,
 65 ஆக்கினர் கோலோந் தோர் ராசனென்றெழுதி,
 மேஸ்தர் யீமான் வெல்லம் பல்க,

67 அத்தர்கோராத பயன் அங்கல வெக,
 அதிரியானிஸ், யுவானிஸ் அரசொளி பிறாங்கே,
 69 கதி பெறு ஒல்லாந்தர் கட்டளை கொடுத்து,
 மட்டக்களப்பும் மண்முனைப்பற்றும்,
 71 திட்டப்படுத்தி சிற்றரசாக்கி,
 வைத்தனரிந்த மாநகர் தன்னில்,
 73 அத்தெழு தாண்டு ஆயிரத்தெழு நூற்றறுபத்தாறு,
 திங்கள் நேர் கார்த்திகைத் திகதி ஆறதனில்,
 75 பொருத்தனை எழுதிக் கொடுத்திடப் போடி,
 கருத்துடன் பெற்று காலிங்க குலத்தான்,
 77 தேவரில்லங்கள் செழித்திட நடத்திப்,
 பூபாலன் என்னவே புவியோர் மகிழ்ந்து,
 79 இயலிசை, நாடகம் எங்கும் வழங்கச்,
 செயலொடு திருச்சிரா தேசத்தவரில்,
 81 அம்பிலாந்துறை அதிலே சென்று,
 வம்பிலாக் கலிங்கன் மரபின னொருவன்,
 83 பலநூலாய்ந்த பண்டிதர் சிலரைக்,
 கவிபல விளங்கக் காசினி யோர்க்கு,
 85 மெஞ்ஞானமுட்டி வினையகன்றிருக்க,
 அஞ்ஞான மகல அறிவுகள் வெகுள,
 87 செம்பனோ டைவரும் சேர்ந்திந்நகரில்,
 கம்பப் புலவர் காட்டிய நூல்முறை,
 89 அன்ன சத்திரம் அளித்திடு நகரில்,
 பன்னூலோதும் பண்டிதர் வரவே,
 91 சம்புநாதன் தனை இருமென்று,
 அம்பிலாந்துறை யதனில் வைத்து,
 93 வேண்டிய தமிழ் நூல் விளங்கப் பயிற்றென,
 ஆண்டன னெங்கள் அடிகுக மரபினோர்,
 95 சங்கச் சதாசிவன் வணக்கமும்,
 எங்கும் சிறக்க இருந்தனர் குகன்குலம்,
 97 பட்டையம் வரிசைப் பவுசொடு வரன்முறை,
 வெட்டினர் கல்லில் மேன்மைகள் துலங்க,
 99 முன்னா ளெங்கள் மூதாதைச் சொற்படி,
 அன்னாள் தொட்டு அறமே விளங்கும்,
 101 சிறைத் தளதாராரம் சீவகாருண்யம்,
 மறை நான் கொழுங்கு வகுத்திடு மரபில்,

- 103 எழுத்து நானோதினேனிது முறையல்லால்,
ஒழிந்தது தானில்லை உத்தம அரசே,
105 எனக்குகனோத ஆட்சியார் தாமும்,
மனக்களிப்புடனே வன்னிமை மரபாய்,
107 வைத்தனர் மட்டமா நகர் தன்னில்,
வித்தகக் குகன்முறை விளம்பினன்றிந்தே.

- முற்றும் -

மட்டக்களப்பில் வதனமார் சடங்கு

மட்டக்களப்பு நாட்டில், மாரியம்மன், காளி அம்மன் கண்ணகியம்மன் போன்ற பெண் தெய்வங்களுக்குச் சடங்கு செய்வது போல், எருமை மாடுகளின் பாதுகாவலனாக விளங்கும் வதனமாருக்குச் சடங்கு செய்வதும் தொன்று தொட்டே நடைபெற்று வரும் நிகழ்வாக, கடந்த நாற்பதாண்டுகளுக்கு முன்புவரை பரவலாக இருந்து வந்தது. எருமை மாட்டுப்பட்டிகள் அருகிவிட்டதுடன் போடிகள் அமைப்பும் சின்னாபின்னப்பட்டும் போனமையினால் வதனமார் சடங்கும் இப்பொழுது அருகி விட்டது. முற்காலத்தில் போடிகளிடம் அவர்களது மாட்டுப் பட்டிகள் நிறைந்திருந்தன. போடிகள் வதனமார் சடங்கினைத் தவறாது வருடந்தோறும் செய்து வந்தனர்.

வதனமார் எனும் தெய்வமும் மற்றத் தெய்வங்களைப் போல் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவராகும். வதனமார் சடங்கு நடத்துவதிலே, வெளிமடைப்பத்ததி முறை, துளிமடைப்பத்ததி முறை, வில்லை கட்டுப்பத்ததி முறை என மூன்று முறைகள் இருப்பதாகத் தெரிய வருகின்றது. வதனமார் வில்லைகட்டுச் சடங்கு முற்காலத்தில் மட்டக்களப்பில் திருக்கோயில், நாதனை, மற்றும் திருகோணமலையில் கந்தளாய் போன்ற இடங்களில் நடந்ததாக அறிய வருகின்றது. அத்துடன் மட்டக்களப்பில், மண்டபத்தடியிலும் சென்ற நூற்றாண்டில் நடைபெற்றதாகக் கன்னன்குடாவிலுள்ள சில பெரியார்கள் கூறுகின்றனர்.

முற்காலத்தில் மக்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்து வந்த யானைகளை அடக்கிப்பிடித்தல், குழுமாடுகளைப் பிடித்துக் கட்டுதல் முதலிய வேலைகளில் வதனமார் ஈடுபட்டு வந்து மக்களுக்கு உதவியமையால் இவர்கள் இங்கு தெய்வமாகப் போற்றப்படுகின்றார்கள். வதனமார் உமை அம்மனின் ஒரு தோற்றமான சுவாதி அம்மன் மூலமாகவே தோற்றம் பெற்றதாகவும் தெரிய வருகின்றது. வதனமார் காவியத்தில், நூற்று அறுபது வதனமார் இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. தொடர்ந்து, வதனமாருக்கு நடக்கும் வில்லைகட்டுச் சடங்கினைப்

பற்றிச் சிறிது விரிவாக நோக்குவோம். இந்தச் சடங்கு, பாரிய அளவில், வதனமாருக்குச் செய்யப்பட்ட சடங்காகும். மட்டக்களப்பில் வெல்லாவெளிக்கு அருகில் உள்ள நாதனை என்னுமிடமே முற்காலத்தில் இப்பிரதேசத்தில் வில்லைகட்டுச்சடங்குக்குப் பேர் போன இடமாக இருந்தது. மற்ற இடங்களில் நடந்த வில்லை கட்டுச் சடங்கினைப் போல் நாதனை வில்லை கட்டுச் சடங்குக்கும் மட்டக்களப்பு நாட்டில் ஆட்சி செய்து வந்த வன்னியர்கள் எல்லோரும் சமூகம் கொடுப்பது வழக்கமாயிருந்தது. நாதனையில் ஆட்சி செலுத்திய, பூபாலகோத்திர வன்னிமையே மற்ற வன்னியர்களுக்குத் தலமை வன்னியனாக இருந்தார். நாதனை வன்னியர்கள் படையாட்சி குலத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுகின்றது. நாதனைப் பிரதேசம் மந்தை வளர்ப்புக்கும் வசதியான இடமாக இன்றும் இருப்பதால் எருமை மாடுகளும் இப்பிரதேசத்தில் ஏராளமாக இருந்தன. இச்சடங்கு வெல்லாவெளியில் உள்ள, பிள்ளையாரடி என்னும் இடத்தில் நடைபெற்றது என்றும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்விடத்திலேயே வதனமார் இறுதியாக வாழ்ந்து மறைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. வதனமாரின் தாயாகிய சுவாதியம்மன் வாழ்ந்து, இங்குள்ள பெரிய கல் ஒன்றினுள் அடங்கியதாகவும் கருதப்படுகின்றது. இவ்வாறு சுவாதி அம்மனின் அருள் பெற்ற இப்பிரதேசத்தில், நாற்பத்தொரு நாட்கள் இந்நிகழ்வுகள் நடைபெற்று வந்தன. மட்டக்களப்பில் முற்கு வன்னியர்கள் ஆட்சி செலுத்திய ஆரம்ப காலத்தில், இங்கு தொல்லை கொடுத்த மதயானைகளையும், குழுமாடுகளையும் அடக்க வந்த மறவர் கூட்டமே வதனமாராகும்.

மட்டக்களப்பின் தெற்கு, வடக்கு பிரதேசங்களிலிருந்த வன்னியர்களும், பின் போடிகளும் இச்சடங்கில் பெரிய அளவு பொது மக்களுடன் கலந்து கொண்டனர். *வில்லை என்ற சொல்லுக்கு மாடுகளைப் பிடித்துக் கட்டும் 'கணுக்கம்பு' என்பதே பொருள் ஆகும். சடங்கு நடக்கும் இடத்தில், வில்லை கட்டுச்சடங்குப் பத்ததி முறைப்படி பந்தல் போட்டு, மந்திரங்கள் செபித்து, உரிய மடைகள் வைக்கப்படும். வில்லைகட்டுச் சடங்கிற்கு பன்னிராயிரம் மடைகள் வைக்கப்பட வேண்டும் என்று வதனமார் காவியத்தில் கூறப்படுகின்றது. பெரிய அளவில் பல நாட்கள் நடந்த சடங்கு, அது என்பதை,

இப்படி அதிக மடைகள் வைப்பதிலிருந்தே அறிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த வில்லை கட்டுச்சடங்கிலே கலந்து கொள்ள மட்டக்களப்பின் பல பிரதேசங்களிலுமிருந்து வருவோர் தமது மந்திரவித்தாண்மைத் திறமைகளைப்பாவித்து, அடங்காத குழுமாடுகளைப் பிடித்து வில்லையில் கட்டுவர். இப்படி மாடுகளைப் பிடிக்கும் போது பிடிப்பவரின் வெளுக்கயிற்றினை (மான்தோலினால் திரித்து யானை, மாடு முதலியவை பிடிக்கும் கயிறு) வேறு மந்திரவாதிகள் அறுப்பிப்பர். அத்துடன் பிடிபட்ட மாடுகள் கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு ஓடவும் பண்ணுவர். ஆரம்பத்தில் குழுமாடுகளை பல மந்திரவாதிகள் சென்று, குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திற்குள் சாய்த்து வந்து அப்பிரதேசத்தினைச் சுற்றி மந்திரத்தினால் காவல் பண்ணி விடுவர். பின் அங்கிருந்து அவை மந்திரசக்தியால் கட்டுண்டவையாக வெளியே போக முடியாதனவாக இருக்கும். இப்படியிருக்கும் வேளையிலேயே குழுமாடுகளைக் கயிறுகளால் பின்காலில் குத்திப் பிடிப்பர். இதனை 'குழுமாடு குத்துதல்' என்று அழைப்பதே வழக்கமாயிருந்தது. இப்படிப் பிடிபட்ட மாடுகள் வில்லையில் கட்டப்படுதல், வில்லை கட்டுச் சடங்கின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக இருக்கும். இவ்வாறு பாரிய அளவில் மட்டக்களப்பில் தனித்துவமான சிறப்புகளை உள்ளடக்கியதாக நடத்தப்பட்ட இச்சடங்கு கடந்த நூற்றாண்டுக்கு முன்பே கடைப்பிடிக்கப்படாமல் போய் விட்டதற்குப் பெரிய பட்டிகளும், போடிகளும் சிதைவுற்றதும், மந்திரம் மற்றும் பத்ததி ஏடுகள் மறைந்ததும், இதற்குரிய மந்திரவாதிகள் குறைந்ததும் இச்சடங்கினை ஒரு சரித்திரச் சம்பவமாகவே ஆக்கிவிட்டது எனலாம். இதற்குரிய 'வில்லை கட்டுப்பத்ததி முறை ஏடுகளும் தற்போது கிடைக்கக் கூடியதாக இல்லை. அடுத்து வெளிமடைபத்ததி முறையில் நடக்கும் சடங்கினைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாக நோக்குவோம்.

போடியொருவர் தமது பட்டியிலுள்ள மாடுகள் பெருகி, கூடிய பால் வழங்க எருமை மாடுகளின் பாதுகாவலர்களாகிய வதனமாரை வழிபடும் இன்னொரு முறை இது ஆகும். எருமைகள் கன்றுகளை ஈனும் காலம் முடிந்து, சித்திரை கழிந்ததும் வதனமார் சடங்கு

செய்யும் பூசாரி, அல்லது கட்டாடி ஒருவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டு, இதற்கான ஒரு நாளும் குறிக்கப்படும். போடியாரின் பட்டி கட்டப்படும் இடத்திற்கு அருகாமையில் வரவைக்குள் சுமார் நான்கு பாக அகலம், எட்டு பாக நீளத்தில், புற்கள் இல்லாது செருக்கித் துப்புரவு செய்து இடம் தயாரிக்கப்படும். பட்டிக்காறன் பந்தல் போடுவதற்கு ஐந்து கம்புகளை, ஆத்தி அல்லது விண்ணாங்கில் வெட்டி எடுத்து வருவார். ஆத்தி நாரில் ஒரு சிறிய வீசகயிறும் திரித்து எடுப்பதும் வழக்கமாகும். பட்டிக்காறன் எருமைக்கன்றுகளை அதற்குரிய கன்றுகாலையில் சடங்கு செய்யும் அன்று காலையில் பால் கறவாது பின்னேரம் வரையும் அடைத்து, தண்ணீர் கொடுத்து வைப்பார். அன்று பின்னேரம் முழுகிச் சுத்தமான உடையணிந்து சென்று எருமைகளின் பாலை ஒரு குடத்தில் கறந்து எடுப்பார்.

சடங்கு செய்யும் இடத்தில் கட்டாடியார் வந்து பந்தல் நாட்டும் கம்புகளை தோலில்லாது சீவி மஞ்சள் நீரால் கழுவி, சந்தனம், திருநீறு முதலியன பூசி எடுப்பார். பின் நிலத்திற்கு மந்திரம் சொல்லித், தண்ணீர் தெளித்து, 'ஓம் வஞ்சப்பிறவியே நம' என்று தூபம் காட்டி ஐந்து இடத்தில் ஓம் சதபத்திராய நம என்று பத்திரம் போட்டு படுவானை பார்த்துக் கொண்டு வலது காலை முன்னாக வைத்து நடுக்காலை நாட்டுவார். பின் வடகிழக்கு மூலை, தென்கிழக்கு மூலை, தென்மேற்குமூலை. வடமேற்குமூலை முதலியவற்றிற்கும் உரிய மந்திரம் சொல்லிக் கால்கள் நாட்டப்படும். பின் ஆத்திப்பத்திரம், வேப்பம்பத்திரக்கட்டு, கமுகம்பாளை ஒன்று சேர்த்து, தீர்த்தம் தெளித்து, நடுக்காலுக்கும் மற்றக்கால்களுக்கும் வேப்பம் பத்திரமும் கட்டிப் பின் பந்தலுக்குள் வெள்ளை விரித்து விளக்கு வைத்து, ஆசனத்தில் அமர்ந்து, 'ஓம், பிரிதிவி, அப்பு, வாயு, தேயம், ஆகாயம் ஆதாரமாகக் கட்டினைன்' என்று தீர்த்தமெறிந்து, பந்தலுக்கு வடபக்கம் சேடனுக்கு ஒரு மடை வைப்பார். பிறகு வெள்ளைச் சீலையெடுத்துத் தீர்த்தம் தெளித்து கம்புகளைச் சுற்றி மேற்குப் பக்கம் வாசல் இருக்கக் கூடியவாறு கூடாரமாகக் கட்டப்படும். பந்தல் சுமார் நான்கு முள அகலம், ஐந்து முள நீளம் கொண்டதாயிருக்கும். பந்தலுக்கு மேல் பக்கம் மறைக்கப்படாது திறந்து இருக்கும். இப்பந்தலுக்குள் தேவையான எல்லா மடைகளும் வைக்கப்படும்.

வில்லை வதனனுக்கு	- ஒரு மடை
ஆங்கார வதனனுக்கு	- ஒரு மடை
நயினாருக்கு	- ஒரு மடை
இதற்கு இடப்புறம்	- மூன்று மடை
பாலாவதனனுக்கு	- ஒன்று
பரசிராமனுக்கும்	
தம்பிமாருக்கும்	- ஏழு மடை
வெள்ளை எருமைக்கு	- ஒன்று
குஞ்சி நயினாருக்கும்	
தெய்வ எருமைக்கும்	- இரண்டு மடை
பட்டாணிக்கு	- ஒரு மடை
அட்டபாலகருக்கு	- எட்டு
ஐந்து கால்களுக்கும்	
வெளிப்புறத்தில்	- ஐந்து மடை

பின் பந்தலுக்கு நேர் எதிரில் சுமார் மூன்று பாகத் தூரத்தில் ஆத்திக் கொத்து நாட்டப்படும். அவ்விடத்தைச் சுத்தம் பண்ணி பெட்டியொன்றினுள் மடை வைத்து, இளநீர், தேங்காய்,வில், அம்பு, கோடரி, பொல், மந்து ஆகியன அதனுள் வைக்கப்படும்.

அடுப்பு மூட்டுதல்.

பொங்கலுக்குரிய அடுப்பு, பந்தலுக்கும், ஆத்தி மரத்திற்குமிடையே, மந்திரங்கள் சொல்லி, மூன்று கற்களைக் கொண்டு அடுப்பு வைக்கப்படும். அடுப்புக்குள்ளும் முக்கோணத்தில் அட்சரம் கீறி மடை வைக்கப்படும்.

வதனமார் சடங்கின் போது தெய்வமாடுபவர் வதனமார் பிடித்த பட்டிக் காரனாக இருப்பார். பட்டிக் காரன் தெய்வம் ஆட முடியாதிருந்தால் வேறு ஒருவர் ஆடுவர்.

பந்தலுக்குள் வைக்கும் மடையில் சாட்டைக்கயிறு,

வெள்ளிப்பிரம்பு, பொல், அம்மாணக்காய் முதலியன வைக்கப்படும். பின் பட்டியில் இருந்து கறந்து கொண்டு வரப்பட்ட பால், பாணையில் ஊற்றி நெருப்பிட்டுப் பொங்கி வரும் போது, வதனமாருக்குத் தெய்வமாடுபவர் உருவேறியவராக ஆடி வந்து பாணையில் பொங்கி வரும் பாலை இருகைகளாலும் அள்ளி சுற்றி வர ஆட்கள் மீதும் படக்கூடியவாறு தெளிப்பார். பின் பாணையினுள் அரிசி போட்டு பொங்கல் நடைபெறும். தொடர்ந்து, பொங்கல் பந்தலுள் படைத்து பூசை நடைபெறும்.

இதன் பின் தெய்வமாடுபவரை, கட்டாடியார், தேவையான போது மந்திரங்கள் சொல்லி உருவேற்றிவிடுவார். தெய்வமாடுபவர் பின்பு ஒரு ஆளை வேட்டைக் கிடாவாகப் பாவித்து, அவருக்கு அருகில் கையில் கயிற்றுடன் குழு மாடு வீச பதுங்கிப் பதுங்கிச் செல்வார். பந்தலிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் பூசாரியானவர் கையில் தென்னம் பாளை ஒன்றுக்கு திருநீறு, சந்தனம் பூசி மாலை கட்டியவாறு பிடித்துக் கொண்டிருப்பார். மாடு பிடிக்கச் செல்பவர் பாளையைக் கடாவாக நினைத்து, அதனை கயிற்றால் வீசி எடுத்துக் கொண்டு ஆத்தி மரத்தடிக்கு கொண்டு வருவார். இதன் பின் தொடர்ந்து பந்தலில் பூசை நடைபெறும். இடையிடையே, குழுமாடுகளைச் சாய்க்கும் போது சத்தம் போடுவதனைப் பாவனை செய்து, அங்கு சடங்கு நடக்கும் இடத்தில் கூடிநிற்போர் அடிக்கடி கூக்காட்டுவார்கள். தெய்வமாடும் வதனமார் சடங்கு, அன்று பின்னேரம் தொடங்கினால் அடுத்த நாள் அதிகாலையிலேயே முடியும். இந்த வரலாற்றின் ஆசிரியரின் தகப்பனின் பட்டியில் வதனமார் சடங்கு கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை செய்யப்பட்டு வந்ததை இவர் பலமுறை பார்த்துள்ளார்.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் தனித்துவம் மிக்க, பாரம்பரியச் சடங்காகிய, வதனமார் சடங்கு போடிகளின் நிலஉடமைகள் குறைந்ததாலும், பட்டிகள் குறைந்ததாலும், சமூகத்தின் தனித்துவம் அன்னியர்களால் சிதறடிக்கப்பட்டதாலும், வதனமார் சடங்கு செய்தல் இன்று பெரிதும் குறைந்து விட்டது. ஒரு சில இடங்களிலேயே மண்முனைப் பிரதேசத்தில், இன்று இச்சடங்கு நடைபெறுகின்றது.

மேலும் நடைபெறும் யுத்தத்தாலும், ஆக்கிரமிப்புகளாலும் பட்டிகள் வளரக் கூடிய இடங்களும் குறைந்துவிட்டன.

மட்டக்களப்பு நாட்டில், மிக நீண்ட காலமாகச் செய்யப்பட்டுச் வரும், இந்நாட்டுக்கே உரிய சிறப்புமிக்க பாரம்பரிய விழாவினை முற்றும் மறைந்து விடாது காப்பது இந்நாட்டு மக்களின் தலையாய கடமையாகும். வதனமார் பற்றியெழுந்துள்ள, வதனமார் யானைகட்டும் அகவல், வதனமார் குழுமாடுகட்டும் அகவல், வதனமார் தேன்வெட்டுக் காவியம், வதனமார் குழு மாடு கட்டும் காவியம் முதலியனவற்றில், வதனமார் குழுமாடுகட்டும் அகவல் கீழே தரப்படுகின்றது.

வதனமார் குழுமாடு கட்டும் அகவல்.

ஐந்து கரத்தோனே ஆனைமுக வெதியனே
 வஞ்சியுமை யாள்பயின்ற மதகரியே வாரணமே
 தொந்தி வயிற்றோனே தோராத ஐங்கரனே
 தாரார் அறுமுகனே சண்முக வேலாயுதனே
 சீராரும் வெற்றிமயில் ஏறிவருஞ் சேவகனார்
 சேவகனார் மங்கலனார் சீர்பாதம் பாடுவதற்குக்
 காவலாய் வந்துதித்த காரண மேனியனே
 சந்தனத்தாற் கால் நாட்டிச் சாந்தாற் தரை மெழுகி
 அத்தன் திருவுளத்தில் அரியோன் தனை நினைந்து
 விட்டுணு வேதம் விறுமகுலம் தான் விளங்கச்
 செந்தாமரை மலரைச் சேயிளையாள் கைக்கொடுக்க
 செந்தாமரை மலரைச் சேயிளையாள் கைவாங்கி
 வேதப் பிராமணரை வேதியரை யழையுமென்றாள்
 வேதப் பிராமணரும் வேதியரும் வந்தபின்பு
 வேதப் பிராமணரே வேதியரே நாட்சொலுங்கோ
 வெள்ளி சனிக்கிழமை மிக்கவும் நல்ல தினம்
 செல்வன் பிறக்கத் திருந்திய நாள் வேண்டுமென
 பஞ்சாங்கந் தானெடுத்துப் பலவிதமாய் நாள்பார்த்து
 ஒன்பது கிரக மொன்றித்து நிற்குது காண்

உச்சி வரமுன் கதிரோன் ஒன்பதடி நேரம்
 திங்கட் கிழமை சிறந்த நாள் நல்ல தென்றார்
 வேதப் பிராமணரை வேதியரை யும்மனுப்பி
 ஒன்று பிறந்தது உடையோன் தனைத் தொழுது
 இரண்டு பிறந்தது இலக்குமணரைத் தொழுது
 மூன்று பிறந்தது முக்கண்ண ரைத் தொழுது
 நாலு பிறந்தது நாலுமுகனைத் தொழுது
 ஐந்து பிறந்தது ஐந்துகரனைத் தொழுது
 ஆறு பிறந்தது அரணார்தனைத் தொழுது
 ஏழு பிறந்தது இளைய பெருமாள் தொழுது
 எட்டுப் பிறந்தது ஈசுபரனைத் தொழுது
 ஒன்பது தான் பிறந்தது ஓம் நமச்சி வாய மென்று
 பத்து பிறந்தவுடன் பால கருந் தான் பிறந்தார்
 பிறந்து வளர்ந்தாரே பெரிய இளந்தாரி
 பத்து வயதும் பதினாலுஞ் சென்ற பின்பு
 யானை சமர்த்தை யாரறியப் போறார்காண்
 காலி சமர்த்தைக் கருதுவோம் வாருமென்றார்
 வில்லம்பு செல்லி வெழுக்கயிறு கோடாலி
 மின்னுங் கிரிசவடி மேல் வளைந்த கோடாலி
 எல்லையில்லாப் பொல்லை எடுத்து நடந்தாராம்
 அயோத்தி யிருந்து அழகுள்ள மங்கலனார்
 இராவணனாண்ட இலங்கைக் கரைக்கு வந்து
 சாய்ந்த மரத்தடியிற் சாவாற்று பொய்கை தனில்
 நல்ல நிழலில் நயினாரும் வீற்றிருந்தார்
 வீற்றிருந்த மங்கலர்க்கு வெண்சா மரையிரட்ட
 அயனம் பொருந்தி யவரவரே நிற்கையிலே
 ஏலமொடு வால்மிளகு எல்லோரும் தானருந்தி
 அடைக்காயும் வெள்ளியும் அடைவுடனே தானருந்தி
 வீராதி வீரர்களே வீரவிளந் தாரிகளே
 ஆனை சமர்த்தை ஆறறியப் போறீர்கள்
 காலி சமர்த்தைக் கருதிடுவோம் வீரர்களே
 காக்கா வதனன் கடுகனவே தானெழுந்து
 அழகா யரவ மெல்லா மாராய்ந் தடிபார்த்து

ஓரிடமுங் காணாமல் ஓடி வந்து நிற்கையிலே
 வில்லுக்குளத்தில் மேல்வளைகு டாவினிலே
 ஐந்நூறு காட்டெருமை அமுதமுது ஓடிவந்து
 தண்ணீர் குடித்துத் தவிப்பாறி நிற்கையிலே
 கண்டு பதுங்கிக் கண்குளிரப் பார்த்து நின்று
 நின்றாலும் மெத்த நெடு நேரஞ் செப்புவனாம்
 ஓராட்டை வென்றாலோ எங்கள் நயினாரே
 ஒரு நூறு போதுங் காண்
 ஈராட்டை யென்றாலோ எங்கள் நயினாரே
 இருநூறு போதுங் காண்
 மூவாட்டை யென்றாலோ எங்கள் நயினாரே
 முந்நூறு போதுங் காண்
 நாலாட்டை யென்றாலே எங்கள் நயினாரே
 நா நூறு போதுங் காண்
 ஐந் தாட்டை யென்றாலே எங்கள் நயினாரே
 ஐந்நூறு போதுங் காண் என்னயல்ல
 சிந்தை மகிழ்ந்து நயினார் திருமேனி பூரித்து
 மந்து தனை யெடுத்து மறுமந்து தான் போட்டு
 வீராதி வீரரெல்லாம் வீதியிலே தானடந்தார்
 காலி கலைக்கே கடுகியாள் ஓடுமென்றார்
 குழுவதன னோடிக் கூடவென்றான் காலிதனை
 மீனைப் பிராந்து விரும்பி யெடுத்தாற் போல்
 வெள்ளி மங்ப் பிராந்து பிழும்பி யெடுத்தாற் போல்
 ஆளுக் கொரு மாடு அவரவரே கட்டு மென்றார்
 ஐந்நூறு மாடும் அணியாகக் கட்டியபின்
 செம்மல் குருமல் சொல்ல வொண்ணா மங்கலனாம்
 வல்லல் அலங்காரி நல்ல குருநாச்சி
 சின்ன வள்ளி கந்தி சிறியாளினங் காத்தாள்
 என்று பெயரும் வகுத்துப் புறப்பட்டார் நயினாரும்
 வெட்ட வெளியாக வெட்டுங்கோ காடுதனை
 தெற்கு வடக்காகச் சாயுங்கோ காலிதனை
 ஆல்விருட்சத்தை அண்ணாந்து பார்க்கையிலே
 தெற்கே போன கந்திலொரு தேன்கூடிருக்கு தென்று

தேனேறி வெட்டுமெனத் திரைவாகி யெல்லோரும்
 எங்களாற் கூடாது எங்கள் நயினாரே
 சிந்தை மகிழ்ந்து நயினார் திருமேனி பூரித்துச்
 செப்புக் குடமெடுத்துச் சிறு கோடரி செருகித்
 தேன்பகிர வாருங்கோ காலிதன்னைத் தேடுங்கோ
 காக்காவதனனப்போ கடுகெனவே தான் பறந்து
 அரவ மரவ மெல்லா மாராய்ந் தடி பார்த்து
 துறைகள் துறைகளெல்லாஞ் சோதித் தடி பார்த்து
 ஓரிடமு மில்லாமல் ஓடி வந்து நிற்கையிலே
 வில்லுக்குத் தெற்கே மேல்வளைகு டாவினிலே
 வெள்ளைக் கிடாவொன்று வெட்டி மறித்ததுவே
 கண்டு பதுங்கிக் கண்குளிரப் பார்த்து நின்று
 நின்றாலும் மெத்த நெடுநேரஞ் செல்லுதென்று
 விரைந்து நயினார்க்கு விண்ணப்பஞ் செப்புவனால்
 கால் நாலும் பார்த்தாலோ எங்கள் நயினாரே
 கடடிற் கால் சேர்ந்தது போல்
 கண்ணிரண்டும் பார்த்தாலோ எங்கள் நயினாரே
 கண்டு வம்மிப்பூவதுபோல்
 கோடிரெண்டும் பார்த்தாலோ எங்கள் நயினாரே
 குத்து விளக் கது போல்
 செவியிரண்டும் பார்த்தாலோ எங்கள் நயினாரே
 சிறு சுழகு புடைத்தாற் போலெனச்
 சிந்தை மகிந்து நயினார் திருமேனி பூரித்து
 மந்து தனை யெடுத்து மறுமந்து தோள் போட்டு
 வீராதி வீரரெல்லாம் மேன்மைபெறவே நடந்தார்
 வெள்ளைக் கிடாவை வெழுவிலே போடு மென்றார்
 வெள்ளைக் கிடாவும் வெழுவுக்கு வாராது
 குடி மறந்த கன்றை வெழுவிலே போடு மென்றார்
 குடி மறந்த கன்றும் வெழுவிற்கு வாராது
 வெள்ளைக் கிடாவும் விரைந்து வர துலுற்றதுவே
 வேதங்களோதி நிக்க வெள்ளைக் கிடா வெட்டியதே
 வீராதி வீரரெல்லாம் வீணிலே தான் மடிந்தார்
 காக்கா வதனனப் போ கடுகெனவே பறந்து

ஆனசு வாதியம்மைக் அன்புடனே செப்புவனாம்
 செப்பேணி யாலே சுவாதியம்மன் தானிறங்கிப்
 பச்சைத் தே ரேறிப் பரிவாகக் கை தொழுது
 எம் லோகந் தான் நடந்து அப்பால் வருகையிலே
 வெள்ளைக் கிடாவும் விரைந்து வர லுற்றதுவே
 வேதங் களோதி நிற்க வெள்ளைக் கிடா மடிந்ததுவே
 பாற் பொங்க லுண்டு பண்ணிப் பரிவாகக் கை தொழுது
 எல்லோரையு மெழுப்பி எதிர் கொண்டு போகையிலே
 எச்சில்பட்ட நீங்களினி இங்கு வரக் கூடாது
 பட்டிக்குப் பட்டி பாலமிர்த முண்டு பண்ணி
 எல்லாமை செல்லாமை எல்லோர்க்கும் முண்டு பண்ணி
 எல்லோரும் நில்லுமென்று ஏகினாள் சுவாதியம்மன்.

உதனமார் வில்லை கட்டு அகவல்

தேவிமாவில்லை திருவில்லை யாதிக்க
 வேழ முகனே வினாயகனே முன்னடவாய்
 ஆணைமுகனே அடியாரைக் காத்தருள்வாய்
 வேலும் மயிலும் விழங்க அனுதினமும்
 தேசமெல்லாம் விளங்கித் தினம்மாரியாய்ப் பொழியப்
 பால் பொங்கி நித்தம் பனி போல் வினையகல
 ஊரெங்கும் நன்றாய் ஒரு பிணியும் வாராமல்
 காரம்மா தாயே கருணைத் திரு மயிலே
 பச்சைக் கரும்பும் பழமும் இளநீரும்
 நித்தமுனக்கு நேரமுடன் தருவேன்
 விக்கினங்கள் தீர்த்தருளும் வினாயகனே முன்னடவாய்
 வாக்கினாற் செய்த குற்றம் மனதினாற் செய்த குற்றம்
 எல்லாப் பிழையும் எனக்காய்ப் பொறுத்தருள்வாய்
 வெள்ளிக்கிழமை விளக்கேற்றி வைப்பேன் நான்
 திங்கட்கிழமை சிறக்கமடை வைப்பேன்
 புதன்கிழமை தப்பாமல் பொங்கலிடுவேன்
 உந்தன் திருமனதுக்கு உகந்த மடை வைப்பேன்
 எந்தனுக்கு முன்னே ஒரு உருவமாக வந்து நின்று
 வந்து அருள்வாய் இதமாக மங்கலரே

பார்த்த இடமெல்லாம் பற்றி எரிந்திடவே
 நினைத்த இடமெல்லாம் நெருப்பாய் எரிந்திடவே
 எல்லா வரமும் எனக்கருள்வாய் மங்கலரே
 கண்ணூறு வாராமல் காத்தருள் மங்கலரே
 நாவீறு வாராமல் நாயகமே காத்தருள்வாய்
 தேவி மாவில்லை திருவில்லை யாதிக்க
 ஆயருடனே அதிக விறுமாவும்
 தேவர் முனிவர்களும், தேவேந்திரன் முதலாய்
 சந்திரரும் சூரியரும் தான வரும் வானவரும்
 எல்லோரும் வில்லையிலே இறங்கி வந்து நில்லுங்கோ
 வில்லை வில்லையோ விரிசடை வில்லையோ
 தில்லை வில்லையோ சிதம்பரவில்லையோ
 மங்கல வில்லை மருத வில்லையோ
 கங்குல வில்லை கதிரை வில்லையோ
 வில்லையிலே விளையாடும் வதனமார் எல்லோரும் வாருங்கோ
 திருப்பாற்கடலில் யாகம் வளர்த்து யாகத்திலே யுதித்த
 ஏழு வதனமார் உண்டு ஏழு திக்கும் நில்லுங்கோ
 எட்டுப் பேர் கச்சை கட்டி இணையொத்து நில்லுங்கோ
 எட்டுப் பேரிலொரு இளையவனைத் தானினைத்து
 சட்டியும் தீர்த்தமும் சந்தனமும் தானெடுத்து
 ஓதி எறிய உலகமெங்கும் தானடுங்க
 ஆடாத பேய்களெல்லாம் ஆடியலங்கரிக்க, அப்போது நயினார்
 சிந்தை மகிழ்ந்து திரு மனது பூரித்து
 வில்லையிலே நின்று விளையாட்டுப் பார்த்திருந்தார்.

ஆதார நூல்கள்: i வெளிமடைப் பத்ததி ஏடு

ii நாதனை வில்லைகட்டுச் சடங்கு

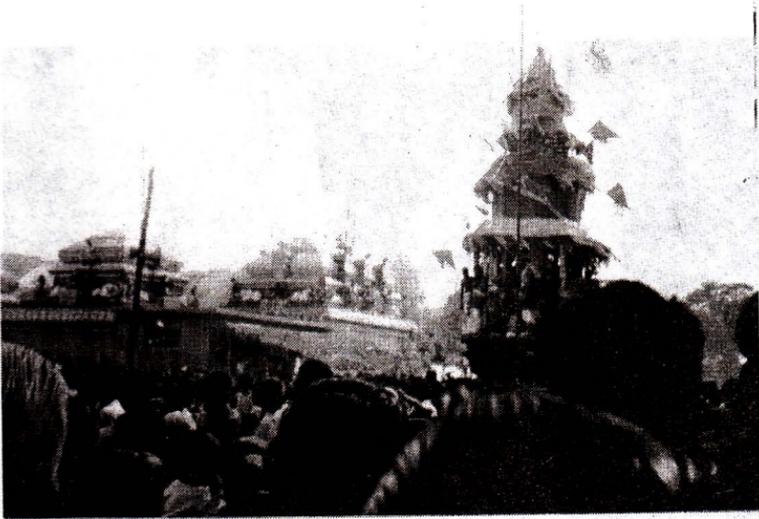
வயல்: 1993 மே

திரு. க. மகேஸ்வரலிங்கத்தின் கட்டுரை

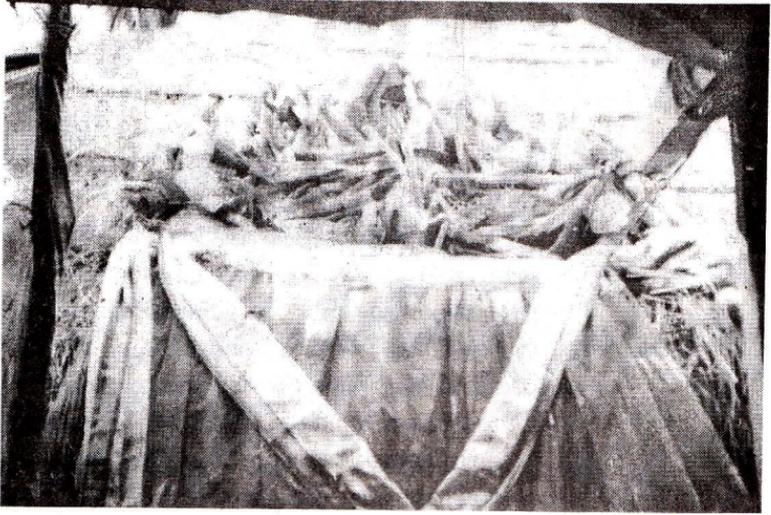
நூல் முற்றுப் பெறுகிறது.

தான்தோன்றல்வரர் கோயிலின் பண்டைய கர்ப்பக்கிரகம்
படம் : நன்றி - மட்டக்களப்புத் தமிழகம்.

20 வருடங்களின் பின் 1998ல் தான்தோன்றல்வரர்
தேரில் வலம் வரும் காட்சி.

ஒரு கூரைமுடியின் தோற்றம்

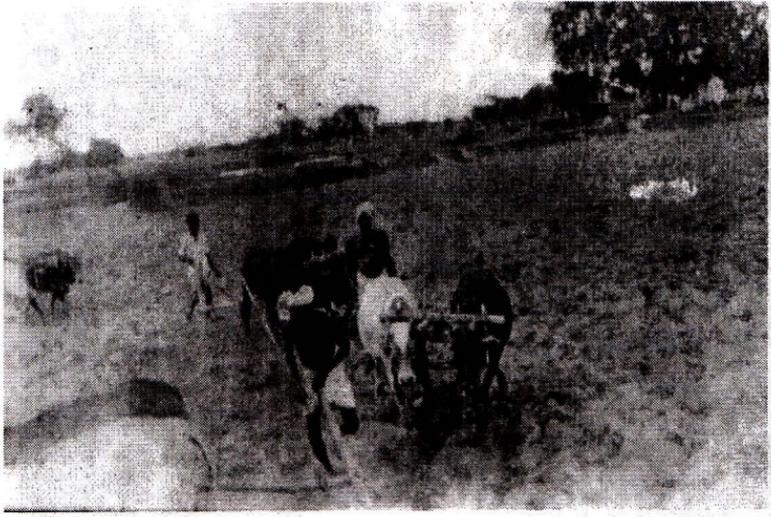
கூரைமுடியின் ஒரு பகுதியாக வீட்டு வாசலில் வைக்கப்பட்டுள்ள கும்பங்களும் வீளக்குகளும்.

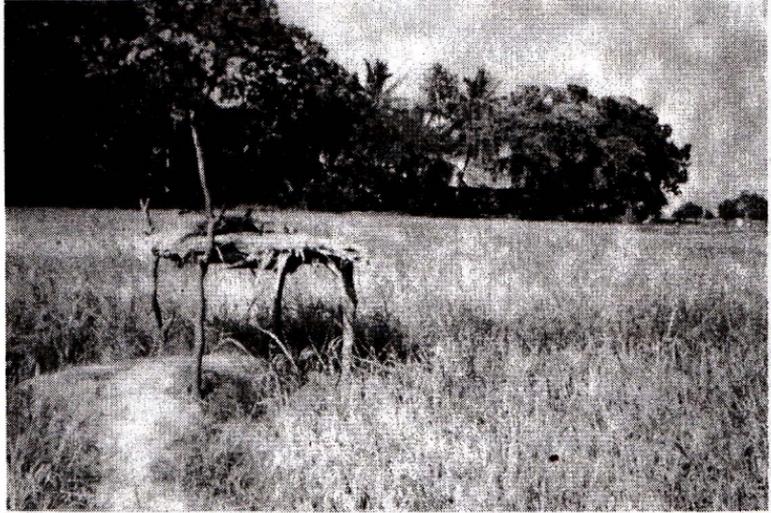
கலியாணத்தின் போது மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்கு கலத்தில் போடும் சேவரக்கால் மீதுள்ள வட்டி, படிக்கம், மாப்பிள்ளை அமரும் மரக்குத்தி.

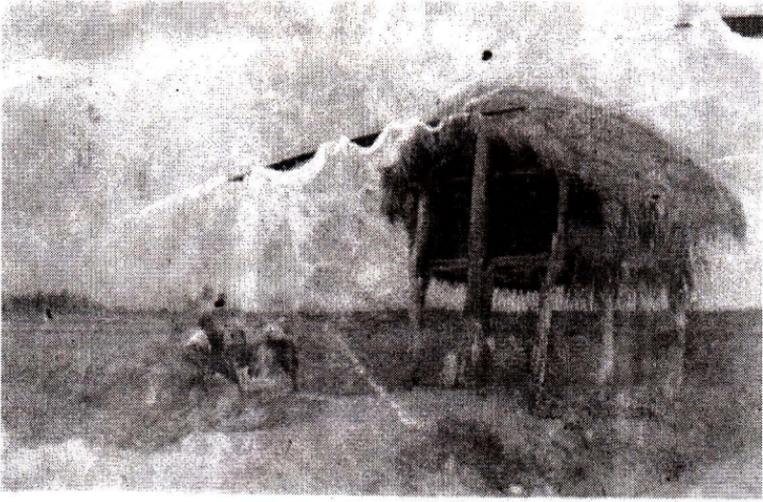
கடுக்கன் பூண்டுள்ள ஒரு போடியாரின் தோற்றம்

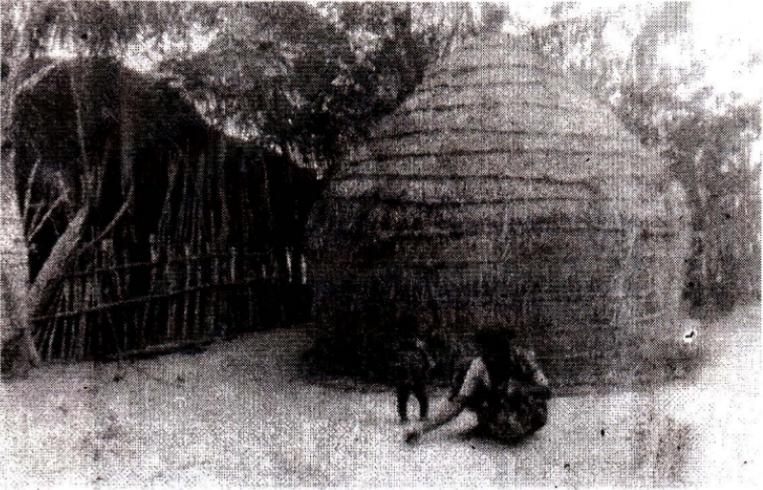
மாடுகளைக் கொண்டு உழவு செய்தல்

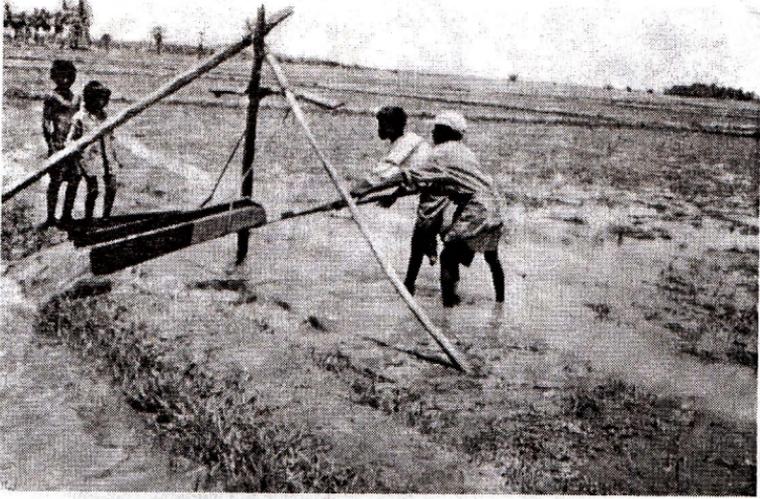
வயலில் பூச்சிகளை அழிக்க நெருப்புப் பற்றவைக்கும் ஒரு “சுடுவான்”

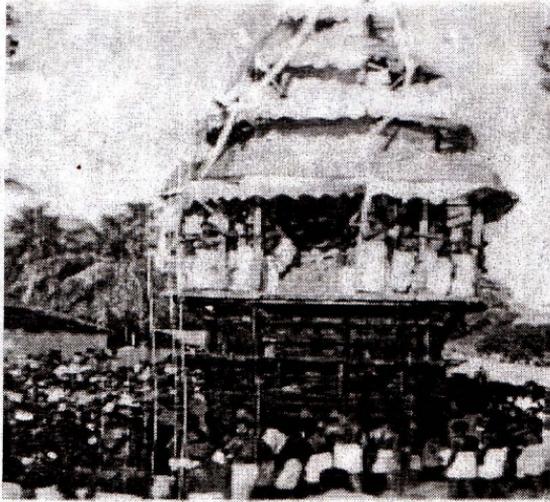
வயலில் காவலுக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு பரண்

போடிகள் ரெல் சேமித்து வைக்கும் ஒரு “பட்டறை”

ஏற்றுக்களால் நீரிறைக்கும் காட்சி

1978 க்கு முன் தான்தோன்றல்வரர் தேரோடும் காட்சி

டாப்பு வைக்கும் வழக்கத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்ட
ஒரு டாப்பின் முன், பின் பக்கம்

(Copy to be issued to the person who entered Dappu immediately it is furnished.)
(கையொப்பப்பட்டவுடன் சொந்தக்காரனுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய டாப்பு இரத.)

No. 18238

1917ம் ஆண்டின் தீர்மானப் கீழ்ப்படிப்தல் கட்டளைக்கட்டதின் 19ம் அளம்பர் பிரிவின்கீழ் நேரமாகாணத்தின்கீழ் தியாகப்பட்ட இரமானகதரின் 9ம் அளம்பர் இரமானப்படி செய்யப்பட்ட இடப்பு.

DAPPU

prepared in accordance with Rule 9 of the Rules Proclaimed for the Eastern Province under Section 19 of "The Irrigation Ordinance, No. 45 of 1917"

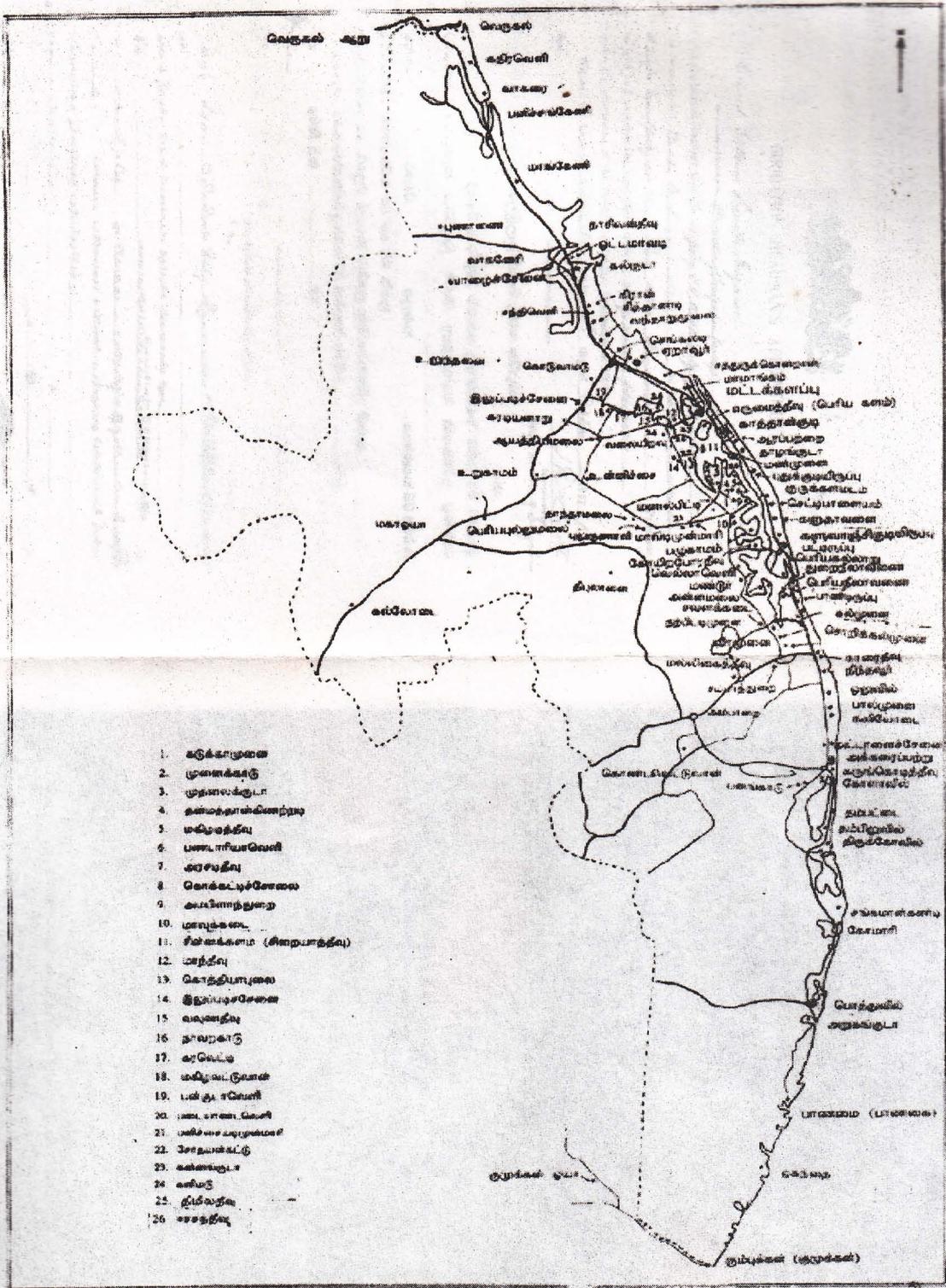
(1) Irrigation Scheme ... கீழ்ப்படிப்தல் பகுதி காவிரி.	(6) Name of Proprietor as appearing in specification சொந்தக்காரரின் பெயர் கீர்வரி டாப்பில் உள்ளபடி கே. வி. குமாரசாமிநாயகர்	(10) Cultivators செய்க்காரர் செ. காரியன் கே. காரியன் கே. காரியன் கே. காரியன்
(2) Vaddai ... வட்டை செய்யுதல் பகுதி	(7) Lessee ... குத்தலைக்காரர் கே. வி. குமாரசாமிநாயகர்	(11) Agreement for land share அடையுய்ப்பு பொருத்தனை
(3) Harvest ... சேரக. வேளாண்மை 1957 - 1958	(8) Mullaikaran முல்லைக்காரர் மு. தம்பியன்சாமி	
(4) Field ... அடல் ஆதிரைச்சேதி	(9) Lot number and specification number ... கண்டத்தின் இலக்கமும் கீர்வரி டாப்பு இலக்கமும்	
(5) Acreage to be cultivated செய்க்கப்பண்ணப்படும் புரட்சின் ஏக்கர் 32 சூழ்ந்திருக்கிறது.		

18238

4. (a) Boundaries of the Land.
புரட்சின் எல்லைகள்:
North-
வடக்கு- 3.4 மீட்டர்
South-
தெற்கு- 3.4 மீட்டர்
East-
கிழக்கு- 3.4 மீட்டர்
West-
மேற்கு- 3.4 மீட்டர்
5. (b) Reference to plan if any:
புரட்சின்படி குறியீடு.

C. S. V. C. O.
கீ. ப. ச.

மட்டக்களப்பு நாட்டின் வரைபடம்

படம் வரைந்தவர் : நல்லையா - வில்வரெத்தினம், கி.ப.கழக கிறுதியாண்டு புவியியல் மாணவன்.

மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட
வட்டை விதானை நியமனம்

J. N. B. 14741 GOVT. PRESS, COLOMBO
G. A. M. 9 (Tamil)
P 3 (6.31)

இல 10

நிரப்பாய்ச்சதற்குத் தலைமைக்காராக தெரிய/நியமிக்கப்பட்டதற்கு
அத்தாட்சிப்பத்திரம்.

1916 ம் ஆண்டின் 32 ம் இலக்க தீர்மானப்பத்திரம் எட்ட ஏற்பாடுகளை மே

வாசிப்பாக்களை

கீதிராய் சீபாடி ஞானசூத்திர என்பவரை

மட்டக்களப்பு அலுவலகம் மீளமை/மணமுறை திருப்படிச் சேனையில்

உள்ள சி. அ. அ. சி. அ. போட்டி மெட்ரிக் கணம் ம் எனவும் இ. த. க. க.

19 53 ம் ஆண்டு ஆணி மாதம் 10^{ம்} திதி தொடக்கம் மூன்று வருட காலத்திற்கு

நிரப்பாய்ச்சுதல் தலைமைக்காராக தெரிய/நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றன மட்டக்களப்பு

மீளமை/மணமுறைகளை உதவி மாகாண அபிவிருத்தித் துறை உதவியாளர் ஞானசூத்திரின்

உதவியுடைய நான் இத்தலை அத்தாட்சிப்பத்திரம்.

மட்டக்களப்பு 19 ம் ஆண்டு 36^{ம்} மாதம் 23 திதி ஆகிய
இத்தினைத்திறி திதி மீளமை/மணமுறை.

(Handwritten Signature)
மாகாண அபிவி.

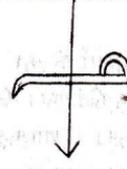
மீளமை/மணமுறை உதவி மாகாண அபிவி.

மீளமை/மணமுறை

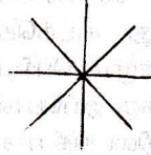
அனுபந்தம் - 1

குடி விருதுகள் (மாடுகளுக்கு
குறிசடும் போது பாவிக்கப்படும்)

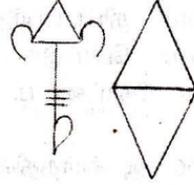
காலிங்காகுடி - செங்கோலும் வாளும்
(தற்போது சீனி புள்ளடியும் ம.வம்)

உலகிப்போடி குடி - எட்டுக்கால்

படையாட்சி குடி - முடி எழுத்தாணி
பட்டிச்சங்கு

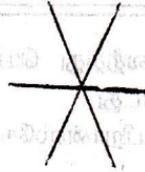
பணிக்கனார் குடி - மந்து வளையம்

கச்சிலாகுடி - வட்டச் சக்கரம்

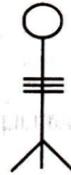

கோப்பி குடி - ஆறுகால்

பெத்தான் குடி - சுளிச்சங்கு

முறி எழுத்தாணி
(காக்காக்கால்)

அனுபந்தம் II

அறுமக்குட்டிப்போடி நியமனம்

அறுமக்குட்டி சாதி முக்குவன் எங்களிடத்திலே மண் முனைப்பகுதிக்குப் பெடியாய் இருக்கக் கேட்டபடியால் அதற்கு நாங்கள் நிர்ணயித்துப் பார்த்து தன்னுடைய நல்ல நடவடிக்கையைக் கேட்டுத் தீர்மானித்து முன் சொல்லப்பட்ட மண்முனைப்பகுதிக்கு பெடியாகக் கற்பிக்கிறோம். அது கூடக்கொடுக்கப்பட்டது. தமது தொழிலுக்கடுத்த சங்கையும் புரோசனமும் பெரியவர்களுக்கு நடக்கும் பூச்சியமும் பொது கிடைத்திருந்த படிக்கு இப்பொவும் அந்தப் பிரகாரந்தான் இதிறு கட்டளை பண்ணுகிறோம். இதிலடங்கிய சகலமான பேரும் இந்த அறுமக்குட்டியைப் பெடியாக அறிந்து உண்டான படிக்கு சங்கிக்க வேணும். இதற்கு அடையாளம் திட்டப்படுத்தி வளமையான முத்திரையும் வைத்துக் கையொப்பம் போட்டுக் கொடுத்தோம். இப்படிக்கு இலங்கைத்தீவிறு கொழும்புக் கோட்டைய்.

766 ஆ கார்த்திகை 6 யிலே கையொப்பம் வைத்தது இரண்டி வெல்லம் பல்க்

மேலான
த்தனா,
மகாராசா மெஸ்தர்
அவர்கள் கட்டளை

இலங்கையில்
முத்திரை
சிவத்தலாகிரியா
லேவை
த்தது.

சங்கையப்போடி யுத்தமாகி.
கீவா கைலலாதேபி
இரண்டி வெல்லம் பல்க்
பாடி 1959

கீழே கையொப்பம் வைத்தது யொகான் கொஸ்தன் அங்கலுவெக்
சக்கடத்தார் சரிவரக் கண்டது.
அதிரியானிஸ் யுவானிஸ் பிரான்ஸ்கே தொலுக்கரித்தது கணக்கன்

நன்றி : மட்டக்களப்பு மாண்பியம்

அனுபந்தம் III

கந்தப்போடியின் நியமனம்

கந்தப்போடி சாதி முக்குவன் எங்களிடத்திலே பாணமைப்பகுதிக்குப் பெடியாய் இருக்கக் கேட்டபடியால் அதற்கு நாங்கள் நிர்ணயித்துப் பார்த்து தன்னுடைய நல்ல நடவடிக்கையைக் கேட்டுத் தீர்மானித்து முன் சொல்லப்பட்ட பாணமைப் பகுதிக்குப் பெடியாகப் கற்பிக்கிறோம். அது கூடக் கொடுக்கப்பட்டது தமது தொழிலுக்கடுத்த சங்கையும் புரோசனமும் பெரியவர்களுக்கு நடக்கும் பூச்சியமும் போது கிடைத்திருந்த படிக்கு இப்போவும் அந்தப் பிரகாரந்தான் இதிற கட்டளை பண்ணுகிறோம் இதிலடங்கிய சகலமான பேரும் இந்தக் கந்தப் போடியை பெடியாக அறிந்து உண்டான படிக்கு சங்கிக வேணும். இதற்கு அடையாளம் திட்டப்படுத்தி வளமையான முத்திரையும் வைத்துக் கையொப்பம் போட்டுக் கொடுத்தோம். இப்படிக்கு இலங்கைத் தீவிற கொழும்புக் கோட்டைய்

766 ஆ கார்த்திகை மீள யிலே கையொப்பம் வைத்தது இமான் வெல்லம் பல்க்

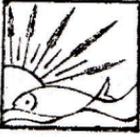
மேலான
மகத்தனா
மகாராசா மெஸ்தர்
அவர்கள் கட்டளை

இலங்கையில்
முத்திரை
சிவத்தலாகிரியா
லேவை
த்தது.

சங்கைபோந்த யுத்த
கிய கொலான்தோர்
இமான் வெல்லம்பல்க்
படிக்கு

கீழே கையொப்பம் வைத்தது யொகான் கொஸ்தன்
அங்கலவெக் சக்கடத்தார் சரிவரக் கண்டது. அதிரியானிஸ் யுவானிஸ்
பிறான்ஸ்கெ தொலுக்கரித்தது கணக்கன்

குறிப்பு: கந்தப்போடிக்குக் கொடுத்த ஆக்கொத்து பாணமைப் பற்றின்
றட்டே மஹாத்தயவாக இருந்த (1858 - 1869) முதியான்சலாகே
முத்துவண்டாவின் வாரிசான ஒப்பகொடகே தர்மதாசவிடமிருந்து
பெறப்பட்டதாக ஜனாப் A. R. M. சலீம் தமது அக்கரைப்பற்று வரலாறு
என்னும் நூலில் தெரிவிக்கிறார். (பக் 18)

விபுலத்தின் வெளியீடுகள்

1. பழையதும் புதியதும். 1992 (தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)
(கலாநிதி சி.மௌனகுரு)
2. தான்தோன்றிச்சரம் 1992
(வெல்லவூர்க் கோபால்)
3. புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை 1993
(எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம்)
4. சுவாமி விபுலானந்தர் காலமும் கருத்தும் 1993
(கலாநிதி சி.மௌனகுரு)
5. முற்றுப் பெறாத காவியம். 1994 (பிரதேச சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)
(வெல்லவூர்க் கோபால்)
6. பாரதியாரின் பெண்விடுதலை 1996
இலக்கியம்-கருத்து-காலம்.
(சித்திரலேகா மௌனகுரு)
7. மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள். 1998 (தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.)
(கலாநிதி சி.மௌனகுரு)
8. இராவணேசன் (நாடகம்) 1998
(கலாநிதி சி.மௌனகுரு)

மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களைப் பெற விரும்புவோர் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி

விபுலம் வெளியீடு,

33, பாடசாலை வீதி,

ஜெயந்திபுரம்,

மட்டக்களப்பு.

தொ.பே.இல:- 065 - 23639

சமாதான நீதவானாகக் கடமை புரியும் ஞானமுத்துப் போடி சீவசண்முகம் மட்டக்களப்புக் கன்னங்குடாவிலுள்ள திலுப்படிச் சேனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். மட் / சீவானந்தா வித்தியாலயத்தில் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி பயின்ற பழைய தலை முறையினருள் ஒருவர். விவசாய மும் போடிப்பட்டமும் குடும்பச் சொத்து.

நூல்கள் வாசிப்பதில் ஆர்வமும், ஆராய்ச்சி மனோபாங் கும் மட்டக்களப்பு மணமீது மகாபந் றும் கொண்டவர்.

கிராம வாழ்வோடும், அம்மக்களோடும் பின்னிப்பிணைந்த திவர் தம் அனுபவங்களையும், ஆங்கில அறிவையும் நூற் புலமையையும் ஒருங்கிணைத்து தீந் நூலை ஆக்கியுள்ளார்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் பிரதான கிடம்பெறும் ஒரு சமூகத்தினரின் வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் தேடி திவர் எடுத்த முயற்சிகளை நான் அறிவேன்.

கித்தகைய நூல்கள் பல வரும் போதுதான் கிழக்கு மாகாணத்தின் முழுமையான வரலாற்றை எழுதுவதற்கான தரவுகள் கிடைக்கும். ஆசிரியரின் முயற்சிக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு.